

SOLSONA S'ABOCA EN L'ORDENACIÓ DE MONS. XAVIER NOVELL

Un bisbe per a la nova evangelització

«Us convoco, ja des d'avui, a l'obra més extraordinària que mai s'hagi vist a les nostres comarques des que foren evangelitzades fa molts segles. Us convoquem a una nova evangelització, extensa i profunda, que permeti de nou fer d'aquesta terra una terra de sants. Que ens hi ajudi la intercessió de sant Ramon Nonat i de sant Pere Claver.» Amb aquestes paraules es va adreçar el nou bisbe de Solsona, Mons. Xavier Novell Gomà, a les 3.000 persones que van omplir la catedral el diumenge 12 de desembre en la seva ordenació i presa de possessió. Amb 41 anys, Xavier Novell és el bisbe més jove de tot l'Estat espanyol.

P 3-5

Marc Trilla

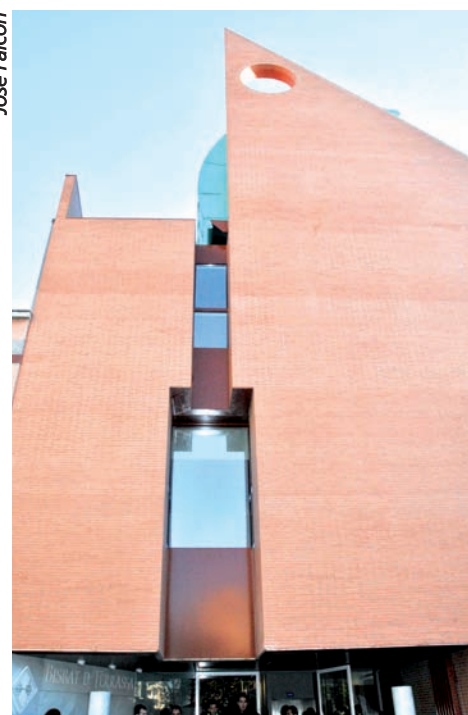
El Papa felicita el Nadal amb una imatge de la Sagrada Família

El Vaticà ha comunicat al cardenal Lluís Martínez Sistach que Benet XVI ha escollit com a imatge per a la seva felicitació de Nadal d'aquest any *La Nativitat*, obra de l'escultor Jaume Busquets per a la façana de la Sagrada Família.

P 18

Nova Casa de l'Església a Terrassa

José Falcón

Terrassa acaba de beneir i inaugurar el nou edifici de la Cúria diocesana, que centralitzarà l'administració de tot el bisbat. La casa de l'Església està situada al centre de la ciutat i està construïda en un estil funcional i bell que permet que la llum entri de manera natural a tot l'interior. La inauguració, que va tenir lloc dissabte dia 11 de desembre passat, va aplegar bona part dels prelats catalans i nombrosos sacerdots i fidels de la diòcesi egarenca, que en van poder visitar les instal·lacions.

P 17

EN EL PROPER NÚMERO US OFERIREM EL CALENDARI 2011 DE «CATALUNYA CRISTIANA», RÀDIO ESTEL I EL CLUB+AMICS

CatCristRecursos

Suplement mensual de formació catequètica, bíblica i litúrgica

Sumari

- P 18 Vistiplau a la beatificació d'Anna Maria Janer
- P 21 Mn. Miquel Romero, «in memoriam»
- P 23 Boí: deu anys de Patrimoni de la Humanitat
- P 24 Homenatge a l'escolapi Carles Mascaró
- P 25 L'escolà Ignasi Prunés, bisbetó del 2010

Editorial

Un bisbe «sobre el terreny»

Mossèn Xavier Novell i Gomà (Montfalcó, 1969) és ja el nou bisbe de Solsona. És el bisbe més jove de Catalunya i de tot Espanya. Cal recordar que un seu predecessor a la diòcesi, Mons. Vicente Enrique Tarancón, fou nomenat bisbe de Solsona als trenta-cinc anys. És famosa aquella anècdota d'un Sant Pare que, en presentar-li un general dels jesuïtes, li digué: «A vostè només li trobo un defecte, que és una mica massa jove», i el sagaç jesuïta li va respondre amb prestesa: «Santedat, d'aquest defecte procuraré esmenar-me'n de dia en dia.»

Xavier Novell, abans de prevere, fou enginyer. Doctor en Teologia per la Universitat Gregoriana i professor a la Facultat de Teologia de Catalunya. Home de confiança del bisbe Jaume Traserra, que el va fer secretari particular i després secretari canceller. L'estil intel·ligent i pragmàtic del bisbe Traserra, i el seu afinat sentit pastoral, deuen haver contribuït també en la seva formació. Amb el nomenament del bisbe Novell es rebaixa la mitjana d'edat de l'episcopat de Catalunya. És fill d'un diaca permanent, doctor en Història, un signe que les vocacions creixen sobretot en un ambient familiar favorable.

El nou bisbe va declarar al nostre setmanari que està compromès a impulsar totes les vocacions en l'Església i també la del diacnat que coneix prou de prop. En aquest moment totes les diòcesis de Catalunya han optat ja decididament per aquest ministeri: és, sens dubte, un signe del temps. El bisbe es troba amb una diòcesi que coneix prou bé, bàsicament rural, d'arrelades tradicions, i que pateix una manca preocupant de candidats al ministeri ordenat. Per això vol consagrar els seus esforços a afavorir un ambient propici al naixement

i creixement de noves vocacions. En una entrevista a Ràdio Estel, va dir que seria un bisbe «sobre el terreny», que supliria quan calgués un sacerdot del seu bisbat, que aniria a colònies amb els infants i que continuaria predicant en el pla alfa de la nova evangelització.

L'ordenant principal fou Mons. Lluís Lladria, arquebisbe secretari de la Congregació per a la Doctrina de la Fe. Una elecció que s'explica pel fet que el 2004 Mons. Lladria va presidir el tribunal de la tesi de Xavier Novell, per l'amistat que el nou bisbe i el seu predecessor, Mons. Traserra, han conreat amb aquest teòleg mallorquí i, també, per la voluntat explícita del bisbe Novell que el consagrés un prelat catalanoparlant.

De ben segur que el nou bisbe haurà de saber harmonitzar l'ortodòxia doctrinal que el caracteritza amb la necessària flexibilitat de qui es troba amb una societat fortament secularitzada que demana un diàleg franc i constructiu amb l'Església. El nou bisbe, al terme de la celebració, va fer un gest significatiu: cridar els nens i nenes al presbiteri i des d'allí veure plegats el majestuós ball de l'àliga, element de la tradició popular i homenatge de la ciutat. La seva ordenació episcopal s'ha produït quan encara és ben viu el record de la visita de Benet XVI a Catalunya amb totes les conseqüències pastorals que se'n deriven i també després del canvi polític que ha afavorit un altre escenari social.

Des de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel brindem al nou bisbe els nostres mitjans de comunicació que estan al servei de totes les diòcesis catalanes. De fet, ell ja hi ha comparegut i hi ha mostrat el seu estil clar i directe. Li desitgem un pontificat llarg i fecund al servei del Poble de Déu.

*CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronà, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors d'aquesta setmana: Pilarín Bayés, Enric Benavent, Cinto Busquet, Lucía Caram, Joan Casals, Agustí Codinach, Delfí Dalmau, Pere Fàbregues, Quique Fernández, Enric Frigola, Joan Guiteras, Concepció Huerta, Andreu Ibarz, Dani Majà, Joan A. Mateo, Joan Minguella, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Lluïa Pou, Armand Puig, Quique, Jesús Renau, Josep M. Rovira Bellosso, Lluís Serra, Andreu Sotorra, Pere Tena, Josep Urdeix, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: *Impressions Intercomarcals, SA* Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 117 €

Gibraltar i Portugal: 117 €

Resta d'Europa: 192 €

Amèrica i Àfrica: 230 €

Àsia i Oceania: 308 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

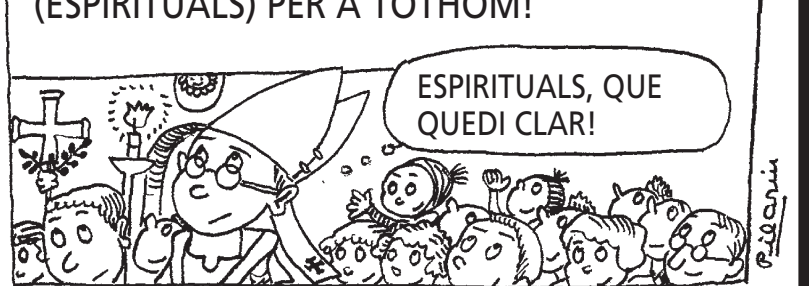
A MONTSERRAT, A PROP DE NADAL, Elegeixen el Bisbetó...

SANT NICOLAU ÉS un bisbe que porta regals a Centreeuropa...

EL NOU BISBE DE SOLSONA ÉS GAIREBÉ TAN JOVE COM EL BISBETÓ I SEGUR QUE PORTA UN SAC DE REGALS (ESPIRITUALS) PER A TOTHOM!

Solsona acull amb joia el seu nou bisbe

Mons. Xavier Novell va rebre l'ordenació de mans de l'arquebisbe Lluís Ladaria

Ramon Estany

El diumenge 12 de desembre, III d'Advent, l'església catedral de Solsona es va omplir amb prop de 3.000 persones per acollir la solemne cerimònia d'ordenació episcopal de Xavier Novell i Gomà com a bisbe de Solsona. Va ser sens dubte un esdeveniment singular, ja que cal remuntar-nos a l'any 1920 per trobar la darrera ordenació episcopal en aquesta catedral en la persona de Mons. Valentí Comellas i Santamaria, fill de Casseres i que va ser nomenat administrador apostòlic del bisbat de Solsona.

Noranta anys després, en aquesta església catedral, es tornà a viure l'ordenació episcopal d'un nou bisbe de Solsona. Una ordenació que va tenir uns elements destacats, com la presència en les primeres files d'una seixantena d'infants vinculats al bisbat, sigui a través de les catequesis o de les catecolònies, entre altres, que pogueren veure l'ordenació episcopal i presa de possessió des de primera fila. Els primers bancs van ser reservats a la família de Xavier Novell (el seu pare és diaca permanent) i a les autoritats civils que assistiren a la cerimònia. Una quarantena de voluntaris, vint dels quals eren joves de tot el bisbat i alguns escoltes vinguts d'Itàlia, treballaren tot el cap de setmana per coordinar la distribució dels assistents i per vetllar pel bon funcionament de la cerimònia.

Les capelles annexes a la catedral, les de la Mercè i del Claustre, acolliren els sacerdots. L'altar major es va reservar als bisbes i als abats. A la banda dreta de la nau central i al costat dels familiars es van situar els cantaires de la Polifònica de Puig-reig, encarregats de conduir els cants de la cerimònia, mentre que l'orgue anava a càrrec del P. Jordi Agustí

Marc Trilla

Piquer. També s'ubicaren diverses pantalles a dins de la catedral per poder seguir la cerimònia, especialment a les capelles annexes i a la sala dels Sants Màrtirs, habilitada expressament per seguir la litúrgia d'ordenació i presa de possessió.

Els actes van iniciar-se amb la rebuda a l'església catedral. El Capítol de la Catedral i el Col·legi de Consultors van rebre el bisbe electe, acompanyat del nunci apostòlic, Mons. Renzo Fratini;

Gyna Canals

Xavier Novell va rebre l'ordenació de mans de Mons. Ladaria.

Gyna Canals

El nou bisbe amb els infants assistents a la celebració.

l'arquebisbe Lluís Ladaria, secretari de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, i l'administrador apostòlic, Mons. Jaume Traserra, a la porta lateral. El degà del Capítol li va oferir a besar la Veracreu i li va donar l'aspersori per aspergir-se ell mateix i també tots els presents.

Aleshores, acompanyat dels membres del Capítol i del Col·legi de Consultors, va fer una breu visita a la capella del Santíssim, abans de dirigir-se a la capella dels Canonges per revestir-se

amb els ornaments litúrgics.

Finalitzada la lectura de l'Evangeli, el cant del *Veni creator* i la petició de l'ordenació, es va procedir a la lectura de la butlla de nomenament. En l'homilia, qui va presidir l'ordenació, l'arquebisbe Lluís Ladaria, va recordar amb afecte el pas de Novell per la Facultat de Teologia de la Universitat Gregoriana de Roma, on li va dirigir la tesi doctoral sense imaginar-se que, sis anys després, tots dos

«Us convoquem a una nova evangelització, extensa i profunda, que permeti de nou fer d'aquesta terra una terra de sants»

Paraules pronunciades pel bisbe Xavier Novell a tota la diòcesi solsonina

«Una primera paraula d'agraïment. Gràcies, Déu meu, pel do que m'acabes de fer. Gràcies també a tots vosaltres, cadascun, en major o menor grau, teniu part en el camí que m'ha portat fins al dia més important de la meua vida. A tots, de cor, gràcies.

»Una segona paraula per als capellans d'aquesta diòcesi de Solsona. Sóc el vostre bisbe, sou els meus capellans. Vull tractar-vos com Crist tractava els seus deixebles: no us dic servents sinó amics. Deixeu-me ser el vostre amic! Us demano un vot de confiança. Si només desitgeu la voluntat de Déu, no patiu, no us defraudaré.

»Tenim davant una tasca ingent i importantíssima. Sumem tots els nostres esforços. Incorporem-nos tots a la gran obra de l'evangelització. Ens uneix el més important: Crist. Ens separen petites coses que amb caritat podem superar.

»La següent paraula va per a vosaltres, joves i infants. Escolteu-me bé! Els sembrats que el Senyor m'ha confiat són molt nombrosos, els segadors són escassos i molts ja són grans. Pre-

gueu, amb mi, "a l'amo dels sembrats que envii més segadors". No tingueu por d'obrir de bat a bat el vostre cor a Crist. Ell no us prendrà res! Ell us donarà en abundància allò que tants busquen equivocadament en el diner i en el plaer! Ja ho sabeu, no pararé d'invitar-vos amablement a escoltar la crida de Déu, sigui quina sigui, i a empenyer-vos a respondre sí amb valentia!

»Una paraula cap a tots aquells que avui esteu contents només perquè teniu un parent o amic que el fan bisbe. A tots vosaltres que potser us quedeu en una alegria humana, us anuncio que en aquest esdeveniment d'avui s'amaga una alegria més gran: l'alegria d'experimentar que Déu us visita a través d'aquest bisbe que ell ha constituït servidor vostre. Cal que us digui clarament que no sóc només el parent o l'amic, el conegut, sóc, sobretot si residiu en aquesta diòcesi, l'instrument que Déu ha volgut posar en la vostra vida perquè us trobeu amb Ell i cregueu. Mai no podreu dir que us he amagat les meves intencions. Des d'avui, us confesso que en tots els encontres que puguem tenir no cercaré en primer lloc altra cosa que ajudar-vos a fer, lliurement, el

pas de la fe. Des de les vostres necessitats o des dels vostres projectes, sapiguen que voldré acompanyar-vos en la millor experiència de la vida: trobar el Crist i lliurar-li el cor. Si, amb l'ajuda de Déu, ho aconseguixo, viureu l'alegria que avui potser us manca: no tindreu un parent o amic bisbe, sinó que tindreu un bisbe amic.

»La darrera paraula és per a la majoria, pels que en gran nombre ompliu aquesta catedral. És una paraula per a tots els que, durant aquesta magnífica celebració, el Senyor us ha concedit, mitjançant el do de llàgrimes, una emoció interior extraordinària o un goig inefable, de reconèixer aquest misteri de la seva presència: aquesta seva visita a través de la meua persona. A vosaltres us dic que us necessito, que jo i els mossens us necessitem. Com ho he fet amb ells, us convoco, ja des d'avui, a l'obra més extraordinària que mai s'hagi vist a les nostres comarques des que foren evangelitzades fa molts segles. Us convoquem a una nova evangelització, extensa i profunda, que permeti de nou fer d'aquesta terra una terra de sants. Que ens hi ajudi la intercessió de sant Ramon Nonat i de sant Pere Claver.»

es tornarien a trobar en aquesta ordenació episcopal. Ladaria va recordar a Novell les paraules de Jesús: «Que el primer entre els seus deixebles ha de ser servidor de tots i el més gran s'ha de fer el més petit.»

L'arquebisbe no es va estar de recomanar a Mons. Xavier Novell de tenir sempre l'exemple de Jesús als ulls, i, adreçant-se als fidels de Solsona, els demanà que rebessin el bisbe Xavier com l'enviat de Jesucrist, tot recordant les paraules de sant Pau a Timoteu, «que ningú no t'hagi de menysprear perquè ets jove», una advertència que s'escau molt bé amb el bisbe Xavier.

Al bisbe Xavier Novell, Mons. Ladaria li va aconsellar de «predicar amb constància en l'Evangelí la Bona Nova de Jesucrist, i conservar el dipòsit de la fe íntegra i pur, tot treballant per a l'edificació del Cos de Crist, que és l'Església».

Finalment, el va exhortar a «ser un pare per al poble sant de Déu» i a «no pensar únicament en les ovelles que segueixen el Pastor sinó que també has de cercar aquelles que ja no hi són o les que se n'han allunyat».

Seguiren els ritus de la consagració episcopal amb les promeses del nou ordenand i la lletania dels sants. El moment central fou la imposició de les mans per part dels bisbes presents i l'oració consecradora amb el llibre dels evangelis damunt del cap del nou bisbe. Seguiren els ritus complementaris amb la unció amb el Sant Crisma i el lliurament de les insígnies al nou bisbe: l'anell, la mitra i el bàcul. El bes de pau dels bisbes va completar els ritus d'ordenació.

Després de la comunió, el nou bisbe acompanyat per dos dels bisbes presents va beneir els fidels passant per la nau central i les capelles laterals, moment especialment emotiu amb els aplaudiments continuats per part de tots els cristians que omplien el temple. Passaven pocs minuts de dos quarts de sis de la tarda, quan un emociónat Xavier Novell ocupava la càtedra episcopal i la catedral i les capelles annexes del temple van esclatar en aplaudiments. Era el gest que simbolitzava la presa de possessió de la diòcesi. Solsona té nou bisbe, el més jove d'Espanya.

ESCUT EPISCOPAL

La insígnia episcopal de Mons. Xavier Novell té un record per al seu poble natal, Montfalcó d'Agramunt (Urgell), municipi que ha representat a l'escut episcopal, dissenyat per Mn. Jordi Farré. La insígnia mostra sobre un fons blau un falcó amb les ales obertes, representant el seu poble i alhora la manera de ser del nou bisbe. Sota una franja vermella hi apareix la torre de l'homenatge que hi ha al municipi que el va veure néixer. La resta d'elements de l'escut són els genèrics de tots els escuts episcopals, un barret *sinople* (verd) acompanyat per un cordell amb sis borles. L'escut està col·locat sobre una creu processional que el travessa.

El folklore dona la benvinguda al nou bisbe

El protocol civil i l'eclesiàstic s'uniren a Solsona amb motiu de l'ordenació episcopal i presa de possessió de la diòcesi de Xavier Novell, bisbe electe. Un dels elements més característics del programa va ser la participació del folklore geganter del Corpus i la Festa Major.

Segons estableix la tradició, la corporació local va participar en l'acte amb una baixada d'autoritats de la casa consistorial fins a la catedral, acompanyats de la manifestació geganter, l'Orquestra Patinfanjàs i els

de gent ferma i que sap fer-se estimar.» Així va obrir l'escrit el nou bisbe de Solsona, Xavier Novell, amb què va signar en el llibre d'honor de l'ajuntament. «Ciutat amb rostre d'infants, amics i coneguts als quals he servit i estimat com a capellà», afegia el segon prelat sorgit del bisbat solsoní després de Valentí Comellas, fa 90 anys.

A la sala de plens, Novell va agrair a la ciutat el fet que el rebés amb «gran solemnitat» i es va comprometre a correspondre-li «amb un servei generós, proper i amable» per a tots els solsonins, «cristians o no, ja que tots em rebeu en aquesta recepció». També va fer una referència a la patrona.

En el seu discurs, l'alcalde va subratllar que «la història de Solsona va indefectiblement lligada a la història del bisbat des de final del segle XVI». Per això, «l'Ajuntament no pot estar al marge d'aquesta realitat, i celebrem que així sigui també en l'actualitat». David Rodríguez va deixar clar que l'exercici de la religió s'ha de limitar en l'esfera estrictament personal i de les comunitats religioses. No obstant això, «a l'ajuntament entenem la rellevància de la figura del bisbe per a molts ciutadans, en la dimensió religiosa, i per a la ciutat mateixa, especialment en els àmbits social i cultural».

L'alcalde també va destacar els projectes dels quals el bisbe és titular, com la Fundació Pere Màrtir Colomé, «entitat que presta uns serveis assistencials per a la gent gran excel·lentment valorats». En el camp educatiu, Rodríguez va assenyalar la Fundació Privada Mare de Déu del Claustre, que agrupa la llar d'infants, l'escola de primària i la de secundària Arrels, de la qual el bisbe és copresident, i que compta amb una «fructífera tradició de formació a milers de solsonins i solsonines».

Òbviament, va fer al·lusió al Museu Diocesà i Comarcal, un àmbit en el qual «esperem arribar al millor acord possible en pro del patrimoni solsoní», a més d'altres qüestions, com el conjunt del patrimoni històric del bisbat.

Ramon Estany

trabucaires. Si bé habitualment el nou bisbe s'integrava en la comitiva una vegada finalitzada la celebració litúrgica per assistir al ball de l'àliga a la plaça Major, que simbolitza la benvinguda que la ciutat dona al nou prelat com a personalitat significativa del municipi, aquest cop es va alterar el programa de forma consensuada amb l'ajuntament, l'Agrupació de Geganters i la Confraria.

En acabar l'ordenació episcopal i la presa de possessió, va tenir lloc el ball de l'àliga dins la catedral pels volts de dos quarts de set, just abans d'iniciar la processó dels concelebrants i el comiat.

«Estimada Solsona! Ciutat coneguda des de la meua joventut de seminarista, ciutat bella i encisadora, plena

Opinió

Benvingut a casa com a bisbe!

Mn. Xavier Romero i Galdeano
Prevere

Conec Mons. Xavier Novell, gairebé, des dels seus primers passos al Seminari. Vam ser ordenats pel mateix bisbe, Mons. Antoni Deig (ACS); hem treballat plegats sota el guiatge de Mons. Jaume Traserra

i, ara, continuarem treballant per a la nostra diòcesi, de forma diferent, però complementària.

Què significa aquest fet per a la nostra diòcesi de Solsona? En primer lloc, motiu de joia perquè no ens manca pastor i, com que ell és del bisbat, significa que no li caldran gaires introduccions per saber com és la diòcesi i com és la seva gent. Per tant, diguem-ho clar, gaudeix d'un avantatge evident respecte de qualsevol altre bisbe que hagués pogut venir de fora. Ell coneix el bisbat perquè és de casa.

Tots els qui coneixem Mons. Xavier Novell sabem que és una persona amb una espiritualitat forta i una capacitat de treball admirable. Més que perdre's entre papers o declaracions, ell fa, planteja, crea, proposa... Una de les moltes qualitats que l'adornen és que té una paraula ponderada i performativa: allò que diu ho porta a terme. El que diu no és un somni, sinó que és quelcom realitzable. No dona elencs de principis, sinó que es desvia per tirar endavant els interessos de Déu. És el primer d'arremangar-se a l'hora de treballar, encara que sigui a costa de descansar poc. No l'he vist mai aturat en el pessimisme, ans el contrari, el realisme i les necessitats del bisbat el porten a no deixar-se encantar pels profetes de calamitats

i a cercar sortides als reptes d'avui. De fet, el bisbat de Solsona, ara per ara, gaudeix de tot un projecte pastoral, que em sembla pioner dins la pastoral catalana. Es basa en aquell principi del catequeta J. Colomb, necessari per a qualsevol projecte pastoral, sempre actual: la fidelitat a Déu i als homes.

Mons. Novell ha tingut molt a veure en aquest projecte. No es tracta d'una estructura forta, sinó d'una estructura que parteix de la caritat pastoral, que posa persones i mitjans al servei de l'acompanyament de petits, joves i grans, propers i allunyats. Però que ningú no s'equivoqui, no és sols *multa sed multum*.

Però, ull! La diòcesi de Solsona no comença de zero amb Mons. Xavier Novell. Ell tan sols s'incorpora com a nou bisbe. Sap molt bé que venim de lluny. Sap que els nostres capellans, uns més grans i altres més joves, han viscut, viuen i es desviuen per atendre bé els fidels i les parròquies. Mons. Xavier Novell compta ja amb aquesta base i esperem d'ell que, a imatge del bon pastor, es trobi a gust a la nostra diòcesi i ens sàpiga acompanyar també en els bons moments i en els més delicats.

Nosaltres, per la nostra part, mirarem de treballar ben units a ell, ja que no tirem endavant els nostres interessos, sinó els interessos de Déu per atendre, el millor que sabem, els nostres feligresos. Els creients sabem que si no donem a Déu, font de felicitat per a l'home que cerca amb sinceritat de cor, donem ben poca cosa. És des d'aquest punt que es pot ja preveure com serà l'estil pastoral del nostre bisbe: amb un fort accent evangelitzador. Benvolgut Mons. Xavier, benvingut a casa com a bisbe.

«Intentaré ser un bisbe soprenent»

Xavier Novell va respondre les preguntes dels periodistes en una roda de premsa al Palau Episcopal

Ramon Estany

Els actes previstos amb motiu de l'ordenació de Xavier Novell Gomà com a nou bisbe de Solsona es van iniciar amb una roda de premsa oferta al Palau Episcopal de Solsona. El nou bisbe va respondre les preguntes dels periodistes.

✓ **Com se sent avui, a poques hores de l'ordenació i presa de possessió?**

És el dia més important de la meua vida. Ja ho va ser el dia que em van ordenar capellà, però poc em podia imaginar que n'hi hauria un altre de més rellevant, que és el dia que el Senyor em fa aquest regal d'arribar a ser bisbe, de rebre la plenitud del sacerdoti.

He dit algunes vegades que sóc un bisbe sorprès perquè poc em podia imaginar que a la meua edat i a la meua diòcesi podria arribar a ser bisbe. Tampoc no m'ho havia plantejat ni havia fet mai res per ser-ho, però també m'agrada dir que intentaré ser un bisbe soprenent, perquè moltes persones em tenen classificat i crec que els sorprendré. M'agradaria sorprendre pel fet de ser una imatge real i perfecta de Crist bon pastor i pel fet de ser el bisbe de tots, pel fet de ser un bisbe que estima tots i cadascun pel seu nom. La meua diòcesi ho permet, és un bisbat de mida humana.

✓ **Diu que vol ser un bisbe sorprenent. Com vol sorprendre aquells que l'han criticat per l'elecció?**

Primer, estimant-los. Penso que l'amor, la caritat, superen moltes diferències i curen moltes ferides i conflictes que potser hi hauria pogut haver. I després, perquè m'han conegut com a secretari, com a vicari, i penso que aquest rol m'ha exigint unes responsabilitats, unes tasques i unes obligacions que ara jo confiaré en unes altres persones que segur que ho faran millor que jo. A partir d'ara em dedicaré a estar amb els mossens, col·laborar amb ells, treballar amb ells, comprendre les seves circumstàncies. Crec que per damunt de tot ens uneixen tantes coses i ens en diferencien tan poquetes que ens entendrem.

✓ **Alguns consideren que seguirà una línia continuista respecte del seu predecessor. Serà així?**

És cert que continuaré moltes coses de les que ha fet el meu predecessor perquè estan molt ben fetes i perquè, a més, me'n sento molt solidari. Jo vaig, també, d'una manera molt directa, col·laborar-hi. Però hi ha moltes coses que estan per fer, d'altres que en faré de noves, i amb molts canvis que s'hauran de fer a la nostra Església en el futur, perquè faltaran capellans, perquè cada vegada hi haurà més laics disposats a col·laborar, perquè Déu nostre Senyor regalarà nous carismes, perquè naixeran noves iniciatives i m'agradaria beneir-les totes, acompanyar-les, ajudar-les i impulsar-les, i fins i tot inventar-ne jo mateix algunes. Per

Gyna Canals

Xavier Novell, durant la roda de premsa prèvia a la seva ordenació.

«L'amor, la caritat, superen moltes diferències i curen moltes ferides i conflictes»

«L'Església, quan és fidel al que ella és, quan parla del que ha de parlar, arriba a la gent i als joves»

«M'agradaria que em recordessin com un bisbe que s'assemblava a Jesús, com un bon pastor»

tant, la nova etapa que comencem no serà tan continuista.

✓ **És el bisbe més jove de tot l'Estat, però precisament en els joves és on menys incideix l'Església. Quin paper ha de tenir l'Església en aquest sentit?**

L'Església, quan és fidel al que ella és, quan parla del que ha de parlar, arriba a la gent i als joves. No a tothom, perquè hi ha la llibertat de les persones que no volen seguir Jesús ni volen creure-hi, i el mateix Senyor va respectar aquells que no hi volien creure. Per tant, no hem de tenir com una mena de pretensió que tothom pensi el que nosaltres pensem o cregui el que creiem. Desitjar-ho pel seu bé, sí. Però si diem el que portem com un tresor, l'Evangeli, molta gent creurà i seguirà el Senyor, i entre aquesta, també molts joves.

✓ **Hi ha voluntat dins l'Església d'escoltar les noves visions?**

Jo penso que l'Església, encara que no ho sembli, és un dels llocs on hi ha més llibertat i creativitat. Amb tot, jo el que he de fer és escoltar molt els meus germans bisbes, que estan carregats d'experiència, i aprendre'n. Aquí —en aquesta diòcesi que és on el Senyor m'ha dit: «Noi, aquí et toca a tu, vinga!»— miraré de fer el que pugui. I més enllà de la meua diòcesi, escoltar i aprendre molt.

✓ **Creu que cal un canvi profund a l'Església?**

Tu, jo, i cadascun dels cristians som els primers que hem de canviar, i això és un canvi molt profund. I en la mesura que nosaltres canviem, llavors canvia tot. Per tant, l'Església també ha de ser més santa. Hem de fer d'aquesta diòcesi una terra de sants, i això és un canvi com no us el podeu imaginar.

✓ **Què opina del litigi per les obres d'art de la Franja, en el sentit que el nunci ha demanat als bisbes catalans que donin suport al retorn de les obres a la diòcesi de la Franja?**

Primer, cal saber del cert les raons del conflicte. No és ben bé una qüestió que em correspongui a mi, sinó als bisbats afectats, i segurament aquests agrairan que els altres no ens hi posem. Però, en principi les peces han de ser allà on decideixi el seu propietari. La qüestió és determinar-ne el propietari.

✓ **Més enllà de bisbe, té cap aspiració d'arribar més lluny?**

[Somriu] Ni tenia cap aspiració de ser bisbe ni tinc cap aspiració d'arribar lluny. Sempre només he desitjat, i a vegades no ho he aconseguit, fer el que Déu vol. Si el que Déu vol és que sigui bisbe, doncs ho faig content.

✓ **Com li agradaria ser recordat d'aquí a uns anys?**

M'agradaria que em recordessin com un bisbe que s'assemblava a Jesús, com un bon pastor.

Visita a la seu de «Catalunya Cristiana» i Ràdio Estel

Marc Trilla

El divendres 10 de desembre, dos dies abans de la seva ordenació i presa de possessió com a nou bisbe de Solsona, Xavier Novell va visitar la seu de Catalunya Cristiana i Ràdio Estel, al carrer Comtes de Bell-lloc, de Barcelona.

Tal com veiem en la fotografia, el flamant nou bisbe de Solsona va ser entrevistat pel periodista Ignasi Miranda, en una entrevista que es va emetre de forma prèvia a la retransmissió de la missa d'ordenació a través de Ràdio Estel.

Programació 2011

Club⁺amics

Associació d'Amics de Catalunya Cristiana

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Pelegrinatges a Terra Santa

Del 8 al 17 de març
(especial per a gent gran)

Del 22 al 29 d'agost

Del 4 a l'11 de desembre

RUTA DE LA MAGNA CATALONIA

Sicília i Malta

14 al 23 de març

RUTA DEL PARE PIUS

Roma i audiència Papal,
Sant Giovanni Rotondo,
Nàpols i Pompeia

13 al 21 de juny

SANTUARIS DEL BÀLTIC

**Estònia, Letònia
i Lituània**

4 a l'11 de juliol

RUTA DE LA SEDA

**Samarkanda i
els tresors d'Uzbekistan**

18 al 26 d'octubre

Petits Pelegrinatges

Organització tècnica **relitur** viatges GC 1045 D

Fàtima en avió

2 al 8 de maig

Lourdes

**13 al 15
de maig**

**14 al 16
d'octubre**

Ruta de Sant Ignasi

**12 al 18 de
setembre**

Places limitades

Club+amics
Comtes de Bell-lloc 67-69
08014 Barcelona

Tel: 93 409 27 00
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

Benet XVI: «Maria ens mira amb els ulls del Pare»

Presideix l'acte de veneració a la Immaculada a la plaça d'Espanya de Roma

Zenit
Ciutat del Vaticà

«La Mare ens mira com Déu la va mirar a ella, noia humil de Natzaret, insignificant als ulls del món però elegida i preciosa per a Déu.» Així ho va afirmar el 8 de desembre Benet XVI, en el discurs pronunciat a la plaça d'Espanya a Roma, durant el tradicional acte de veneració de la Immaculada.

En aquesta cita anual molt estimada pels romans, atès que l'estàtua de la Immaculada es troba en ple cor de la ciutat, el Papa va voler incidir en el «missatge» de la Mare de Déu a tots els homes; un missatge, va subratllar, «de confiança».

La *colonna dell'Immacolata* es va inaugurar el 1857, poc després de la proclamació del dogma de la Immaculada Concepció, i es va col·locar prop de l'ambaixada d'Espanya, per ser aquest un dels països que més va contribuir a la seva definició.

Fent al·lusió al «gran amor i devoció del poble romà» per la Mare de Déu, el Papa va insistir, però, que «especialment en aquesta celebració del 8 de desembre, és molt més important el que rebem de Maria que no pas el que li oferim».

Ella ens ofereix «un missatge destinat a cadascun de nosaltres, a la ciutat de Roma i al món sencer. També jo, que sóc el bisbe d'aquesta ciutat, vinc per posar-me a l'escolta, no tan sols per mi, sinó per tothom», va afirmar el Pontífex.

«Ella ens parla amb la Paraula de Déu, que es va fer carn en el seu si. El seu "missatge" no és altre que Jesús, Ell que és tota la seva vida», va afegir.

Maria «ens diu que tots som cridats a obrir-nos a l'acció de l'Esperit Sant per poder arribar, al nostre destí final, a ser immaculats, plenament i definitivament lliures del mal».

Ofrena floral del Papa a la Immaculada.

«Som cridats a obrir-nos a l'acció de l'Esperit Sant per poder arribar, al nostre destí final, a ser immaculats»

«Quan vinc aquí, a aquesta festa, m'impresiona, perquè la sento adreçada a tota la ciutat, a tots els homes i dones que viuen a Roma: també a qui no hi pensa, a qui avui no es recorda ni tan sols que és la festa de la Immaculada; a qui se sent sol i abandonat», va confessar el Pontífex.

La mirada de Maria, va afirmar Benet XVI, «és la mirada de Déu sobre cadascú. Ella ens mira amb l'amor mateix del Pare i ens beneeix».

«Encara que tothom parlés malament de nosaltres, ella, la Mare,

en parlaria bé, perquè el seu cor immaculat està sintonitzat amb la misericòrdia de Déu.»

Maria mira la ciutat «no com un conglomerat anònim, sinó com una constel·lació on Déu coneix tothom personalment pel seu nom, un per un, i ens crida a resplendir amb la seva llum».

«Qui més que ella coneix el poder de la gràcia divina? Qui millor que ella sap que res no és impossible per a Déu, capaç fins i tot de treure el bé del mal?»

El Bisbe de Roma va posar davant dels presents aquestes paraules en boca de la Mare de Déu: «No tinguis por, fill, Déu t'estima; t'estima personalment; va pensar en tu abans que vinguessis al món i et va cridar a l'existència per omplir-te d'amor i de vida; per això ha sortit al teu encontre, s'ha fet com tu, s'ha convertit en Jesús, Déu-Home, en tot igual que tu però sense pecat; es va donar a ell mateix per tu, fins a morir en la creu, i així et va donar una vida nova, lliure, santa i immaculada.»

L'esperança, segons el Pontífex

Zenit / Ciutat del Vaticà

L'esperança del creient es fonamenta en la convicció que la gràcia de Déu és més gran que el pecat, va assegurar Benet XVI, en oferir la lliçó central que presenta la solemnitat de la Immaculada Concepció.

Per aquest motiu, va assegurar als milers de pelegrins congregats a la plaça de Sant Pere per resar la pregària mariana de l'Àngelus, «el misteri de la Immaculada Concepció és font de llum interior, d'esperança i de consol».

Hores abans de deixar el Vaticà per retre homenatge davant de la imatge de la Immaculada que es troba a la plaça d'Espanya, al centre de Roma, el Bisbe de Roma va reconèixer que «enmig de les proves de la vida, i especialment de les contradiccions que experimenta l'home en el seu interior i al seu voltant, Maria, Mare de Crist, ens diu que la gràcia és més gran que el pecat, que la misericòrdia de Déu és més potent que el mal i sap transformar-lo en bé».

«Malauradament —va subratllar—, cada dia, nosaltres experimentem el mal, que es manifesta de moltes maneres en les relacions i en els esdeveniments, però que té la seva arrel en el cor de l'home, un cor ferit, malalt, incapaç de guarir-se per ell mateix.»

El Pontífex va explicar que la Sagrada Escripura ens revela que en l'origen de tot mal «hi ha la desobediència a la voluntat de Déu, i que la mort ha dominat perquè la llibertat humana ha cedit a la temptació del maligne».

Va explicar el misteri de la Immaculada Concepció, diferent del de la seva maternitat virginal, tot recordant que «Déu no defalleix en el seu disseny d'amor i de vida: a través d'un llarg i pacient camí de reconciliació, ha preparat l'aliança nova i eterna, segellada amb la sang del seu Fill que, per oferir-se a ell mateix en expiació, "va néixer de dona"».

«Aquesta dona, la Mare de Déu, es va beneficiar de manera anticipada de la mort redemptora del seu Fill i des de la concepció va quedar preservada del contagi de la culpa. Per aquest motiu, amb el seu cor immaculat, ens diu: confieu en Jesús, Ell us salva», aclareix per explicar aquest dogma.

El dogma de la Immaculada, si bé es fonamenta en doctrina d'origen apostòlic, va ser proclamat pel papa Pius IX el 8 de desembre del 1854, en la seva butlla *Ineffabilis Deus*.

Trobada del Papa amb la Comissió Teològica internacional

Zenit / Ciutat del Vaticà

La teologia és una qüestió d'amor a Déu, va explicar Benet XVI als membres de la Comissió Teològica internacional, una audiència esperada amb antics coneguts, perquè el cardenal Joseph Ratzinger va ser el president d'aquesta institució que depèn de la Congregació per a la Doctrina de la Fe.

A la trobada, que va tenir lloc amb motiu de la sessió plenària celebrada al Vaticà, el Pontífex va afrontar un argument al qual ha consagrat la seva vida com a investigador, professor i, després, com a pastor: la teologia i la seva metodologia.

Per al Papa, que ha dedicat la seva vida a la teologia, el teòleg és abans que res un enamorat de Déu. «Qui

ha descobert en Crist l'amor de Déu, infós per l'Esperit Sant als nostres cors, vol conèixer més bé Aquell de qui és estimat i a qui estima. Coneixement i amor se sostenen mútuament», va assegurar.

És més, va subratllar, «qui estima Déu és impulsat a convertir-se, en cert sentit, en un teòleg, un que parla amb Déu, que pensa sobre Déu i que intenta pensar amb Déu».

Alhora, va continuar dient, «la tasca professional del teòleg és per a alguns una vocació de gran responsabilitat davant de Crist, davant de l'Església. Poder estudiar professionalment Déu mateix i poder-ne parlar, ensenyar el que s'ha contemplat, com deia sant Tomàs d'Aquino, "és un gran privilegi"». Per això, va assegurar, la reflexió

teològica «sobre la visió cristiana de Déu podrà ser una contribució preciosa tant per a la vida dels fidels com per al nostre diàleg amb els creients d'altres religions i també amb els no creients».

Ja la mateixa paraula ho explica, va assegurar el Papa analitzant l'etimologia de «teologia». «En la teologia intentem, a través del *logos*, comunicar el que "hem vist i sentit". Però sabem bé que la paraula *logos* té un significat molt més gran, que comprèn també el sentit de *ratio*, "raó"». «Podem pensar en Déu i comunicar el que hem pensat perquè Ell ens ha dotat d'una raó en harmonia amb la seva naturalesa», va afegir.

«No és per casualitat que l'evangeli de Joan comenci amb l'afirmació "Al

principi existia el qui és la Paraula... i la Paraula era Déu" (Jn 1,1)», va dir. «Acollir aquest *logos* —aquest pensament diví— és al final també una contribució a la pau al món. De fet, conèixer Déu en la seva veritable naturalesa és també la manera més segura per assegurar la pau. Un Déu que no fos percebut com a font de perdó, de justícia i d'amor no podria ser llum sobre la senda de la pau», va concloure.

La Comissió, la funció de la qual consisteix a ajudar la Santa Seu i especialment la Congregació per a la Doctrina de la Fe a examinar qüestions doctrinals de més gran importància, va sorgir quan Pau VI va acollir la proposta de la primera assemblea ordinària del Sínode dels Bisbes, l'11 d'abril del 1969.

El Vaticà minimitza les revelacions de Wikileaks

Considera que els documents han de ser analitzats amb «reserva» i «prudència»

Zenit

Ciutat del Vaticà

El Vaticà considera que els documents enviats al Departament d'Estats dels Estats Units per l'ambaixada d'aquest país davant del Vaticà, revelats per Wikileaks, no són més que opinions dels seus redactors.

Així ho explica un comunicat emès per l'Oficina d'Informació vaticana després que diversos diaris dels Estats Units i Europa publicassin cables diplomàtics, filtrats per la pàgina web dedicada a revelar documents secrets, tot preservant-ne l'anonimat de les fonts.

El comunicat vaticà constata abans que res, sense entrar en ulteriors judicis morals, «la màxima gravetat de la publicació d'una gran quantitat de documents reservats i confidencials i de les seves possibles conseqüències».

«Naturalment aquestes relacions reflecteixen les percepcions i les opinions dels qui les han redactades, i no poden ser considerades expressió de la mateixa Santa Seu, ni cites precises de les paraules dels seus oficials», assegura la nota de premsa.

En conseqüència, conclou el Vaticà, «la seva credibilitat ha de ser avaluada amb reserva i amb molta prudència, tenint en compte aquesta circumstància».

Aquests cables presenten la visió de l'Església i del Vaticà dels diplomàtics nord-americans, en particular de la senyora Julieta Valls Noyes, durant un temps cap interina de la missió diplomàtica en aquesta ambaixada, a partir dels judicis publicats pels

«Entre les "revelacions" de Wikileaks destaca la sensibilitat ecològica de Benet XVI»

mitjans d'informació nord-americans i europeus.

Entre les «revelacions» de Wikileaks destaquen la sensibilitat ecològica de Benet XVI o la consideració que el Vaticà és un Estat poc modern i jeràrquic, en què manquen «veus dissidents».

S'afirma que el cardenal Tarcisio

Bertone, secretari d'Estat, és un *yes man* al servei del Papa, comentari que, segons s'ha pogut saber de cercles vaticans, ha alegrat el mateix interessat, el qual considera que la seva missió és precisament la de col·laboració i obediència al Sant Pare.

«Bertone té un estil pastoral que

el porta sovint fora de Roma, voltant pel món, a ocupar-se de problemes espirituals abans que de la política exterior i la gestió», afirma la diplomàtica nord-americana.

«Al Vaticà, el Papa és el responsable darrer de totes les decisions importants», tot i que sol delegar en «aquells que més saben o més ben informats estan sobre cada matèria particular», escriu la senyora Valls Noyes en un informe a Washington.

Els cables insisteixen en les crisis comunicatives que ha experimentat en els darrers temps el Vaticà, i asseguren que les noves tecnologies, en particular els telèfons de nova generació, no són gaire utilitzats entre la cúria romana.

S'adverteix que el Papa ha manifestat en el passat perplexitat davant de l'entrada de Turquia a Europa, i se subratllen les difícils relacions entre el Vaticà i el president de Veneçuela, Hugo Chávez.

Només un dels cables no repeteix tòpics publicats per la premsa occidental: al Vaticà, segons els oficials nord-americans, no es parla gaire anglès, motiu pel qual la cúria romana no estaria a l'alçada de la situació...

Per la seva banda, l'ambaixador dels Estats Units davant del Vaticà, Miguel Humberto Díaz, ha fet pública una nota en què condemna «enèrgicament» la divulgació dels cables.

«Sense comentar el contingut o l'autenticitat d'aquesta informació», l'ambaixador nord-americà assegura que la seva ambaixada «participa amb el Vaticà en els esforços per impulsar el diàleg interreligiós de manera activa, per al bé comú».

Les clarisses de Lerma es converteixen en nou institut religiós

Zenit / Ciutat del Vaticà

Benet XVI ha aprovat un nou institut religiós femení anomenat *lesu communio* per a la forma pròpia de vida de la comunitat de monges de Lerma i La Aguilera, de la província de Burgos.

La nombrosa comunitat de germanes del monestir de Lerma, la majoria d'elles joves, va expressar la seva alegria i agraïment a Déu a través d'un comunicat.

«L'aprovació que ara se'ns comunica conté la joiosa novetat i la forta responsabilitat de confirmar-nos en la vida que Déu havia suscitat entre nosaltres des de fa temps», van assenyalar les germanes de Lerma-La Aguilera, fins ara clarisses.

La decisió d'erigir el nou institut religiós s'ha produït després de l'estudi, pels organismes competents de la cúria romana, d'una documentació presentada a través de l'arquebisbe de Burgos, Mons. Francisco Gil Hellín.

Aquesta documentació havia estat presentada a Roma com a resposta a la petició per a la qual la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada havia encoratjat la comunitat, el 2009,

a procurar definir amb claredat la forma de vida a la qual se sentia cridada per Déu.

Aquell any residien al monestir de l'Ascensió del Senyor, a la localitat de Lerma, 130 germanes, de les quals prop de 60 en formació inicial.

Atès l'elevat nombre de germanes, la comunitat va sol·licitar a la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica poder comptar amb dues cases diferents —La Aguilera i Lerma— mantenint-se com una única comunitat.

La sol·licitud va ser acceptada, alhora que Roma destacava la conveniència de projectar una solució que entrés dins de la norma.

Recentment, Mons. Gil Hellín va rebre la comunicació oral de la decisió pontifícia d'erigir un nou institut religiós per a aquella comunitat florent, decisió que tot seguit va transmetre a les germanes.

Després de conèixer-la, la comunitat va destacar que Jesús «és el protagonista de tot i en Ell confiem perquè porti a bon terme la vida que ha començat», i van recordar: «Som gràcies a Crist i a l'Església!»

El Papa demana als infants que preguin per ell

Zenit / Ciutat del Vaticà

Benet XVI va demanar als infants que en aquest Nadal preparen el pessebre, que preguin per ell en el moment en què col·loquin l'Infant Jesús en el portal.

Va ser el favor que els va demanar als dos mil nens que van arribar el diumenge 12 de desembre al migdia a la plaça de Sant Pere del Vaticà per resar amb ell la pregària mariana de l'Àngelus i beneir les imatges del Nen Déu que col·locaran a casa seva.

Parlant des de la finestra del seu estudi, el Pontífex va saludar aquests infants i adolescents de les parròquies de la Ciutat Eterna i els va presentar aquesta petició: «Quan poseu l'Infant Jesús a la gruta o a la cabana, oferiu una pregària pel Papa i per les seves intencions. Gràcies!»

En la tradicional meditació sobre la litúrgia d'aquell tercer diumenge d'Advent, el Papa va presentar el secret per aconseguir la fortalesa de cor, en una cultura d'instabilitat i canvis.

«L'ajuda no ens manca —va assegurar—: és la Paraula de Déu. De fet, mentre tot passa i muda, la Paraula del Senyor no passa.»

«Si les vicissituds de la vida ens fan sentir perduts i sembla que s'enfonsa tota certesa, tenim una brúixola per trobar l'orientació, tenim una àncora per no anar a la deriva», va indicar, i va presentar «el model dels profetes, és a dir, d'aquelles persones a les quals Déu ha cridat perquè parlin en nom seu». «El profeta troba la seva alegria i la seva força en la Paraula del Senyor, i mentre els homes cerquen sovint la felicitat per camins que es revelen equivocats, ell anuncia l'autèntica esperança, la que no ens decep, ja que està fonamentada en la fidelitat de Déu.»

El Pontífex va assegurar que «tot cristià, en virtut del Baptisme, ha rebut la dignitat profètica», i per això desitja «que cadascú pugui redescobrir-la i alimentar-la, amb una escolta assídua de la Paraula divina».

«Totes les religions compartim la pregària i el desig de pau»

Paul Lemarie, membre del Centre Internacional per al Diàleg Interreligiós del Moviment dels Focolars

Samuel Gutiérrez

En el cor del Moviment dels Focolars, hi ha des dels seus orígens la crida a treballar per la unitat. Més encara, per la fraternitat universal. El diàleg, per tant, a tots els nivells, es troba ben bé en el seu ADN espiritual. Entre les moltes iniciatives que ha encetat en aquest camp hi ha el Centre Internacional per al Diàleg Interreligiós.

Quina és la missió del Centre Internacional per al Diàleg Interreligiós que el Moviment dels Focolars té a Rocca di Papa, prop de Roma?

Una de les finalitats específiques del Moviment dels Focolars és el treball per la unitat a diversos nivells: a l'Església catòlica, entre tots els cristians de diverses confessions i per la fraternitat universal, tant amb persones d'altres religions com amb persones de conviccions no religioses i amb el món de la cultura. Per tant, tot el moviment es troba fortament compromès en el diàleg, des dels més petits fins als més grans. El Centre per al Diàleg Interreligiós de Roma té com a objectiu ajudar el Moviment en aquest diàleg, a través de la convocatòria d'actes i trobades a nivell internacional que permeten que les entitats de l'àmbit local puguin trobar-se i establir ponts de diàleg. Per exemple, treballem molt en el terreny del diàleg amb els musulmans, els jueus, els budistes i també amb les religions tradicionals africanes. Precisament, una de les particularitats del Moviment dels Focolars, aprovada per la Santa Seu, és que, tot i que es tracta d'una realitat de l'Església catòlica, en poden formar part també persones d'altres Esglésies i credos religiosos. En els Focolars hi ha lloc per compartir plegats inquietuds i finalitat a favor de la unitat. En els darrers cinc anys hem organitzat diverses trobades i també hem fet molts contactes amb líders religiosos d'arreu del món. Al mateix temps, en el nostre centre comptem amb col·laboradors d'altres religions.

Com a persona que treballa en el camp del diàleg interreligiós a la llum de la fe catòlica, hi ha motius per a l'esperança en aquest diàleg?

Sí que n'hi ha... Jo, personalment, sóc molt optimista. Cada camí vers la unitat té les seves dificultats i n'hi ha alguns que són realment complexos, però no podem perdre mai l'esperança. Cal tenir sempre present que en el diàleg interreligiós hi ha també el diàleg intercultural i tenen molta influència les consideracions polítiques i històriques. Com a cristians podem dir que arran del Concili Vaticà II, i en particular la declaració *Nostra aetate*, hem experimentat un canvi de 180° del discurs oficial de l'Església en aquest àmbit. En aquesta declaració s'afirma, entre altres coses, que els jueus no tenen la

responsabilitat directa de la mort de Jesús al mateix temps que es diu molt clarament que l'Església mira amb afecte els musulmans. Això no s'havia escrit mai abans. També es diu que l'Església reconeix tot allò de bo que hi ha a les altres religions. És increïble com el document més petit del Concili hagi tingut unes repercussions tan grans! Dins d'aquesta nova perspectiva va tenir lloc l'any 1986 la Pregària d'Assís, convocada per Joan Pau II, que va reconèixer que aquella trobada volia ser un reflex del que s'havia expressat a *Nostra aetate*. Tots els homes compartim un origen i un destí comú. Aquesta és una convicció cada vegada més estesa. D'alguna manera, ens uneix la pregària i el desig de pau.

Tot i la seva radical novetat, la declaració *Nostra aetate* no va caure del cel com un meteorit, sinó que va ser la culminació d'un procés que s'havia iniciat anys abans...

Efectivament. No podem oblidar, en aquest sentit, la gran encíclica de Pau VI, *Ecclesiam suam*, on per primera vegada el discurs de l'Església s'ha orientat clarament cap a tots aquests diàlegs: dins de les Esglésies, amb les altres religions i amb persones de conviccions no religioses. Per això, des d'aquesta perspectiva, no puc deixar de ser optimista. En les últimes dècades hem constatat molts progressos. Per exemple, com un fet que encara podem considerar recent, m'agradaria subratllar la famosa lliçó magistral de Benet XVI a Ratisbona. Més enllà de la polèmica inicial, després de la tempesta suscitada per certes reaccions exacerbades, aquella intervenció ha estat ocasió privilegiada

per aprofundir alguns àmbits del diàleg, especialment pel que fa a la relació entre fe i raó. El Papa actual insisteix a dir que el diàleg interreligiós no només ha de referir-se a coses espirituals o teològiques, sinó que també hem de parlar de les implicacions en la vida concreta i, per tant, de drets humans, de la pau, de la llibertat... A nivell internacional, cada vegada es potencia més aquest tipus de diàleg, que és fonamental. Els mateixos musulmans, almenys alguns col·lectius, també s'han compromès en aquesta línia i fins i tot han remès una carta al Papa amb motiu de la seva lliçó inaugural de Ratisbona. Hi reconeixen que en l'amor a Déu i al proïsme hi ha la

base per al diàleg entre els cristians i els musulmans. Aquesta convicció la vivim des de fa molts anys al Moviment dels Focolars.

Quins són els reptes de diàleg a curt i mitjà termini?

El camí que ens resta per arribar a la fraternitat universal és encara molt llarg, encara que confiem en la intervenció de Déu per accelerar, com ho ha fet en altres ocasions, el compliment d'aquest somni. Des dels focolars, creiem que un dels grans reptes actuals és el treball a nivell internacional d'ajuda a la política i diplomàcia a reprendre el seu diàleg amb les religions. Els diplo-

màtics s'han adonat que durant molts anys en el discurs diplomàtic internacional no hi havia lloc per a la religió, sinó que només es parlava de cultura. Els prejudicis es fonamentaven en el paper decisiu que en altres èpoques havien tingut les religions pel que fa als conflictes. Tanmateix, actualment s'han adonat que els homes de religió també volen i treballen per la pau, i que la religió forma part de la vida ben concreta de les persones. És important deixar clar en aquest punt que les religions no són estàtiques. No existeixen les religions, sinó que existeixen els homes i les dones que professen credos religiosos, i aquestes persones poden canviar i millorar la seva perspectiva i la seva mirada sobre l'altre. Ho podem comprovar en nosaltres mateixos, entre els cristians; després d'haver-nos fet la guerra en nom de Déu, ara, amb el moviment ecumènic, ens aproparem cada cop més cap a la unitat. És el mateix que passa amb altres religions, també entre cristians i musulmans. Ara podem trobar motius de fe i de religió per construir la pau. Aquest és el gran repte d'avui: posar en evidència que la religió que ens vol portar a Déu, el Déu de la pau, pot ser un veritable factor de pau entre les persones. Des del Moviment dels Focolars posem, a més, l'accent en el fet que tots som germans. Per això creiem que les religions poden ajudar de debò els homes a veure'ns com a germans, perquè creiem que hi ha un Déu que és pare de tothom.

Com es concreten aquestes conviccions en l'activitat del vostre Centre per al Diàleg Interreligiós?

A escala internacional hem tingut molt d'interès a organitzar trobades, sobretot bilaterals, entre cristians i musulmans. En els últims cinc anys n'hem fet més de vuit. També hem fet simposis amb els jueus i amb els hindús i budistes. Nosaltres partim del contacte personal. Això és essencial. Vam començar amb trobades multilaterals, però després les religions ens han demanat de fer-les bilaterals com a primer pas perquè després el diàleg de tots junts sigui més reeixit. De totes maneres, és important per a nosaltres que aquestes trobades es fonamentin en un amor recíproc, que permetin obrir totalment i de debò el nostre cor. El gran repte és fer experiència que som tots germans, membres d'una única família.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H AL DIA

Informeu-vos-en al telèfon: **934 092 810** Fax: **934 092 775**,
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catalunyacristiana.cat

Punt de vista

Lluçia Pou Sabaté

Sacerdot i professor de Teologia

Camins de desert

Recordo una novel·la de Marlo Morlan, *Les veus del desert*, que narra un viatge per l'interior d'Austràlia, al costat d'una tribu d'aborígens. A l'inici del viatge, la protagonista és convidada a posar-se roba adequada, i veu amb horror com totes les seves pertinències són llençades al foc. No porten un «camió magatzem» amb provisions, no necessiten res: «Només quan s'hagi talat l'últim arbre, només quan s'hagi enverinat l'últim riu, només quan s'hagi pescat l'últim peix, només llavors descobriràs que els diners no són comestibles.» D'alguna manera, al desert, l'absència de tot el que és superflu purifica, i la protagonista va aprenent a menjar de tot, a resistir al cansament i al dolor en caminar descalça per la sorra roent. Al contrari d'una societat de la previsió i de voler controlar-ho tot, ells viuen al dia, prenen de la naturalesa el que necessiten i tenen cura de l'ecosistema. Formen part d'un «Tot» en què tots som de Déu, i Ell proveirà; el caminant aprèn a confiar en la Providència, fugint d'aquestes seguretats i controls que no ens deixen viure. Jesús viu en contacte amb la natura; l'ecologia és un dels molts aspectes bells de l'Evangelí, que ens recorda aquest temps d'Advent. Ser feliç no és anar al costat d'un camió-magatzem i anar-lo omplint. Al desert australià, els núvols de mosques sembla que assalten el viatger, però el netegen com si ho fes l'aigua. Moltes coses dolentes, com el verí de les serps, tenen una utilitat bona, medicinal. Tot té un sentit, si sabem posar cada cosa al seu lloc. Fins i tot el que és dolent adquireix un valor bo, encara que només sigui per l'experiència que ens ajuda a millorar. No cal deixar

de fer les coses per por: «L'única manera de superar una prova és realitzar-la. És inevitable», diu un altre dels personatges que viuen en aquest retir («walkabout») enmig del desert australià («outback»). Allà es viu l'alliberament de certs objectes, fins i tot de certes formes de creença que no ens ajuden en la nostra vida autèntica. Així, sense aquestes formes d'egoisme i amb la ment oberta, brollen la transparència i la sinceritat i amb elles l'obertura als altres, l'empatia, i segons alguns, certa forma de telepatia, de comunicació sense ni tan sols paraules. Per això cal viure el desert interior, perdonar les ofenses, saber-nos perdonar a nosaltres mateixos, quedar a l'espera. Avui hem oblidat aquesta interioritat, aquest «fer desert», i la manca de reflexió porta a dependre de les circumstàncies, i no posseir-se un mateix genera por i amenaces per poder controlar els altres, i la seguretat dels estats funciona així, a força

d'amenaces sobre altres països, tornant així al regne animal on aquesta amenaça exerceix un paper important per a la supervivència. Però si coneixem la providència divina no podem tenir por. La fe autèntica i la por són incompatibles. En canvi, tenir coses genera cada vegada més por de perdre-les i al final només es viu per tenir coses. Al desert, l'oració sorgeix simple des del cor: «Senyor, concedeix-me serenitat per acceptar les coses que no puc canviar, valor per canviar les coses que sí que puc, i saviesa per apreciar-ne la diferència»; tot esdevé una oportunitat per a l'enriquiment espiritual.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà

(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Alguna cosa pot canviar

M'hauria de reservar, no escriure, i esperar a tenir més madurat tot el que penso d'això que us diré. No obstant això, prefereixo precipitar-me. No em vull quedar per a mi el que crec que pot resultar útil a moltes persones. Tot això que dic necessitarà matisacions.

Algunes de les nostres misses a alguns els resulten avorrides. N'hi ha que entusiasmen segons a qui. Sempre dic que la missa no ha de ser divertida, sinó interessant. Antigament, amb la mirada del sacerdot i dels fidels dirigida a orient, o al Crucifix (parlar el prevere de cara a la paret, o d'esquena al poble, és un despropòsit), expressant-se en una llengua universal, però per a gairebé tothom intel·ligible: el llatí. Dirigiem les nostres pregàries a Déu, agenollats, drets o asseguts, segons normes que ningú no discutia. Unes celebracions duraven més que altres, en unes se sentien bé les paraules del sacerdot, en altres gairebé no se sentien. Contestava exclusivament l'escolà. La resta de fidels hi assistien en silenci o fins i tot resant el Rosari, que així ho vaig sentir defensar a un sacerdot. D'aquesta manera es complia amb la missa i es guanyaven indulgències. Canviava la decoració, les imatges i la mida del recinte. Tret de la rapidesa de la pronunciació, cosa que provocava que unes duressin més que altres, les misses eren totes semblants. Les directrius del Concili Vaticà II ho van fer canviar. Les nostres assemblees s'expressen en una llengua que tothom entén. Les lectures bíbliques, que juntament amb l'homília, són la catequesi més antiga, diferencien molt unes celebracions de les altres. Antigament, gairebé no es combregava mai dins de la celebració litúrgica. Qui ho volia fer, es quedava fins que s'acabava i la rebia, servida del sagrari, de vegades situat en una capella allunyada. Això avui és impensable.

Tot i que les nostres celebracions han guanyat en expressivitat, cal lamentar que de vegades busquem que siguin atractives per a algunes persones, en certs moments, però cuidem poc el contingut profund de la celebració més genuïna de la nostra fe. Tinc pànic quan em diuen que en algun lloc, i a certa hora, se celebra una missa amb cants i guitarres, on acudeix molta joventut i s'ho passen molt bé. O que als infants, no als nadons, se'ls separa de l'assemblea i se'ls porta a un altre lloc, on els expliquen coses al seu nivell i també juguen. No dubto de l'eficàcia immediata, però també estic segur que quan siguin una mica més grans i trobin uns altres atractius, no hi voldran assistir. Una de les introduccions encertades de la reforma litúrgica és la incorporació del silenci que acompanya certs moments les pregàries, lectures o accions sacramentals. Estic convençut que el millor ensenyament per als infants és que, quan intentin cridar l'atenció, mirin els seus pares i els altres fidels i els vegin en actitud de recolliment. És lamentable sentir dir com en són, d'espavilats, els nois d'avui dia, se n'admira la capacitat d'utilització del PC o de les consoles i, quan es tracta de l'àmbit religiós, se'ls tracta gairebé com a disminuïts. A una de les misses que jo celebrego hi assisteixen uns infants de quatre anys que canten, o més ben dit, criden, amb entusiasme, l'amén, i reciten el Parenostre donant-se la mà. Un altre dia em vaig trobar un noi que em va dir que no combregava, tot i que tenia nou anys, i que només se sabia la meitat de la pregària dominical. Continuaré.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona

Fidelitat i lleialtat

És lleial el qui guarda escrupolosament la fidelitat deguda, incapaç de traïció. Fidelitat i lleialtat són termes similars.

El cardenal Carlos Amigo escriu sobre la fidelitat, en una revista catòlica, una simpàtica anècdota: un amic seu, bon cristià i dotat de bon humor, referint-se al nombre de lleials al compromís moral, li digué: «Fidels, el que se'n diu fidels, només ho són els difunts.»

La conducta humana recta demana fidelitat. Sense aquesta virtut, la vida personal i social perden consistència. La responsabilitat ha de ser patrimoni de tots els humans. Hem de tenir present que som lliures i que, per això, som responsables dels nostres actes. Quin és el pedestal de la fidelitat? L'amor.

La responsabilitat, per merèixer aquest nom, respecta el dret, la llei. I necessita l'embocall d'una vida interior que dona forma i poleix els sentiments, fins a fer-los nobles i convertir-los en lliurament generós.

La fidelitat o lleialtat ha d'amarar tota persona. La fidelitat ha de formar part de la pròpia identitat, del

jo. Fidelitat a les lleis. Fidelitat als qui comparteixen, en el matrimoni, la vida i l'amor. I, si el matrimoni és cristià, hi ha «una gràcia especial de l'Esperit de Déu que fa que aquestes dues persones, home i dona, siguin una realitat única i nova», afirma el cardenal Amigo.

Els esposos cristians tenen el model en la vida de la Santíssima Trinitat, un sol Déu i tres Persones, és a dir, una sola realitat d'amor, encara que les persones siguin distintes.

La fidelitat, conclou el cardenal, no és el component imposat i obligat, «sinó l'exercici més noble i conseqüent de la llibertat d'elegir i estimar». Aquí cal adonar-se de «l'acció generosa de Déu, que posa dimensions tan grans i nobles en el cor de l'home. La coherència entre el pensament i la conducta és la condició imprescindible per una fidelitat lleial als principis i creences».

L'escriptor cardenalici posa fi a les seves reflexions amb unes paraules de Benet XVI en el seu viatge a Portugal: «La fidelitat de l'home exigeix la fidelitat a la veritat, l'única garantia de llibertat i de possibilitat del desenvolupament humà integral. Per això l'Església la busca, l'anuncia infatigablement i la reconeix allí on es manifesti.»

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
 viqui70@yahoo.es

Enderrocs que fan pensar

El carrer de L'Aurora ha canviat de fisonomia. Durant molts anys en el número 13 d'aquest carrer hi havia Cintra. L'aldarull dels nois i noies a l'entrada i la sortida de l'escola alegrava aquells entorns. Anys d'alegries i de dificultats en el món de l'educació que hem viscut amb una gran il·lusió de ser per a aquells alumnes el que indica el nom que li vam posar: una cintra que aguanti l'edifici d'aquelles vides adolescents fent de pont entre la seva infantesa, sovint molt difícil, i la seva joventut i maduresa que pugui superar les mancances que els envolten.

El nostre edifici també va patir la bombolla immobiliària i vam haver de marxar. Després de moltes dificultats, ara l'escola ocupa uns mòduls al carrer Riereta on continuem la tasca meravellosa de l'educació.

He seguit pas a pas l'enderrocament de tot l'edifici als baixos del qual hi havia Cintra. Bastides, grues, camions, runa... Dia rere dia anava veient com desapareixien els pisos i restaven les parets plenes de records. Fins que un dia va desaparèixer del tot. Ara una xarxa de filferro separa el carrer d'un solar buit que es va omplint d'escombraria —llaunes, ampolles, cartrons— que la gent llença quan passa.

Vaig quedar-me una estona contemplant aquell espai que havia estat ple de vida feia dos anys i ara esperava una nova construcció que no té res a veure amb aquells baixos amb xivarri d'adolescents. Va ser aleshores que em vaig trobar amb un exalumne de Cintra i vam recordar coses. Aquell noi, pel qual, precisament, havíem patit molt feia uns anys, el tenia ara davant meu fet un home i amb un treball digne, una dona que el fa feliç i una nena de la qual n'està molt cofoi. Ja no viu al barri i no vol recordar aquella època de «tripijocs» i vida de carrer. Mostrava el seu agraïment per tot el que havia rebut a l'Escola Cintra i que l'havia portat a sortir d'una marginació que ara volia oblidar.

Dos dies després vam acudir una altra germana de la meva comunitat i jo a una reunió amb un grup d'un partit polític de l'ajuntament de Ciutat Vella que volien parlar amb nosaltres per tal de tenir diferents visions dels problemes del barri. Per a mi és un exemple de la veritable política al servei del poble més que del partit. Va ser molt interessant per dues qüestions que crec que s'han de tenir en compte si estem convençuts que «un món millor és possible»: unir forces per treballar des de diferents vessants. Si el centre de les preocupacions és la persona i fer una societat més justa, no hi fa res tenir una ideologia diferent quan és molt més el que ens uneix que no el que ens separa. Ni cap religió, ni cap moviment, associació o persona té el monopoli de fer el bé.

I, una segona cosa, que va ser per a mi una veritable alegria, vam arribar a la mateixa conclusió, i és que l'única manera de millorar un barri rau en l'educació dels infants i de les famílies.

Zoom

Eduard Brufau

Agustí Codinach

Enguany el pessebre de la plaça de Sant Jaume de Barcelona recrea l'ambient familiar que es viu a casa el dia de Nadal. El conjunt, que consta de fins a 90 figures diferents, ha estat dissenyat per l'estudi d'arquitectura Les Gardènies, amb l'assessorament del pessebrista Jordi Pallí i la direcció artística del departament de Festes de l'Institut de Cultura de Barcelona (ICUB). El pessebre es podrà visitar fins al dia de Reis.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
 llserrall@gmail.com

La paraula s'ha fet nen

Què representa Jesucrist en la meua vida? Com entro en relació amb Ell? Són preguntes importants. Sé que la seva presència es realitza de moltes maneres diferents. N'adverteixo el rostre i la veu en els pobres i necessitats, en la reunió de diferents persones en nom seu, en els signes eucarístics del pa i del vi, en els racons de la meua interioritat... Hi ha una altra manera d'entrar en relació amb Ell, que em resulta fonamental: la Bíblia. Parteixo d'una convicció, arrelada en la meua fe. Per Nadal, celebrem que «la Paraula s'ha fet home» (Jn 1,14), és a dir, que es va convertir en la veu i en el rostre de Jesús de Natzaret. Per això, no és estrany que s'afirmi que «la Paraula eterna s'ha fet petita, tan petita per estar en un pessebre. S'ha fet nen perquè la Paraula estigui al nostre abast» (*Verbum Domini*, 12).

A la pràctica, com es desenvolupa aquest procés? La lectura diària i la reflexió atenta als textos bíblics, tasques totes dues fetes en un clima d'oració, més encara en el context de la celebració eucarística, em proporcionen les claus per desxifrar l'enigma de la condició humana i obrir-me a la persona de Jesús, especialment en la narració dels evangelis. No és fàcil entendre's un mateix. No és fàcil entendre el món. No és fàcil entendre la comunitat eclesial. No és fàcil discernir quins són els camins que he de transitar en la meua vida per conuiu amb alegria i coherència la meua fe en Déu i la meua existència personal. La Paraula es desvetlla i els textos que, de vegades, resulten hermètics, es converteixen en focus de llum que il·luminen les situacions més diverses de la vida. Aleshores, experimento la revelació de la persona de Jesús. Les seves idees, els seus sentiments, els seus criteris d'actuació... em serveixen de pauta. No es tradueix en imposicions. Hi ha proposta i invitació.

La Paraula educa la meua manera de pensar, tal com Jesús va fer amb Pere: «No veus les coses com Déu, sinó com els homes» (Mc 8,32), perquè Pere volia interferir en els plans divins anteposant els seus. Jesús pregunta als mestres de la llei quan s'adona dels seus pensaments: «Per què penseu amb dolenteria dins vostre?» (Mt 9,4). La meditació de la Paraula contribueix a donar-me una visió nova de la realitat, tot i que persisteixen els vells esquemes que es resisteixen a tenir un horitzó nou. La Paraula configura la meua manera de sentir: «Us donaré un cor nou i posaré un esperit nou dins vostre; trauré de vosaltres aquest cor de pedra i us en donaré un de carn» (Ez 36,26). A la paràbola del samarità, el sacerdot i el levita mostren un cor de pedra davant de la víctima dels bandolers, com el fill gran de la paràbola del fill pròdig davant del seu germà petit que torna a casa. No es compadeixen, al contrari que Jesús davant una vídua de Naïm que enterrava el seu fill únic: la va veure, i se'n va compadir. Pau resumeix molt bé la tasca dels seguidors de Jesús: «Tingueu els mateixos sentiments que tingué Jesucrist» (Fl 2,5).

La Paraula serveix de pauta i guia per a la meua conducta, tot i que les tendències arrossegueu en un altre sentit. Jesús convida a un discerniment: «Per què no discerniu vosaltres mateixos allò que convé fer?» (Lc 12,57). Les paraules de Maria als servents a les bodes de Canà són clares: «Feu tot el que ell us digui» (Jn 2,5). Qui va tractar el bandoler ferit com el proïsme?: «El qui el va tractar amb amor.» La recomanació de Jesús és clara: «Vés, i tu fes igual» (Lc 10,37). Com actua Ell davant dels que pateixen, els malalts, els poderosos...? Aquest és el punt de referència.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
 Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
 08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
 Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Des del monestir

Tenim vocació d'inútils

El Nadal és a les portes i l'esperança bateja amb urgència tossuda al ritme de les hores i dels esdeveniments. Alguna cosa s'ensorra i tot fa presagiar que s'acosten temps difícils en què l'austeritat s'imposarà i en què no tindrem cap més remei que ser solidaris i compartir el que som i tenim, sentint-nos corresponsables de la sort i la desgràcia dels altres, si és que de debò volem gaudir de pau social. Sens dubte que vénen temps —ja els veiem— en què caldrà discernir què és l'essencial i quines són les necessitats que ens hem anat creant i de les quals haurem de prescindir. La famosa crisi que patim continua fabricant noves i velles formes de pobres i de pobreses i continua vulnerant el dret de les persones a viure amb dignitat. Cada dia són més els qui encoratjant la il·lusió d'una oportunitat es troben amb les portes tancades i se senten condemnats a la intempèrie de la soledat i l'abandonament d'un hivern que promet ser cru i amarg, amb un fred que congelarà les llàgrimes dels qui, tips de plorar, senten la temptació de llençar la tovallola i retirar-se de la cursa de la vida. Les cues dels pobres i exclosos, dels aturats que

volent treballar, augmenta sense parar, i als qui se'ls va esgotar l'atur i viuen dels 426 euros d'ajuda, se'ls anuncia que al febrer no tindran ni això i que s'hauran de buscar la vida i sobreviure per no malmorir. Voldria tenir esperança, però confesso que de vegades em tenalla la por. M'imagino milers i milers de pisos buits per la impossibilitat de pagar-ne el lloguer, i famílies senceres poblant els diferents racons dels carrers o els baixos d'algun pont per tenir una mica d'intimitat, tot i que en la més absoluta inseguretat. I tots i cadascun, homes i dones, conciu-tadans i veïns nostres d'aquest primer món civilitzat, continuaran tenint necessitat de menjar, de tenir accés a la higiene, a la salut, a l'educació, mentre són expulsats de la societat. I enmig de tot això la litúrgia de l'Advent ens convida a l'esperança. Tot ella ve carregada de promeses de vida i ens recorda per boca del Profeta que Déu consola i ens convida a consolar el seu Poble; que Ell vol plantar la seva tenda en la nostra història i que es compadeix de les seves criatures. I per culminar, la nit de Nadal veurem Maria i Josep sense tenir hostal, i amb ells el Fill de Déu, plantant la seva tenda entre els qui res no tenen, compartint

la sort i la desgràcia dels humans. I també, enmig d'una nit freda se'ns anunciarà una Bona Nova de part de Déu: «Que ens ha nascut un Salvador.» I tots adorarem el misteri de Déu que entra fins al fons de les nostres misèries. I amb la imatge d'un infant vulnerable, faixat amb bolquers i posat en un pessebre, tindrem la certesa que, per damunt de tot, Déu és amb nosaltres i que tot acabarà bé. Acabo amb un diàleg d'uns joves voluntaris de la Plataforma d'Aliments de la Fundació Rosa Oriol, en finalitzar una dura tarda de feina donant aliments i acollint la gent. Un va dir: «És molt fort el que passarà quan retirin els 426 euros, hem de treballar de valent per aconseguir mitjans i poder ajudar.» Un altre va comentar: «Ara som necessaris, hem d'unir-nos per buscar una sortida.» I finalment una de les noies va dir: «Sí, hem de fer tot el possible, sabent que la nostra vocació és arribar a ser inútils, perquè ningú no necessiti la nostra ajuda!» En aquest Nadal renovo el meu desig d'arribar a ser, en aquest sentit, una inútil total, i l'esperança que els càlculs dels economistes fallin, i que l'any 2011 sigui un any de noves oportunitats, un temps per construir amb esperança.

Lucía Caram
Religiosa dominica de Manresa

La sal de la terra

Els educadors i el canvi

Actualment tothom parla del canvi però sembla que en el món de l'educació tenim un *plus*. Efectivament, l'escenari educatiu en general i la universitat en particular són proclius a la reflexió sobre el canvi. Trobo tres principals raons de pes que explicarien el fenomen: el seu doble rol d'observatori i de motor, la funció d'interfície i la necessària adequació a la contemporaneïtat. La universitat investiga la realitat que s'esdevé canviant i vol transformar-la a base d'innovació. Alhora, l'escola transmet els coneixements bàsics per viure en un món en constant evolució. Parlem, avui dia, de l'assoliment de les necessàries competències per actuar i conviure en un futur ben divers. D'altra banda, la universitat i l'escola exerceixen de nodes socials principals. Són veritables centres de trobada de vectors amb diferent connotació: famílies i

equips educatius; centres i empreses; coneixements i processos d'ensenyament-aprenentatge; joves generacions i generacions veteranes; sabers i aplicacions; tradició i projecció; governança i corresponsabilitat... Finalment, escola i universitat es caracteritzen per una voràgine de canvis com a conseqüència dels renovats marcs que intenten millorar el sistema. La LOE i la LEC, el Pla de Bolonya o l'Estratègia Universitat 2015... Per tot això, es dedueix una anàlisi del canvi necessària i justificada encara que de vegades hi constatem que les nostres institucions educatives més aviat perceben el canvi abans de generar-lo. Però abordem tot el canvi? L'essencial? El més necessari, potser? Sovint passem de puntetes sobre com afrontem el canvi des de la nostra tasca d'educadors. Sí, de la nostra pròpia experiència de canvi. O dit d'una altra manera: desenvolupem alguna intros-

pecció seriosa sobre aquesta qüestió? Tot educador experimenta un doble dinamisme en relació amb el canvi. El primer és aquell derivat de la constant interacció amb el coneixement i amb els alumnes. Efectivament, l'educador és un ésser relacional amb dos importants factors de canvi: les persones i les ciències. El segon, aquell que resulta del treball en un centre neuràlgic que constata, genera, gaudeix o pateix el canvi continu. Així doncs, afrontar o no afrontar aquesta qüestió no resultarà un tema menor. En concret, tot això ens predisposa de forma diversa davant la recerca de la veritat, la manera de desenvolupar la formació integral, la creativitat i el compromís davant dels problemes, la relació amb el diferent... Aquesta autoexploració no és terapèutica però no crec que hom pugui arribar a ser un bon educador sense ella.

Andreu Ibarz
Professor de la Facultat de Ciències de l'Educació Blanquerna-Universitat Ramon Llull

Mirada al món

Una lliçó natalenca des de Togo

Som a les portes de Nadal, i un any més el Nadal ens parla de Déu que ha vingut a viure entre nosaltres perquè ha volgut compartir la nostra condició humana. Tota la vida i l'ensenyament de Jesús ens conviden a «fer-nos proïsmes» de qui ens trobem pel camí i ens empenyen a anar a l'encontre de qui descobrim en necessitat. Tots estem cridats a sortir del propi «petit món» per interessar-nos en els altres, i no són pocs els cristians que ho han deixat tot enrere per fer seves terres llunyanes i estimar de cor gent d'altres pobles. Mn. Joan Soler, missioner fill d'Olot des de fa dos anys a Togo, ha escrit recentment al seu blog: «Cada cop m'adono més que no deixo de ser un estranger, una persona que no acaba de poder-se encarnar en aquest poble amb qui camina, una bona persona europea que els ajuda a anar endavant, un capellà que els estima i que els parla de Déu, d'un Déu que també els estima i que no els abandona mai, però...

no arribo a ésser un d'ells. Per què? Doncs molt senzill, perquè no em puc despullar de totes les comoditats que m'envolten, no acabo de viure les seves necessitats, ho tinc tot al meu abast en una societat on la majoria no tenen res al seu abast (...). Tanta gent amb qui comparteixo el lloc, l'espai, la paraula, però... amb qui no acabo de compartir la vida. I no sé com ho puc fer. I em sento atrapat. I em poso a pregar. I demano d'entendre-ho. Però no ho entenc. I torna a ressonar amb força una vegada i una altra la mateixa frase de l'evangeli: «Vés, ven tot el que tens i dóna-ho als pobres. Després vine i segueix-me.» Però què vol dir donar-ho tot? Què vol dir? Si em poso a viure com ells, en quatre dies estaré malalt i hauré de tornar. Si renuncio als meus benestars, en què els ajudarà a ells? L'ideal no és que jo visqui com ells, sinó que ells puguin viure com jo. Però... Senyor, com? I sé que mentrestant, en algun racó a prop de casa, algun menut plora perquè no haurà

trobat res per menjar. I algun adolescent s'enfada perquè tampoc no entén res. I alguna mare, amb el nen als braços es demana si demà serà viu.» Les paraules de l'amic Joan m'han commogut íntimament. Tots els qui el coneixem ja ho sabem que no és dels qui s'estalvien: és de la mena dels qui estimen i es fan estimar sense mesura. No es tracta, doncs, que hagi de fer més o de fer una altra cosa. Potser del que es tracta per a tots nosaltres, és d'anar entrant més i més en la lògica del Nadal, en el dinamisme de l'Encarnació: Déu com a home no defuig el límit i no pretén d'arreglar-ho tot de cop ni de fer-ho tot Ell directament. Cadascun de nosaltres no pot fer-ho tot ni pot arribar a tots, però si fa bé i generosament allò que li toca fer, si es fa «tot a tots» sense angoixes ni presses, aleshores l'Esperit pot actuar amb força a través de cadascú, més enllà de l'àmbit visible d'influència directa dels propis actes. Només si acceptem amorosament el nostre límit, el vencem i el superem.

Cinto Busquet
Capellà i teòleg

Paraula i vida

Nadal solidari

Un any més, som ja a les portes de la celebració del Nadal. Per als cristians, aquesta festa és la commemoració del naixement del Fill de Déu en carn humana a Betlem. Sant Pau ho diu a la carta als Gàl·lates: «Quan va arribar la plenitud del temps, Déu envià el seu Fill, nascut d'una dona, nascut sota la Llei, perquè rescatés els qui vivíem sota la Llei i rebéssim la condició de fills.»

Nadal és una festa de la solidaritat, perquè és la manifestació d'un Déu solidari amb el món. Sant Pau ho expressa amb unes paraules plenes de sentit en la seva carta a Títus: «S'ha manifestat Déu, Salvador nostre, amb la seva bondat i el seu amor als homes.» Nadal inclou un misteri de fe, però també inclou un missatge profundament humà.

Com a misteri de fe, el sentit del Nadal ens l'ha explicat, aquest any, amb paraules a la vegada profundes i ben entenedores el Sant Pare, a qui hem tingut el goig d'acollir a Santiago i a Barcelona. «Per mitjà de la fe —va dir el Sant Pare a Santiago— som introduïts en el misteri d'amor que és la Santíssima Trinitat. Som, d'alguna manera, abraçats per Déu, transformats pel seu amor. L'Església és

aquesta abraçada de Déu, en la qual els homes aprenen també a abraçar els seus germans, descobrint en ells la imatge i la semblança divina, que constitueix la veritat més profunda del seu ésser i que és l'origen de la genuïna llibertat.»

El Sant Pare ens ha invitat, en aquesta visita recent, a «viure il·luminats per la veritat de Crist, confessant la fe amb alegria, coherència i senzillesa, a casa, a la feina i en el compromís com a ciutadans». Nadal ens diu sobretot que Déu no és l'antagonista de l'home, sinó que és l'amic de l'home. Aquest Déu i aquest home —va remarcar també el Sant Pare— són els qui s'han manifestat de manera concreta i històrica en Crist. I va afegir que ha estat una tragèdia que a Europa, sobretot en el segle XIX, s'afirmés i es divulgés la convicció que Déu és l'antagonista de l'home i l'enemic de la seva llibertat. El Papa, que és un gran teòleg, no va dubtar a dir que «amb això es volia enfosquir la veritable fe bíblica en Déu, que envià al món el seu Fill Jesucrist, amb la finalitat que ningú no es perdi, sinó que tots tinguin vida eterna».

Aquesta és la llum de Nadal. Aquesta és la llum que

brillà a la ciutat de David fa més de dos mil anys: «Avui, a la ciutat de David, us ha nascut un Salvador, que és el Crist, el Senyor.» Això em sembla que és a l'origen del gran ressò popular d'aquesta festa, també en la nostra societat tan secularitzada en molts aspectes. He dit abans que Nadal inclou també un missatge profundament humà. El fet que en Crist s'hagi manifestat la humanitat i la benignitat de Déu ens ha de fer més humans. I no solament els dies de Nadal. Perquè la vocació de la persona humana és sobretot l'amor, l'amor rebut i l'amor ofert. Només en aquesta experiència l'home pot trobar el sentit més profund de la seva vida.

Per això la gràcia de la festa de Nadal hauria de ser la de fer-nos a tots més humans, més solidaris amb els qui pateixen fam i set, amb els malalts i els pobres, aquí i arreu del món. Es tracta de globalitzar l'amor, com ens va dir Benet XVI en la seva primera encíclica i com ens ho ha recordat en la seva recent estada entre nosaltres. Un Nadal solidari ens demana acostar-nos a les moltes persones que sofreixen, especialment en aquests moments de serioses dificultats econòmiques.

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

Fruits del Nadal

Comença la setmana decisiva que ens condueix al gran dia del naixement de Crist. Si algú no ho ha fet ja, és moment de muntar el pessebre a cada casa, amb la participació dels nens si és possible, seguint un bonic costum que es remunta al segle XIII.

Diu la tradició que mentre sant Francesc d'Assís es trobava predicant pels camps de Rieti, el va sorprendre un hivern dur. En aquella solitud del bosc, i meditant l'evangeli de sant Lluc en aquelles circumstàncies, se li va acudir de construir un cobert de palla per a reproduir el naixement de Jesús narrat per l'evangelista. Va demanar als veïns un ruquet i un bou i així es va representar el primer pessebre vivent del món.

Cada any em congratulo de poder animar la gent a visitar aquests pessebres que es fan a les diverses poblacions de l'arxidiòcesi, alguns de grans dimensions i amb un art certament admirable. També celebro la instal·lació dels Retaules de Nadal, una bonica iniciativa que es representa per

aquestes dates als carrers de Reus.

En l'escrit que em van demanar per a aquesta ocasió he volgut assenyalar que quan rebem una persona important, com ho hem fet recentment amb la visita de Benet XVI, ens preparem per a fer-ho de la millor manera possible. Evitem, per exemple, que trobi la nostra casa desendregada. Amb l'arribada del Senyor ens hem de preparar amb més motiu, amb obres de misericòrdia, d'humilitat, de compassió i de solidaritat, preparant la nostra ànima amb una bona neteja interior per mitjà dels sacraments, particularment amb el de la reconciliació.

S'explica que la inspiració que va moure el jove sant Francesc a emprendre el camí a la santedat va ser una veu que va sentir dins seu i que deia: «Francesc, no veus que casa meua està en ruïnes? Vés a restaurar-la per mi.» La casa de l'Església sembla en alguns moments que està en ruïnes, quan es contempla l'allunyament de moltes persones respecte de la fe cristiana, però hi ha

molts motius d'optimisme, i el primer és pensar que Déu no perd batalles. D'altra banda, encara que la nostra societat s'hagi descristianitzat en part, aquí hi ha unes mostres inequívocques que conserva en el fons una fe que algun dia pot ser remoguda com les brases d'un foc. Entre aquests senyals, el Nadal n'és un dels més visibles. Les ciutats i els pobles s'engalanan amb llums, els comerços adopten símbols nadalencs, les famílies es reuneixen al voltant de la taula i preparen el pessebre o l'arbre de Nadal.

Hi ha aquests dies un ambient «especial» que molts lamenten que no duri tot l'any. Ens sentim més inclinats a atendre els pobres, les persones soles, els qui es troben en dificultat enmig d'una crisi que ha estès aquestes situacions. L'explicació és clara: ha de néixer Jesús i amb ell neixen en el nostre cor bons propòsits de ser menys egoïstes, de procurar l'atenció als altres, de solidaritat amb els més necessitats. Aquests són fruits del Nadal.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primate

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Viatjar a Terra Santa

Malauradament, davant la passivitat del món, a les zones que van tenir l'honor de ser transitades per Jesús de Natzaret, els cristians van desapareixent lentament. La penúria, les guerres i l'odi incessant els porten a l'exili i, de vegades, a la mort. Betlem, abans del primer aixecament o Intifada, comptava amb més del 80% de cristians. Avui ja no són ni un 20% les persones que es declaren seguidors del Senyor. Els constants bloquejos militars i policials, així com el mur recentment construït, obliguen Betlem a romandre en la més absoluta pobresa i desesperació.

El vicecustodi de Terra Santa, P. Artemio Vitores, en una interessant xerrada a la qual vam tenir ocasió d'assistir, ens explicava que l'únic recurs que els queda per poder viure és el turisme i els pelegrinatges, ja que representen mitjans de vida que generen riquesa i feina. Comentava que la Custòdia Franciscana ajuda en la mesura de les seves possibilitats. Comptem amb col·legis, on són acollits nens sense distinció de credo ni raça, amb hospitals i fins i tot amb habitatges perquè els acabats de casar no es vegin en la necessitat d'emigrar.

El P. Artemio llençava un crit d'esperança i d'urgència: «Que vinguin tots els cristians a Terra Santa, ja que la seva aportació és l'única font de riquesa i esperança per a aquesta gent que va tenir la sort que Jesús visqués entre els seus avantpassats i que ells, seguidors seus, no tenen res per subsistir! Veniu a ajudar els palestins i mantingueu el culte dels Llocs Sants! La vostra aportació no únicament servirà per augmentar la vostra fe, sinó que permetrà que aquesta gent pugui subsistir i viure a la santa terra que un dia va veure Jesús.» Davant la seva crida, només queda preguntar-nos: quan organitzem el viatge? Com més aviat hi anem, millor. La gent descendent dels que van veure Jesús ens esperen.

CARMEN FUENTES y ENRIQUE MAESTRE
Barcelona

El que ha passat per alt

El conflicte mediàtic provocat pel tema del preservatiu va ocultar

El Club+Amics va celebrar el dissabte 20 de novembre la seva trobada anual a Montserrat. Uns vuitanta membres de l'associació es van aplegar al monestir, on van ser rebuts pel pare abat Josep Maria Soler. Va ser precisament l'abat de Montserrat el qui va fer entrega a la guanyadora del sorteig, Helena Solé Ribó, de les claus del cotxe. La jornada va tenir un marcat significat religiós i cultural.

Els cristians al Pakistan

Des de fa temps, però més des que vaig llegir una notícia segons la qual Benet XVI va resar recentment durant la tradicional audiència general pel respecte de la dignitat humana i els drets fonamentals de tots els qui pateixen aquestes situacions, en clara referència a la violència que pateixen els cristians al Pakistan i pel ràpid alliberament de la senyora Asia Bibi, em preocupa la manca de llibertat religiosa que pateixen alguns cristians a mans dels que ens l'exigeixen i els la donem aquí.

En una urgent crida, el Papa va dir: «En aquests dies, la comunitat internacional segueix amb gran preocupació la difícil situació dels cristians al Pakistan, que sovint són víctimes de violència i discriminació. En particular, avui expresso la meua proximitat espiritual a la senyora Asia Bibi i als seus familiars, alhora que demano que se li torni a donar la llibertat plena com més aviat millor. Així mateix, reso per tots els que es troben en situacions semblants, per tal que la seva dignitat humana i els seus drets fonamentals siguin respectats plenament.»

Malauradament, aquesta crida no troba el ressò que caldria. Trobo a faltar les diverses organitzacions preocupades pel compliment dels drets humans, l'ONU, els autodenominats partits progressistes i, especialment, l'Aliança de Civilitzacions. Com gairebé sempre, ningú no dona la cara quan hi ha pel mig certa religió.

PEDRO J. PIQUERAS IBÁÑEZ
Girona

la bellíssima homilia del Papa amb motiu del Consistori ordinari públic en què va crear 24 nous cardenals. Va passar desapercebuda. En aquesta homilia, Benet XVI va recordar amb claredat que tot ministeri eclesial és sempre una resposta a la crida de Déu i mai fruit d'un projecte propi. A l'Església ningú no és amo, tots hem estat cridats i atrapats per la gràcia divina. Aquesta és precisament la nostra seguretat, en el sentit que només tornant a escoltar la paraula de Déu, només retornant a la vocació originària, és possible entendre la pròpia presència i missió com a autèntics deixebles.

El criteri de la grandesa, als ulls de Déu, no és el domini sinó el servei. Aquest és un missatge que val per a tota l'Església i que troba tot el seu sentit aplicat, de manera qualificada, als qui tenen la tasca de guiar el Poble de Déu. No és la lògica del domini, del poder segons els criteris humans, sinó la lògica d'agenollar-nos per rentar els peus, del servei; la lògica, en definitiva, de la Creu, que és la base de tot exercici d'autoritat.

ENRIC BARRULL CASALS
Girona

«Llum del món»

El llibre-entrevista *Llum del món* està ple d'indicacions, consells i referències a objectius per arribar a una meta: «Entrar en la vida autèntica, en la vida eterna.» L'autor de l'entrevista a Benet XVI, el periodista alemany Peter Seewald, comenta en el llibre que per al Papa la tasca actual i urgent és «mostrar Déu a l'home i explicar-li la veritat». Puntualitza a l'obra que Jesucrist «defensa la veritat no mitjançant legions, sinó que a través de la seva passió la fa present, visible i la posa en vigència».

També destaca Benet XVI «la necessitat d'una nova evangelització, emprant totes les energies perquè arribi al món sencer». «Cal exposar —afegeix— la grandesa de la nostra fe i, d'altra banda, entendre altres posicions, trobant el que ens és comú a fi de prestar al món un servei.»

Aquestes són quatre idees bàsiques que, entre d'altres interessants, es descobren en el llibre *Llum del món*.

AMÈLIA MORERA
Igualada

Buscar la pau

Saber que 30.000 nens a Catalunya pateixen violència ha de fer que ens involucrem a com contribuir a reduir aquesta xifra. Estem en una societat cada cop més violenta. Podríem donar-ne la culpa als mitjans de comunicació, però no solucionaria res, tot i que pugui semblar una amena de bàlsam. La violència comença amb la permissivitat. Aquí hi entrem tots. Permetem les conductes més salvatges al carrer, als estadis, al cinema... Tenim por de la rebequeria, la paraula dura i el gest ofensiu. Busquem la pau sense comprendre que la convivència neix de conèixe's, acceptar-se i controlar-se. Acceptar-se i sentir-se acceptat són les bases de la pau. I potser que també de l'amor.

M. LLUÏSA COLL COLOM
Espanyol de Llobregat

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

La fe dels fills

Benvolgut Pare: li escric perquè ja no sé què fer amb el meu fill. No té fe en Déu i per aquesta raó té conflictes i depressió, malgrat que està en un grup d'Església, va estudiar en un col·legi marista i nosaltres li hem inculcat l'amor a Déu. Jo sóc una dona de fe i li dic que s'ha d'abandonar a Déu, demanar-li aquest do, però és en va. Li dic que li ho demani a la Mare de Déu mitjançant la seva intercessió, però res de res i té aquestes crisis des de fa uns quants anys. Jo reso al Senyor perquè li regali aquest do, però perquè Déu l'hi concedeixi crec que és ell qui l'hi ha de demanar i desitjar. Què puc fer-hi jo? Perquè m'afligeix...

No hi ha dubte que un bon pare i una bona mare de família desitgen el millor per als seus fills. I per a uns pares cristians, que els seus fills abracin la fe és el millor regal de Déu. Per això comprenc la situació que vostè està passant com a bona mare. Ara bé, com vostè diu, la fe és do de Déu que els pares no poden transmetre automàticament sense més. Els pares han de proposar la fe amb el seu testimoni sincer i amb la deguda educació. Cal sembrar la llavor i que fructifiqui o no correspon a la misteriosa interacció entre la gràcia de Déu i la llibertat de l'home. També crec convenient advertir que caldria analitzar a fons si la situació de conflictivitat i depressió que passa el seu fill té tan directament les seves causes en la crisi com vostè afirma. Potser sí o potser no. És cert que una vivència de l'existència sense un sentit últim de tot comporta tard o d'hora un profund malestar i que moltes dolences de l'esperit es generen per una absència del sentit a la vida. Però no té per què ser així necessàriament. Aconsello en el seu cas una ajuda psicològica competent. Vostè no pot fer gaire més del que fa. Ha procurat que el seu fill rebés una educació cristiana, el convida sincerament a creure i, sense cap mena de dubte, resa vostè molt per ell. I potser això darrer té un immens valor. Recordi les llàgrimes amargues que santa Mònica va vessar pel seu fill Agustí. En el moment adient, van donar el seu fruit amb la conversió d'aquell fill que portava una existència tan turmentada. La pregària dels pares pels seus fills, sobretot quan demanen per la seva fe i eterna salvació, és molt poderosa davant de Déu. Continui resant, confii en el Senyor i no deixi de donar testimoni davant del seu fill de com la fe en Déu l'ajuda efectivament a fer que la seva vida sigui més il·luminosa i suportable.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121
25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Calendari de la setmana

Comentari de la Paraula

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions (CICLE LITÚRGIC A; FERIAL I)

TEMPS D'ADVENT

(SALTERI: SETMANA 4)

DESEMBRE

19. DIUMENGE

Diumenge IV d'Advent, Morat. Lectures: Isaïes 7,10-14 / Salm 23 / Romans 1,1-7 / Mateu 1,18-24
 ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Nemesi, mr.; Anastasi I, p. i mr.; beat Urbà V, p.; Santes, Fausta, mr.; Eva.

20. DILLUNS

Fèria, **Morat.** Lectures: Isaïes 7,10-14 / Salm 23 / Lluç 1,26-38
 ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Benjamí, patriarca; Domènec de Silos, ab.; Macari, prev. i mr.; Miquees, prof.

21. DIMARTS

Fèria, **Morat.** Lectures: Càntic dels Càntics 2,8-14 / Salm 32 / Lluç 1,39-45
 ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pere Canisi, prev.; Severí, b. i mr.; Glicerí, prev. i mr.; Temístocles, mr.

22. DIMECRES

Fèria, **Morat.** Lectures: 1 Samuel 1,24-28 / Salm 1 Samuel 2,1-8 / Lluç 1,46-56
 ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Zenó, mr.; Santes, Helena, rel.; Francesca-Xaviera Cabrini, rel. i fund.

23. DIJOUS

Fèria, **Morat.** Lectures: Malaquies 3,1-4;4,5-6 / Salm 24 / Lluç 1,57-66
 ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan de Kety, prev.; Sèrvul el Paralític; Santes, Victòria, vg. i mr.

24. DIVENDRES

Fèria, **Morat.** Lectures: 2 Samuel 7,1-5.8b-12.14a.16 / Salm 88 / Lluç 1,67-79
 ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Delfí, b.; Santes, Adela, ab.; Irmina, vg.

Comença el temps de Nadal

25. DISSABTE

Nadal del Senyor (S), Blanc. Lectures: Isaïes 62,11-12 / Salm 96 / Titus 3,4-7 / Lluç 2,15-20
 ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Anastàsia, mr.; Eugènia, vg. i mr.

Dr. Joan Minguella Solà
 Doctor en Medicina

El misteri de l'origen de Jesús

En la genealogia que descriu Mateu, no es diu, seguint el ritme del text, «Josep pare de Jesús», sinó «l'espòs de Maria, de qui nasqué Jesús» (Mt 1,16). Perquè Jesús segueixi aquesta línia successòria, cal que sigui adoptat per Josep.

És un text teològic, més que històric, en què s'exposa el misteri de l'origen de Jesús, a través d'una revelació adreçada a Josep, dins un somni, i basada en una reflexió sobre l'Esclat. En la tradició bíblica, és freqüent que Déu, per confiar una missió, es reveli a través d'un somni.

Isaïes va anunciar que «la noia tindrà un fill», referint-se a la dona jove d'Acáz, però Mateu ho reproduïx segons la posterior versió grega, que ho tradueix per «verge», probablement per posar èmfasi en el fet que caldrà una intervenció especial de Déu. És evident que Jesús és fill d'una dona, però la revelació la trobem en la seva humanitat, que l'ha produït l'Esperit, no pas per un procés biològic, sinó per un acte de creació. En la Bíblia es descriuen diversos naixements excepcionals, com el d'Isaac (Gn 17,15-16), Samuel (1Sa 1,20), Joan Baptista (Lc 1,5) i molts altres. Es vol donar a entendre que es tracta d'una voluntat expressa de Déu. L'àngel diu a Josep que posarà nom al fill nascut de Maria; el nom expressa identitat, i significa que s'assumeix la paternitat, perquè correspon al pare donar nom al fill. Li posarà Jesús (= el Senyor salva), perquè salvarà el poble. Després, Mateu cita Isaïes, «...li posarà per nom Emmanuel», que vol dir «Déu amb nosaltres». Això pot sorprendre, però hi trobarem el sentit en les últimes paraules de l'evangeli (Mt 28,20), quan Jesús diu «Jo sóc amb vosaltres fins a la fi dels temps», o sigui l'Emmanuel, que és l'objectiu final: ser salvats és saber que Déu està sempre amb nosaltres.

Lectures bíbliques

Diurnenge IV d'Advent

Lectura primera

Is 7,10-14

La noia tindrà un fill i li posarà Emmanuel

Lectura del llibre d'Isaïes:

En aquells dies, el Senyor digué a Acáz: «Demana al teu Déu, un senyal prodigiós, tan avall com vulguis, a les profunditats del país dels morts, o tan amunt com vulguis, dalt al cel.» Acáz respongué: «No en vull demanar cap; no vull temptar el Senyor.» Llavors digué Isaïes: «Escolteu, doncs, casa de David: No en teniu prou de fer-vos pesats als homes que fins us feu pesats al meu Déu? Per això el Senyor mateix us donarà un senyal: La noia tindrà un fill i li posarà Emmanuel.»

Salm responsorial

23

És del Senyor la terra i tot el que s'hi mou, el món i tots els qui l'habiten.
 Li ha posat els fonaments dins els mars, i les bases, a les fonts dels rius.

R. Ha d'entrar el Senyor, el rei de la glòria.

Qui pot pujar a la muntanya del Senyor?
 Qui pot estar-se al recinte sagrat?
 El qui té el cor sincer i les mans sense culpa, que no confia en els déus falsos. **R.**

Rebrà benediccions del Senyor, rebrà els favors del Déu que salva.
 Aquests són els qui vénen a buscar-vos, Senyor, per veure-us de cara, Déu de Jacob. **R.**

Glòria Monés

Lectura segona

Rm 1,1-7

Jesucrist, del llinatge de David, Fill de Déu

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Pau, servent de Jesucrist, cridat a ser apòstol, destinat a anunciar la bona nova de Déu, que ell ja havia promès pels seus profetes en les escriptures santes. Aquesta bona nova es refereix al seu Fill Jesucrist, Senyor nostre, el qual, pel seu llinatge humà, nas-

qué de David, però per l'esperit que santifica va ser constituït Fill poderós de Déu des que va ressuscitar d'entre els morts.

Per ell he rebut el do de ser apòstol, missioner del seu nom a gent de tots els pobles, perquè siguin obedients a la fe. Entre aquests hi sou vosaltres, que Jesucrist ha cridat. Als cristians de Roma, estimats de Déu, cridats a ser-li consagrats, us desitjo la gràcia i la pau de Déu, Pare nostre, i de Jesucrist, el Senyor.

Al-leluia

Mt 1,23

*La verge tindrà un fill,
 i li posaran Emmanuel,
 Déu-es-amb-nosaltres.*

Evangeli

Mt 1,18-24

*Jesús naixerà de Maria,
 l'esposa de Josep, fill de David*

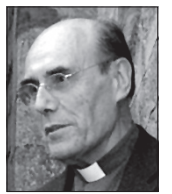
Lectura de l'evangeli segons sant Mateu:

Jesús, el Messies, vingué al món d'aquesta manera: Maria, la seva mare, promesa amb Josep, abans de viure junts es trobà que esperava un fill per obra de l'Esperit Sant. Josep, el seu espòs, que era un home bo, no volent fer-ho saber públicament, es proposava de desfer en secret l'acord matrimonial. Mentre ell hi pensava, se li aparegué en somni un àngel del Senyor que li digué: «Josep, fill de David, no tinguis por de prendre a casa teva Maria com a esposa. És cert que ella ha concebut per obra de l'Esperit Sant; ha de tenir un fill i li has de posar el nom de Jesús, perquè ell salvarà dels pecats el seu poble.» Tot això va succeir perquè es complís el que el Senyor havia anunciat pel profeta: «La verge tindrà un fill, i li posaran Emmanuel», que vol dir Déu-es-amb-nosaltres. Josep es despertà i, complint el que l'àngel del Senyor li havia manat, la prengué a casa com a esposa.

Nadal i la nova evangelització

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Benet XVI i la nova evangelització

Gairebé durant tot el pontificat de Joan Pau II s'ha parlat de la tasca d'una «nova evangelització». És la reacció pastoral que correspon davant d'una situació com la que es troben tantes comunitats cristianes d'antiga tradició. De fet, ja el Concili Vaticà II, l'any 1965, va apuntar a aquest fet en el decret *Ad gentes*, sobre l'activitat missionera de l'Església, i Pau VI va parlar-ne en l'exhortació *Evangelii nuntiandi*.

El papa Benet XVI ha reprès amb força aquest tema, i vol que l'Església hi vegi quelcom més que un eslògan més o menys passatger. Una iniciativa clara en aquest sentit ha estat la constitució a la Cúria Romana d'un Consell pontifici per a la promoció de la nova evangelització. El fet és recent. El *motu proprio Ubicumque et semper* («Per tot arreu i sempre») amb el qual s'institueix aquest organisme porta data de la festa de Sant Mateu, el 21 de setembre del 2010. Al costat del Consell pontifici per promoure la unitat dels cristians, o del Consell que vetlla pels mitjans de comunicació social, o per l'apostolat dels laics, i d'altres, hi haurà des d'ara aquest Consell «dedicat a estimular la reflexió sobre els temes de la nova evangelització, i a descobrir i promoure les formes i instruments adequats per realitzar-la» (del *motu proprio* art. 1,2). Una tasca ben concreta del Consell esmentat ha d'ésser «promoure l'ús del Catecisme de l'Església catòlica, com a formulació essencial i completa del contingut de la fe per als homes del nostre temps» (art. 3, 5).

Evangelització del Nadal

L'exhortació *Verbum Domini* de Benet XVI (vegeu articles precedents) té el seu centre doctrinal bàsic en l'afirmació de fe del Pròleg de l'evangeli de Joan: «La Paraula s'ha fet carn.» És una afirmació que ressona, d'una manera o d'una altra, en totes les celebracions de Nadal, tant a la missa com a la litúrgia de les hores. Ressona també en la pregària quotidiana de l'Àngelus. En certa manera, podem dir que és el nucli de l'evangeli, és a dir, la «bona notícia»; així ho entén Lluç, quan posa unes paraules equivalents en llavis dels àngels en el missatge als pastors, al cor de la nit: «Avui us ha nascut el Salvador, que és el Messies, el Senyor!»

Aquest missatge essencial i central de Nadal ens posa en contrast amb el que les nostres societats sembla que pensen quan preparen i celebren Nadal. Sobretot, en aquells ambients postcristians en els quals volgutament se cerca de buidar aquestes diades de la referència que els és essencial, amb un esperit laicista i sectari. Quan es substitueix el «Sant Nadal» propi del desig cristià de felicitació, pel «sent Nadal!» que expressa un imperatiu emocional, sense aclarir el que s'ha de «sentir», vol dir que s'ha fet un esforç per destruir la realitat cristiana de Nadal. O quan en les escoles es recomana d'abstenir-se de fer un pessebre per no «ferir» la llibertat dels «no creients», i tot queda en neu i trineus, Noels

fantasmals, estrelles i campanes, etc.

Nadal demana urgentment una «nova evangelització», i ens toca als cristians no solament no destorbar-la, sinó realitzar-la. Podem, en efecte, destorbar-la, quan també nosaltres cedim tant al folklore que sembla que sigui el més important. Penso en tantes iniciatives, plenes de bona intenció, però necessitades d'una reflexió més intensa per part dels pastors, dels catequistes i dels pares cristians. Quan la «missa del gall» s'assembla a una representació dels Pastorets, quan s'infantilitza la participació dels infants amb una «missa del pollet», quan el «tió» és l'única expressió nadalenca dels infants, etc., estem desviant l'atenció de la «nova llum de la Paraula feta carn» (col·lecta de la missa de l'alba), del «nou naixement segons la carn de l'Unigènit del Pare» (col·lecta del dia 30 de desembre). El naixement de Jesús és un esdeveniment, no una idea o un conte.

És cert que en moltes de les coses que es fan per Nadal hi ha un reflex potser implícit de Jesucrist. Les esglésies acostumen omplir-se a la nit, i això és una espurna d'esperança. Però no podem anunciar, ni a l'església ni a casa, un altre missatge diferent de l'Evangeli: la Paraula s'ha fet carn, Déu ha mostrat la seva «bona voluntat» a tots els homes, s'ha apropat tant a nosaltres que s'ha fet un de nosaltres per fer-nos fills de Déu. Nadal és una oportunitat indefugible de nova evangelització. També els infants ho poden aprendre; només mirant l'actitud de Maria envers Jesús ja sabem que és Nadal.

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Profeta Miquees

- ✓ Nascut al segle VIII aC en un poble de Judea
- ✓ Va denunciar la idolatria i la corrupció dels governants
- ✓ Es considera que va profetitzar el naixement de Crist
- ✓ Va morir al segle VII aC

Miquees és un dels anomenats profetes menors i el seu llibre és un dels més breus de tot l'Antic Testament. Va ser contemporani, i potser deixeble segons algunes interpretacions, del gran profeta Isaïes. Miquees, però, va néixer en un medi rural empobrit, i això fa que les seves prediques tinguin un caràcter propi. Així, entre altres injustícies, va denunciar l'opressió de la classe governant d'Israel sobre la població, especialment al camp, on els rics es cobraven els préstecs de manera abusiva i s'apropriaven el·legament de les terres dels petits propietaris. Igualment va criticar la corrupció generalitzada i la proliferació de falsos profetes.

Miquees també va alertar de l'allunyament progressiu del poble jueu respecte de la religió dels Pares d'Israel i l'adopció de cultes i divinitats foranes, sobretot d'origen persa o babilònic. Per als cristians, però, aquest profeta és important perquè va predir el naixement del Messies, Crist, el Salvador d'Israel, tal com ja havien fet altres profetes.

[CatCristRecursos]

SUPLEMENT DE FORMACIÓ CATEQUÈTICA, BÍBLICA I LITÚRGICA

Actualitat

Una invitació a gaudir de l'evangeli segons Joan

Josep Oriol Tuñí presenta el llibre «El Evangelio es Jesús»

Rosa María Jané Chueca
Barcelona

El 9 de desembre passat la Fundació Claret presentava a la Sala Pere Casaldàliga de la Llibreria Claret el llibre *El Evangelio es Jesús*, editat per Verbo Divino, de Josep Oriol Tuñí, professor emèrit de Nou Testament a la Facultat de Teologia de Catalunya. A més de l'autor del llibre, va participar en la presentació Xavier Alegre, professor de Nou Testament a la mateixa facultat.

En aquest llibre Tuñí ens ofereix unes pautes per llegir l'evangeli segons sant Joan i ens convida a descobrir la comunitat joànica que va plasmar la seva vivència de Jesús en aquest escrit. Tuñí fa quaranta anys que estudia el quart evangeli i considera que «ha arribat a entendre'n el conjunt, encara que hi ha aspectes que continuen sent difícils». Segons l'autor, *El Evangelio es Jesús* és un llibre que «ha adquirit un caire acadèmic perquè és com el punt d'arribada de 40 anys d'estudi».

En primer lloc, Josep Oriol Tuñí va justificar el títol del seu llibre: «El títol és una frase del professor C. K. Barrett, de la Universitat de Durham. Aquesta frase és d'una profunditat notable i vaig pensar-hi per titular el llibre. Diu que Jesús és el nucli fonamental de l'evangeli, que també és fruit del camí d'uns cristians, la comunitat joànica.» Segons Tuñí, «hi ha una aportació extraordinària d'aquesta comunitat. En aquest evangeli hi ha molt més del que va ser Jesús, hi ha la comprensió profunda d'aquests cristians i que l'han anat plasmant. Hi ha un gran component humà en aquesta obra. L'evangeli és un do per a aquells que el van escriure; és fruit d'una llum de Déu que els havia fet entendre l'evangeli de Jesús d'aquella manera».

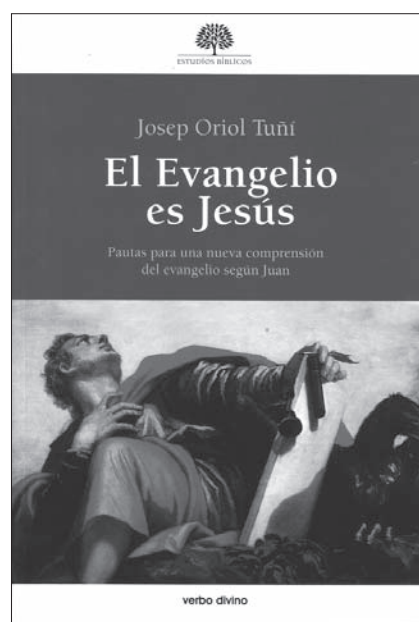
L'autor d'*El Evangelio es Jesús* va presentar tres etapes per explicar el seu afecte per aquest evangeli. «Jo no podria viure sense aquest evangeli. En aquest evangeli aprens que hi ha Algú que t'ensenya, Algú que t'estira, Algú que et coneix...»

Com a punt de partida va assenyalar la seva tesi doctoral, elaborada entre el 1969 i el 1970, «sobre el rerefons jueu de Joan i el concepte de llibertat en el quart evangeli, que significa "creure". Aquest evangeli depèn d'una espiritualitat jueva». Tal com va comentar l'autor, aquesta primera etapa «la prolongo fins al 1980, quan publico un manual per als alumnes. Jo ja portava deu anys d'estudi i havia après que el tema del judaisme s'anava reforçant, que va ser un evangeli escrit en etapes. En aquest sentit, és un evangeli amb diversos estrats. Això fa que respectis el text, el qual reflecteix diversos moments d'aquesta comunitat joànica».

Una segona etapa la va situar entre els anys 1980-1988: «Sé força coses de

Josep Oriol Tuñí (a l'esquerra) i Xavier Alegre van presentar el llibre a la Llibreria Claret.

«En aquest evangeli aprens que hi ha Algú que t'ensenya, Algú que t'estira, Algú que et coneix»

Joan, però me'n manca l'estructura hermenèutica. Arribo a la conclusió que puc parlar d'un doble nivell de manera clara i definida. Això no obstant, durant set anys sóc provincial dels jesuïtes i he de fer una aturada en el meu estudi.»

Finalment, «l'etapa de reprendre els estudis i la maduració. Trigo set anys a posar-me al dia... però ho aconseguixo... aquest llibre que ara presento no ofereix fórmules màgiques de lectura i de comprensió de l'evangeli de Joan, simplement faig la meua aportació. Ara estic preparant un nou llibre que, d'alguna manera, en serà una continuació».

Obra de maduresa

Xavier Alegre va ser l'encarregat de presentar el llibre de Josep Oriol Tuñí, i el primer que va voler destacar és que es tracta «d'una obra de maduresa». Alegre va ressaltar algunes de les aportacions que presenta aquest llibre en la

recerca sobre l'evangeli de Joan. Així, va destacar en primer lloc la «unitat literària de l'evangeli». Després es va fixar en «el fet que hi hagi estrats, ja que ajuda a entendre la creativitat de la comunitat joànica, que fa relectures». També va apuntar cap a la necessitat de «veure l'evangeli com un tot, prioritzant els elements narratius que presenta» i l'aspecte que «l'evangeli cal veure'l des de la visió global del cristianisme dels inicis». Finalment, va ressaltar que l'evangeli de Joan es tracta d'«una obra conscientment anònima perquè l'autor és l'Esperit Sant».

Alegre també va oferir una sèrie de pautes de lectura per aproximar-nos a l'obra de Josep Oriol Tuñí: «Cal tenir en compte el marc religiós i cultural de l'evangeli de Joan. El rerefons és jueu. Hi ha certa influència gnostitzant, un estadi on es comença a veure la influència que més endavant portarà a la gnosi.» Una altra recomanació és «fer una lectura del text a la llum de la Pasqua» i tenir en compte que «el que pretén l'evangeli és que els creients aprofundeixin la seva fe, que facin un procés». Finalment, va cridar l'atenció pel que fa al fet que «s'ha descobert quin és el paper del deixeble estimat i el de Pere. El lideratge teològic d'aquesta comunitat és el deixeble estimat».

Després de la presentació va haver-hi uns moments per al diàleg. En una de les intervencions Tuñí va destacar que «la humanitat de Jesús no entra en cap moment en dubte, ni és qüestionada en l'evangeli de sant Joan. L'evangeli s'inclina més aviat per subratllar la condició divina de Jesús, perquè pressuposa la humana. La imatge de l'enviat amb plens poders és riquíssima i ens du a entendre el protagonisme impressionant de Jesús».

Amb bon humor...

«Hem d'apostar per una catequesi amb la implicació de les famílies»

Pilar Garcia Sayago, nova delegada de Catequesi del bisbat de Sant Feliu de Llobregat

Samuel Gutiérrez

Fa més de 20 anys que la pierenca Pilar Garcia serveix a l'Església des d'una doble vessant: la docència de la Religió a l'escola i la catequesi d'infants i joves a la parròquia. Ara, des del bisbat de Sant Feliu de Llobregat, li han demanat un nou servei encara amb més responsabilitat: la delegació episcopal de catequesi. És la primera dona que a la jove diòcesi santfeliuenc rep aquest tipus de missió. Reflecteix així, d'una manera ben explícita, una realitat que en el nostre país es troba molt arrelada: el fet que a les parròquies la majoria de catequistes d'infants i joves són també dones.

Com afronta el repte de ser al capdavant de la delegació de Catequesi del bisbat de Sant Feliu? Quins reptes té per endavant?

L'afronto amb una gran alegria i amb un gran esperit de servei a l'Es-

glésia. Això és possible gràcies al suport i ajuda dels membres de l'equip de la delegació de Catequesi. Pel que fa als reptes concrets que tenim per endavant, podríem destacar-ne dos: la consolidació de l'edat per rebre la primera comunió a tota la diòcesi i l'aplicació del catecisme *Jesús és el Senyor*, que està pensat per a dos cursos. Un altre repte important és la formació dels catequistes, crear xarxa diocesana, conèixer les seves necessitats i inquietuds, per poder així portar a terme amb més eficàcia i garantia aquesta formació.

Quina és la seva experiència en aquest àmbit cabdal de l'acció pastoral?

He passat per diversos serveis dins l'Església. Vaig començar fent de catequista d'infants i joves, ara ja fa força anys. Últimament he estat la coordinadora arxiprestal de catequesi a Piera-Capellades, servei al qual he dedicat prop d'una dècada. En aquesta etapa he treballat directament amb les catequistes en tot el que fa referència a l'elaboració dels

materials i també he pogut compartir amb elles la pregària i la formació.

Com és la realitat catequètica de la diòcesi de Sant Feliu? Hi ha molta vitalitat o també viuen la seva particular crisi?

És una realitat no gaire diferent de la resta de diòcesis del nostre voltant. En algunes zones hi ha hagut una davallada significativa d'infants en edat catequètica, però els qui hi són donen una vitalitat important a les nostres parròquies.

Alguns diuen que la catequesi de comunió és preparar els infants per a la primera i última comunió... Com trenca aquesta dinàmica tan negativa?

Crec que hem d'apostar per una catequesi on hi hagi una implicació de les famílies, ja que els infants no tenen el poder últim de decisió. Si fan la primera i l'última comunió és perquè a casa no hi ha una coherència, ni un compromís de viure la vida segons l'Evangeli.

Recentment s'ha retardat l'edat per rebre la primera comunió, però hi ha sectors que aposten per fer-la fins i tot molt abans. Quina és la seva opinió?

Estic d'acord amb el fet d'haver-la retardat un any. L'edat que s'ha posat fa que l'infant no només tingui una comprensió lectora òptima sinó també simbòlica i això crec que facilita la feina dels catequistes a l'hora d'explicar certs temes. També hi ha una major capacitat de raonament. Tot això fa que la tasca evangelitzadora es gaudeixi més i sigui molt més viscuda.

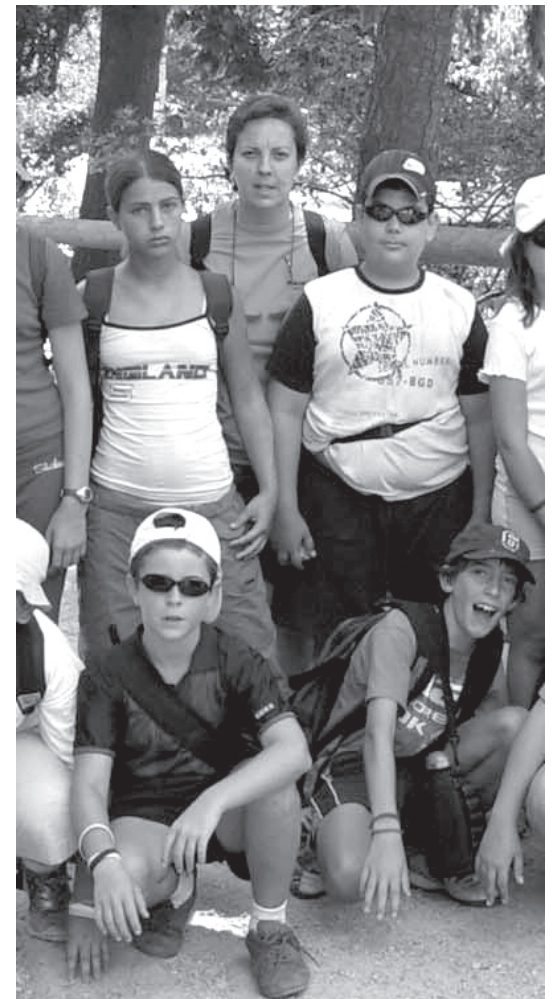
Quins elements ha de tenir una bona catequesi per esdevenir veritablement reeixida? Hi ha receptes màgiques per a un bon primer anunci de l'Evangeli?

No hi ha ni receptes ni varetes màgiques, però crec que una catequesi hauria de ser vivencial, partir de la vida de l'infant, de la catequista, de tot allò que ens envolta per arribar a Jesús, que és el nostre objectiu. Una altre aspecte important en una catequesi és la pregària. No es neix pregant, se n'aprèn. Per tant una de les tasques més importants a fer és ensenyar a pregar.

Com aconseguir que els infants continuïn després amb la postcomunió i la confirmació?

Tal com he dit abans, un dels secrets és el treball amb les famílies, sobretot pel que fa als infants. Els joves són una altra història, ja que, en aquest cas, les comunitats tenen un paper decisiu i per tant també s'hi haurien d'implicar molt més.

Segons la seva experiència, la catequesi d'infants ha d'anar sempre unida a la catequesi que es fa als

«Si hi ha infants que fan la primera i última comunió és perquè a casa seva no hi ha una coherència, ni un compromís de viure la vida segons l'Evangeli»

pares? Per què no fer, doncs, directament una catequesi familiar?

Sí, aquest és un dels grans reptes de futur: aconseguir una «fórmula» que funcioni a través de la qual els pares s'impliquin. Aquest és un camp en el qual hem de treballar de valent en els pròxims anys.

El fort secularisme actual obliga a rebaixar el nivell de les catequesis?

No, jo crec que no. El que sí que és cert és que no es pot donar res per sabut. Abans no s'explicaven certes coses perquè l'infant ja les portava sabudes de casa. Actualment no es pot fer això, ja que molts infants vénen com taules llises, és a dir, sense cap coneixement religiós. Però per a mi això no és rebaixar el nivell, sinó adaptar-se a la realitat actual.

La majoria dels catequistes a les parròquies són dones... ara també la delegada de Catequesi del bisbat de Sant Feliu ho és. Sense afany de voler entrar en polèmiques, creu que les dones tenen una sensibilitat més gran per fer aquest primer anunci?

No, crec que per fer el primer anunci no tenim una sensibilitat especial. Sí que en tenim potser per a altres coses, som més sensibles a l'hora de viure o d'explicar certes experiències, som més observadores i això fa que copsem amb més facilitat les situacions concretes dels infants...

106.6	Barcelona
93.7	Catalunya Central
100.6	Tarragona
90.1	Tortosa
96.8	Garraf
91.3	Vic
103.4	Girona
91.5	Lleida
104.4	La Cerdanya
105.0	La Seu d'Urgell
107.5	Andorra

Fes que RàdioEstel sigui més escoltada!

RàdioEstel és a punt de renovar els equips emissors per tal d'aconseguir una cobertura més gran arreu del territori català. Els nous equips costen 80.000 euros i per fer front a aquesta despesa necessitem l'ajuda dels nostres oients i de tots els que simpatitzen amb l'emissora.

Podeu fer els vostres donatius per a la renovació dels equips emissors de RàdioEstel al compte de "la Caixa" 2100 3013 25 2200406287 indicant el vostre nom i cognoms i el concepte «Donatiu RàdioEstel»

«Les comunitats eclesials han incorporat des de fa temps els mitjans de comunicació com a instruments ordinaris d'expressió i de contacte amb el propi territori, tot instaurant sovint formes de diàleg encara de major abast»
Missatge del papa Benet XVI amb motiu de la XLIV Jornada Mundial de les Comunicacions Socials.

Sara i Maria en l'inici i l'acompliment de la promesa

Concepció Huerta
Biblista

Segons els textos bíblics, l'inici de la formació del poble d'Israel coincideix amb la crida que Déu fa a Abraham a deixar el seu país i caminar cap al destí que Ell li mostrarà. Aquesta crida va acompanyada d'una promesa: «Et convertiré en un gran poble, et beneiré i faré gran el teu nom, que serà font de benedicció» (Gn 12,2).

Observem que la promesa de Déu té dues dimensions. Una d'immanent: la descendència nombrosíssima d'Abraham; i una altra de transcendent: Abraham serà objecte i causa de benedicció. Ambdues dimensions no es poden dissociar.

La tradició judeocristiana ens mostra que la promesa feta per Déu a Abraham es realitza indefectiblement i culmina en Jesús i, donat que comporta generació humana, les dones hi tenen un rol singular. L'encadenament s'inicia amb Sara i té el seu zenit en Maria de Natzaret. En la història bíblica, entre l'una i l'altra apareix una munió de dones. Algunes d'elles han estat recordades de manera especial per la tradició. És interessant atansar-s'hi ni que sigui breument, com ens obliga l'espai d'aquest escrit, i descobrir que la seva maternitat va ser providencial i que en ella s'hi realitzava la promesa

feta per Déu a Abraham.

Sara (Gn 17-18.20-21) comparteix amb Abraham l'anunci de la promesa d'un fill. Però tots dos eren ja molt vells i aquesta circumstància la feia dubtar que pogués concebre'l. Tanmateix, el Senyor es recordà d'ella i donà un fill, Isaac, a Abraham en el temps que Déu li havia anunciat.

Rebeca (Gn 24-27), la dona d'Isaac, després de vint anys de matrimoni no havia pogut engendrar cap fill. Isaac va pregar Déu amb fervor i fou escoltat: la seva dona tingué dos fills: Jacob i Esaú.

Raquel (Gn 29-31.33.35.46.48), infecunda, vivia de forma dramàtica la seva limitació en competència amb la seva

germana Lia, casada, com ella, amb Jacob. Finalment, Déu es recordà d'ella i engendrà Josep i, més tard, Benjamí, els dos fills petits dels tretze de Jacob.

Tamar (Gn 38), *Rahab* (Js 2.6), *Rut* (Rt) i la muller d'Uries, *Betsabé* (2Sa 11.12; 1Re 1-2) apareixen en la genealogia de Jesús (Mt) com les seves avantpassades. Totes quatre tenen trets comuns. D'una banda, totes elles són estrangeres. De l'altra, en l'engendrament dels seus fills hi ha quelcom d'anòmal o, fins i tot, d'escandalós, però el fet possibilita que continués el llinatge del Messies. Per aquesta raó, la seva maternitat es considera providencial.

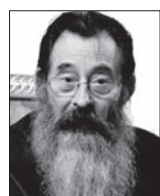
Elisabet (Lc 1), mare de Joan el Precursor, és el darrer exponent de dona estèril que és feta fecunda per Déu en la realització dels seus plans de salvació.

Maria (Lc 1-2). En ella no hi ha impediment físic per engendrar un fill, però no ha «conegut home», quan l'àngel li fa saber que «ha trobat gràcia davant de Déu» i que concebrà un fill per l'acció de l'Esperit Sant. A diferència de les altres dones de la Bíblia, l'acció de Déu en Maria és tot gràcia i gratuïtat.

La realització de la promesa, iniciada en la maternitat de Sara i acomplerta en la de Maria, palesa que per a Déu *no hi ha res impossible*.

La pregunta de... | ALBERT DOMÈNECH / MONTBLANC

Per què se celebra Nadal el 25 de desembre?

Respon:

Josep Urdeix

Delegat de Litúrgia de l'arquebisbat de Barcelona

Quan arriba el 25 de desembre, els llibres litúrgics donen a aquest dia el nom de «Solemnitat del Naixement del Senyor». En català trobem la forma popular abreujada: Solemnitat de Nadal. I les normes generals sobre l'any litúrgic no ens en diuen gaire més: Nadal «és el temps de la memòria del naixement del Senyor i la de les seves primeres manifestacions» (n. 32).

Tant si s'han vist els llibres litúrgics com si no s'han vist, en la nostra societat encara deuen ser pocs els qui no saben que el 25 de desembre és Nadal. Sovint, davant d'aquesta data, n'hi ha que pregunten: Per què el 25 de desembre? Com ho sabem que Jesús va néixer el 25 de desembre? És, aquesta, la data en què cada any cal celebrar el «natalici» de Jesús?

La resposta és senzilla. De fet, no ho sabem. Quan va néixer Jesús no es feien «partides de naixement». Amb tot, n'hi ha que han fet càlculs de tota mena i donen per certa aquesta data. Cal afegir que el primer calendari de les festes de l'Església de Roma de què disposem, de l'any 354, ja assenyalava per al 25 de desembre: «Crist neix a Betlem de Judea.» I els Pares de l'Església grega, com sant Joan Crisòstom, introdueixen, a mitjan segle IV, la festa de Nadal. Ho feien pensant que aquesta era la data real.

N'hi ha, però, que no s'accontenten ni amb els càlculs complexos ni amb els testimonis i tradicions litúrgiques. Prefereixen aquesta solució: si tenim aquesta data és perquè l'Església va voler substituir

una festa del paganisme amb una de cristiana. És cert que el 25 de desembre se celebrava la festa del solstici d'hivern, la festa del *Natalis invicti*, del sol que començava a créixer. Així com també cal dir que el culte al Sol era molt estès i molt celebrat. Un culte que havia arribat fins als costums cristians com ho testimonia la pràctica cristiana de pregar vers l'Orient, d'on neix el sol. L'Església, en tot cas, no va substituir una festa per altra, sinó que va insistir que, per als cristians, Crist és la llum veritable (cf. Jn 1,9) i que la mateixa Escripura compara amb el sol: «Ha posat dalt del cel un pavelló per al sol, i el sol en surt com un espòs de la cambra» (Sl 18,7) i a Malaquies llegim: «Per a vosaltres que reverenciieu el meu nom, brillarà el sol de la justícia» (3,20). Aquest títol, *Sol justitiae* («el Sol de la justícia»), el trobem aplicat a Crist des de començaments del segle III. Que les festes del solstici podien haver tingut la seva influència en la manera de parlar del Nadal del Senyor és ben possible, però no tanta com per haver fet que el Nadal se celebrés aquest dia. Darrere del Nadal no hi ha mitologies ni festes procedents del paganisme. Darrere del Nadal hi ha els designis de Déu de salvar els homes per mitjà del seu Fill.

Encara hi ha una tercera visió de per què Nadal s'escau el 25 de desembre. Aquesta data podria correspondre amb la data jueva del 25 del mes de *quislev*, data en què Judes Macabeu va purificar el temple de Jerusalem i va restaurar-hi el culte l'any 164 aC. Aquesta interpretació subratllaria que la data del naixement de Jesús significaria que, al mateix temps que amb ell naixia la llum de Déu en la nit hivernal, tenia lloc amb tota veritat una consagració del temple: la que es feia realitat amb l'arribada de Déu a la nostra terra. Tenim, doncs, explicacions diverses, fruit, gairebé podríem dir, de cada època o de cada tendència que ha intentat respondre per

què el 25 de desembre és Nadal. Conèixer aquestes opinions no deixa de tenir el seu interès. Però, per damunt de tot, cal que tinguem present que, davant del naixement de Jesús, tot i que ens trobem davant d'un fet històric i, per tant, com més documentat millor, no celebrem una data que ha fet història, sinó que celebrem un dels misteris de la nostra salvació, celebrem que el Fill de Déu s'ha fet visible en carn humana, perquè els homes puguem arribar a conèixer i veure Déu tal com és. Això sí que és Nadal, sense que res faci ombra a la profunditat d'aquest misteri. Misteri que certament pot ser exposat de moltes maneres. Per exemple, sant Lleó el Gran ens diu que «el naixement de Crist és el naixement de la pau», perquè amb el naixement de Crist ens trobem al començament de l'obra de la nostra redempció, que ens dona la veritable pau, la de la reconciliació de Déu amb nosaltres. O bé, sant Isidor de Sevilla ens diu que Nadal «és la visita que Déu ha fet als homes», visita que ha de portar els homes fins a ser comensals a la taula del Regne. Davant d'aquesta santa realitat, bé podem desitjar que la celebració de Nadal no ens trobi distrets i ens ajudi a endinsar-nos en el misteri de l'Encarnació del Fill de Déu i, així, puguem avançar en aquella humilitat de la qual Crist ens dona exemple en davallar del cel per venir a habitar entre nosaltres.

**ENVIA'NS LES TEVES PREGUNTES
CATEQUÈTIQUES, BÍBLIQUES I LITÚRGIQUES A**
Catalunya Cristiana
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 / fax 934 092 775
redaccio@catalunyacristiana.cat

Enric Benavent
Vallès

QUI FA QUÈ?

LES FIGURES DEL PESSEBRE

El temps sant és arribat i amb el fred, la neu i el gebre, les figures del pessebre una a una han tornat.

La dona que.....,
la vella que.....
i el brau caçador
que sempre.....
La noia que.....
la gerra i el pa
i aquell pescador
que al riu va a
El vell que la terra.....
amb catxassa
i el que es el vi
de la carabassa,
el del feix de llenya
i aquell pastoret
que va amb la catxutxa
perquè té molt fred.
La jove mestressa
que la gallina.

Llegeix el poema de *Les figures del pessebre* de Joan Llongueres i completa les accions que fan cadascuna de les figures: **pescar, vigila, porta, remou, beu, du, sonant, ronca, renta, fila, couen, plora, porteu**

La del cistell d'ous
i el sac de farina
i aquells que
van fent camí:
el del flabiol
i el del tamborí.
El sac de gemecs,
el que sempre,
i el de la simbomba
que a tothora
i aquells tres pastors
que fan el sopar,
que les sopes
i llesquen el pa.
Figures eternes
de vida senzilla,
vosaltres sou llum
que enmig del cel brilla.
Vosaltres al món
..... resplendor.
Oh, fràgils figures
de Nostre Senyor.

Joan Llongueres

POSA-HI VEU

Llegeix aquest fragment de l'evangeli de Lluç (Lc 2,8-15) i completa la vinyeta que tens a continuació amb els diàlegs que creguis convenient segons el que has llegit.

«A la mateixa contrada hi havia uns pastors que vivien al ras i de nit es rellevaven per guardar el seu ramat. Un àngel del Senyor se'ls va aparèixer i la glòria del Senyor els envoltà de llum. Ells es van espantar molt. Però l'àngel els digué: "No tingueu por. Us anuncio una bona nova que portarà a tot el poble una gran alegria: avui, a la ciutat de David, us ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor. Això us servirà de senyal: trobareu un infant faixat amb bolquers i posat en una menjadora." I de sobte s'uní a l'àngel un estol dels exèrcits celestials que lloava Déu cantant: "Glòria a Déu a dalt del cel, i a la terra pau als homes que ell estima." Quan els àngels els deixaren i se'n tornaren cap al cel, els pastors deien entre ells: "Arribem-nos a Betlem a veure això que ha passat i que el Senyor ens ha fet saber.»

BUSCA I RELACIONA

Fixa't en aquest retaule romànic del segle XIII procedent de l'església de Cardet. Relaciona les frases següents de l'evangeli amb les escenes que s'hi representen.

«Després de sentir aquestes paraules del rei, es posaren en camí. Llavors l'estrella que havien vist sortir començà a avançar davant d'ells, fins que s'aturà damunt el lloc on era l'infant. L'alegria que tingueren en veure l'estrella va ser immensa.»

«No tinguis por, Maria. Déu t'ha concedit la seva gràcia. Tindràs un fill i li posaràs el nom de Jesús.»

«Quan Herodes es veié burlat pels savis, es va indignar molt, i ordenà que a Betlem i a la seva rodalia matessin tots els nens de dos anys en avall, l'edat que calculava pel que li havien dit els savis.»

«Un àngel del Senyor se'ls va aparèixer i la glòria del Senyor els envoltà de llum. Ells es van espantar molt.»

«Ets beneïda entre totes les dones i és beneït el fruit de les teves entranyes! Qui sóc jo perquè la mare del meu Senyor em vingui a visitar?»

«Ella el va faixar amb bolquers i el posà en una menjadora.»

Anunci del naixement

Història

Dibuixeu o escriviu com continua la història

Sabeu quin dia recordem aquests fets?

Art

Quina imatge correspon a...

- l'Antic Testament
- el Nou Testament
- un conte infantil

...i a quin episodi?

1

2

3

Catecisme

Jesús és el Senyor

5. L'amor de Déu és més fort que el pecat.
7. Déu pare compleix la seva promesa.
8. Prepareu el camí al Senyor.
9. Maria, mare de Jesús i mare nostra.
34. Com a fills, preguem Déu, el nostre Pare.

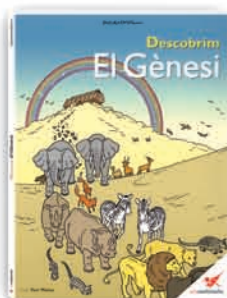

Els àngels

Déu envià l'àngel Gabriel a un poble de Galilea anomenat Natzaret per a una missió molt important: l'anunci a Maria. I és que Gabriel és un arcàngel, és a dir, un àngel reservat per a les missions importants, com ho són també l'arcàngel Miquel i l'arcàngel Rafael, entre d'altres. La paraula àngel ens parla del seu ofici, mentre que el seu nom designa la seva missió. Gabriel vol dir "força de Déu", Miquel, "qui com Déu?" i Rafael, "medicina de Déu".

Coneixements

Sovint veiem els àngels i els arcàngels representats per una figura humana que duu ales. Aquestes ales són el símbol de la seva tasca: són els missatgers de Déu. També la tradició islàmica parla de Gabriel i el considera un intermediari entre el seu déu, Alà, i el seu profeta, Mahoma.

Descobriu la novetat d'aquest Nadal!
Àlbum
El Gènesi

Bíblia i catequesi: com?

Quique Fernández

Coordinador de l'Escola
d'Animació Bíblica de Barcelona
quimil66@yahoo.es

Fa poc més d'un any, en un article en aquest mateix setmanari, presentava el perquè de la catequesi bíblica, és a dir, d'una catequesi en què la Bíblia sigui la base d'inspiració i treball.

Però és ben fàcil i, per tant, molt probable que després de llegir aquest article, alguns o molts es demanessin, lògicament i legítimament, com fer-ho. Però... és possible? Llavors, al final de l'article, m'excusava per la manca d'espai i proposava deixar-ho per a més endavant.

En aquell moment no sabia amb certesa quan es publicaria la nova exhortació apostòlica postsinodal que, amb el nom *Verbum Domini* («La Paraula del Senyor») ha escrit Benet XVI. Sens dubte, aquest document és una eina indispensable per afrontar el repte de casar d'una vegada i per sempre Bíblia i catequesi.

A l'apartat dedicat a la dimensió bíblica de la catequesi (n. 74) ens diu Benet XVI: «Un moment important de l'animació pastoral de l'Església en què es pot redescobrir adequadament el lloc central de la Paraula de Déu és la catequesi, que, en les seves formes i fases diverses, ha d'acompanyar sempre el Poble de Déu. La trobada dels deixebles d'Emmaús amb Jesús, descrit per l'evangelista Lluc (cf. Lc 24, 13-35), representa en cert sentit el model d'una catequesi que té com a centre l'"explicació de les Escriptures", que només Crist és capaç de donar (cf. Lc 24, 27-28), mostrant en ell mateix el seu compliment. D'aquesta manera, reneix l'esperança més forta que qualsevol fracàs, i fa d'aquells deixebles testimonis convençuts i creïbles del ressuscitat.»

La Paraula de Déu surt a trobar-te

«Jesús mateix se'ls va acostar i es posà a caminar amb ells» (Lc 24, 15)

Escrivia llavors que per aconseguir-ho cal que els catequistes gaudeixin de la Paraula. És per això que, per començar a parlar del com, ens hem de fixar en els catequistes. És evident que tots som fills del nostre temps i els catequistes no en són una excepció.

Cada dia llegim menys, en general, i llegim menys la Bíblia, els cristians concretament. El coneixement, doncs, de la Bíblia entre els nostres catequistes segurament és, com a mínim, millorable. Potser no som del tot conscients que, així com es predica, es catequitza amb la Paraula de Déu.

Un impuls primer i bàsic podria ser participar en algun curs o sessions sobre la Bíblia en la catequesi. Però serà un intent insuficient si el final d'aquestes sessions no comporta un començament d'una «nova» mentalitat (gens nova, per cert, si ens fixem en els escrits dels Pares de l'Església) en què la Bíblia animi transversalment tota la pastoral i, per tant, també la catequesi.

I d'això es desprèn que, en general, tota activitat pastoral de les nostres parròquies i moviments ha de ser ani-

«Tota activitat pastoral de les nostres parròquies i moviments ha de ser animada per la Paraula de Déu»

mada per la Paraula de Déu. I que, a més, d'una manera més concreta, han de sorgir a les nostres comunitats trobades de formació bíblica, de lectura compartida de la Paraula, de *lectio divina* (lectura orant de la Paraula).

Sense cristians, sense catequistes que degustin la Paraula no hi ha res a fer per més que es programi i es programi bé.

La Paraula de Déu es transmet a tothom

«Els va explicar tots els passatges de les Escriptures que es refereixen a ell» (Lc 24, 27)

Perquè el segon pas és, sens dubte, que les responsabilitats de programar i decidir els continguts i formats no s'oblidin de la Bíblia com a llibre principal de la catequesi.

Abans, els rectors ens deien que ens animéssim a fer catequesi, que només era una hora a la setmana i, després de posar-nos a les mans el llibre-catecisme del moment, ens llançaven a la plaça amb molta i bona voluntat i amb poca, molt poca idea de què fer i de quina manera.

Avui no és que ens n'allunyem gaire, però amb una diferència: avui progra-

mem i avaluem. Fins i tot m'atreveria a dir que tanta avaluació no ens permet dedicar un mínim de temps a la formació dels catequistes.

Doncs bé, sense una programació que nodreixi tots els continguts i formats amb la Paraula de Déu no hi ha res a fer encara que es facin plans pastorals magnífics (que ho són) i s'editin materials fantàstics (que n'hi ha, i molts).

La Paraula de Déu es mostra clara i senzilla

«Se'ls obriren els ulls i el van reconèixer» (Lc 24, 31)

Per descomptat, el tercer pas serà dotar els programadors i catequistes en general de les eines necessàries. A les llibreries catòliques podem trobar molts i molt bons materials. Una visita a alguna d'aquestes llibreries i, a la vegada, una visita a les webs de les editorials que treballen llibres i materials bíblico-catequètics, ens endinsaran en un món gairebé inabastable, amb un ventall de possibles dinàmiques que van des dels jocs als vídeos passant pels pòsters o la música.

No és qüestió de citar ara les editorials i les seves publicacions. Seria un intent inútil per la manca d'espai i, a més, injust per les omissions a què em veuria obligat.

Sens dubte, una de les primeres mesures hauria de ser comptar amb diversos «Nous Testaments» que posin el text original a les mans dels catequizats (almenys des de l'edat en què estudien secundària).

I, evidentment, no acompanyar aquesta catequesi de certs tics que acompanyen tantes i tantes catequesis. Una idea arriscada sobre això: la catequesi bíblica també demana una invitació explícita a celebrar la fe a l'Eucaristia dominical. Aquesta, lluny de ser un complement de la catequesi, ha de ser el centre de la nostra vida cristiana i, per tant, al contrari, és la

catequesi la que és un bon complement per a l'Eucaristia dominical. Per això, costa d'entendre que a molts catequizats se'ls convidi menys a la Taula de la Paraula i de l'Eucaristia que a la catequesi. La proposta de catequesi setmanal i Eucaristia mensual em sembla que, fins i tot sense adonar-nos-en i amb la millor de les intencions, desafina.

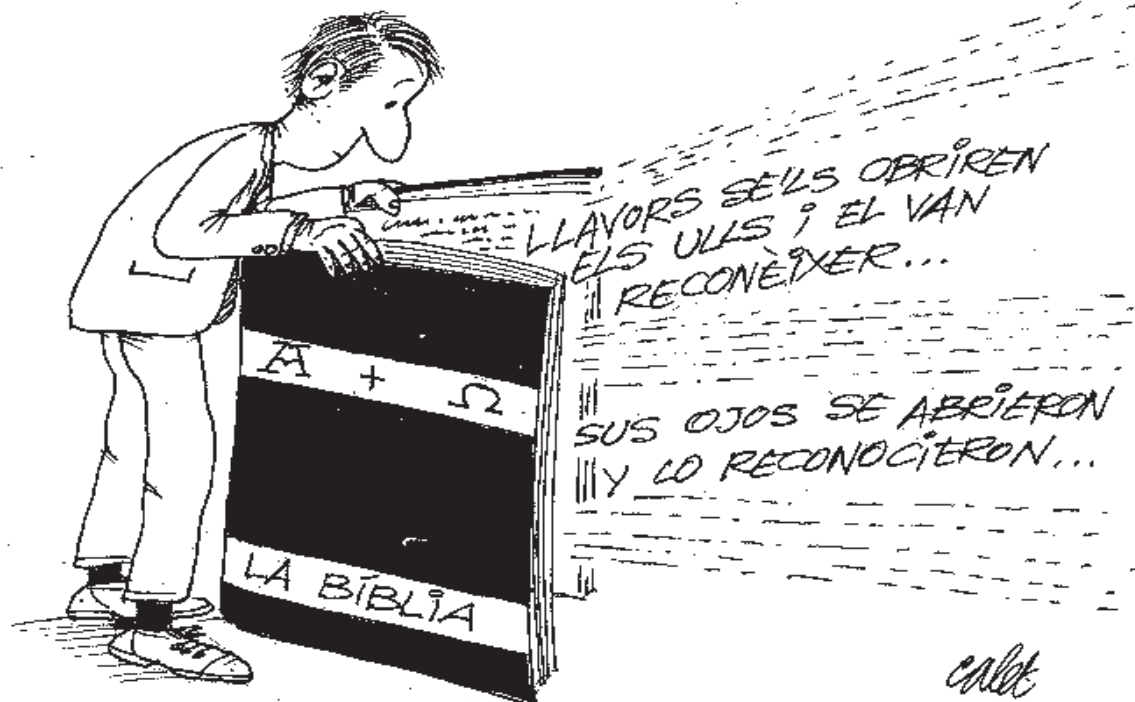
Per això, m'atreveixo a animar totes les comunitats que qualsevol proposta de Missa amb nens, Missa de la catequesi o Missa Familiar sigui una proposta setmanal.

Però, aquest article no era sobre Bíblia i catequesi? Per què ens surt ara amb temes que semblen més aviat litúrgics? M'explico: del que es tracta no és de fer una catequesi bíblica enfrontada al Catecisme o a la litúrgia. Com bé recull Benet XVI a la *Verbum Domini*, es tracta que la Bíblia animi, de manera transversal, tota la pastoral, no que estigui renyida amb les realitats que ha d'il·luminar, animar.

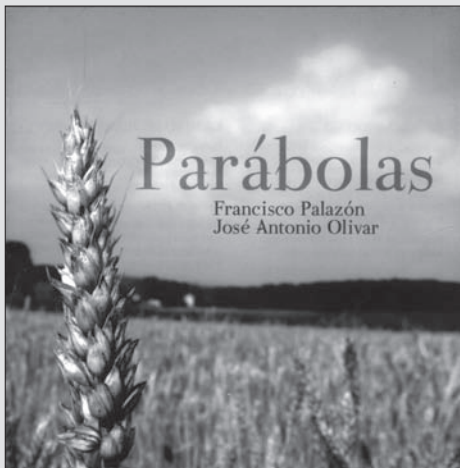
Com s'ha de fer? Primer, volent-ho; segon, preparant-nos-hi; tercer, intentant-ho. I, sobretot, pregant, és a dir, demanant a Déu que ens faci vehicles de la seva Paraula.

ENVIA'NS ELS TEUS RECURSOS

Si voleu compartir les experiències de la vostra parròquia, grup o moviment en el camp catequètic, bíblic o litúrgic podeu fer-nos arribar les vostres propostes a:
CATALUNYA CRISTIANA
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona
Tel. 934 092 810
Fax 934 092 775
redaccio@catalunyacristiana.cat

Paràboles musicades

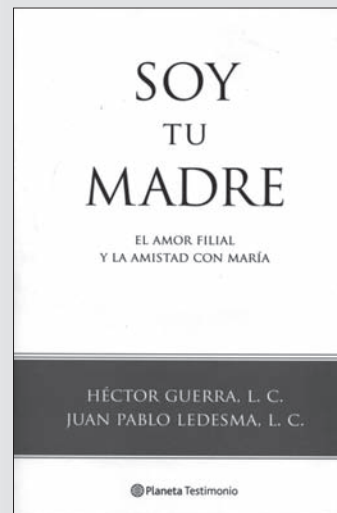

L'editorial San Pablo ens ofereix una nova reedició remasteritzada d'aquest disc, que ens convida a aproximar-nos a les paràboles de Jesús d'una manera diferent. Francisco Palazón i José Antonio Olivar ens proposen vint paràboles, entre les quals trobem la del fill pròdig, la del blat i el jull o la del fariseu i el publicà, per endinsar-nos en aquests textos evangèlics d'una manera senzilla i profunda alhora. Es tracta d'un material molt vàlid per a la catequesi i per a

la reflexió. Els textos són d'Olivar, i Palazón hi posa la música, l'estil, el ritme i la instrumentació.

Francisco Palazón (música) i José Antonio Olivar (lletra), *Parábolas*. Editorial San Pablo, 2010.

Trobada amb Maria

Com era Maria? Com pensava, sentia, vivia i com actua avui? Com li bategava el cor en contacte amb Déu? Aquest llibre no és un tractat de mariologia, encara que en conté nombrosos elements. En aquestes pàgines, els autors tenen la il·lusió d'acostar la figura i la persona de Maria a la vida dels lectors, ajudar-los a realitzar la trobada amb Maria; a viure amb ella una experiència d'amistat i consolidar en el seu cor la certesa que poden comptar-hi en qualsevol moment. La seva missió, investida per Déu, consisteix en la seva maternitat. Ella és la mateixa de sempre, com a Natzaret i com al cel.

Héctor Guerra, l.c. i Juan Pablo Ledesma, l.c. *Soy tu madre. El amor filial y la amistad con María*. Planeta Testimonio, 2010, 300 pàg.

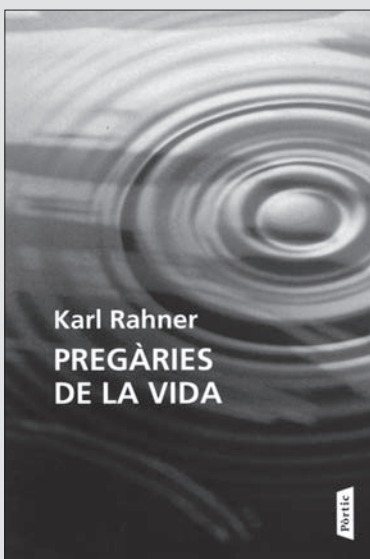
Un jove trapenc

El Centre de Pastoral Litúrgica presenta la biografia del germà Rafael, un jove trapenc que va fer de la seva vida una ofrena d'amor a Déu. Va néixer el 1911 a Burgos i va morir als 27 anys d'edat, però va deixar una estela de llum. Va seguir la crida de Déu a la Trapa i la seva vida, tot i que breu, ens deixa un testimoni d'amor, d'acceptació de la creu de la malaltia i d'una entrega total a Déu. La seva ànima es va alimentar de l'espiritualitat cistercenca i també dels místics com santa Teresa de Jesús i sant Joan de la Creu. Va ser beatificat per Joan Pau II i canonitzat per Benet XVI.

Conchita Aspas, *Sant Rafael Arnáiz, el germà Rafael*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Sants i Santes, 2010, 24 pàg.

Explosió de teologia

Karl Rahner va anar formulant aquesta recopilació d'oracions de la vida al llarg dels anys. De fet, es tracta del seu darrer llibre, que encara va poder veure en la celebració del seu vuitantè aniversari, just abans de morir. Les pregàries de Rahner són una explosió de teologia, amb una expressió càlida i exuberant. Hi resonen abundants al·lusions bíbliques, patrístiques, litúrgiques, teològiques. Són teologia feta pregària. En els tres grans capítols, «Davant Déu», «Amb Jesucrist» i «En l'Esperit Sant» apareix, en forma de pregàries, una proximitat a la vida i a la quotidianitat, amb les seves alegries i penes, contradiccions i càrregues, pors i esperances, treball i èxits.

Karl Rahner, *Pregàries de la vida*. Pòrtic, Col·lecció Clàssics Cristians del Segle XX, 2010, 223 pàg.

✠* CatalunyaCristiana

Podeu optar per l'edició digital: 65€ l'any
Doneu-vos d'alta a www.catalunyacristiana.cat

Subscriviu-vos-hi per 117€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CatalunyaCristiana
durant un any (52 números)

- Edició en català
 Edició en castellà

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Forma de pagament

- Únic pagament de 117€ per any
 Xec nominatiu que adjunto
 Dos pagaments semestrals de 58,50€
 Domiciliació bancària (ompliu ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

Entitat Oficina DC Compte Data (dd/mm/aa)

□ □

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
(Departament de Subscripcions)
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autorizo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

En iniciar un nou any

Equip Paulines

CELEBRACIONES para todo el año litúrgico és un llibre editat per Paulines que ofereix més de quaranta celebracions per a tots els temps litúrgics. Totes mantenen un mateix esquema, encara que sempre la creativitat pròpia, d'acord amb les característiques pròpies del grup i les circumstàncies que motiven la trobada, serà el que atorgui una vivència i un fruit més gran i més profund de la celebració. En aquest número us oferim una proposta de celebració en l'inici d'un nou any.

AMBIENTACIÓ

Una imatge del Nen Jesús engalanada amb flors, i fulls en blanc segons el nombre de participants en la celebració.

(Música instrumental de Nadal per crear un ambient de pregària)

(Es demana als participants que observin els símbols i expressin el que senten)

MOTIVACIÓ

Hem tingut la sort de començar un any nou, i ens apleguem avui per deixar en mans de Déu la nostra vida, els nostres projectes, les nostres esperances, els nostres temors, les nostres il·lusions i per rebre'n junts la benedicció amorosa. Que la Mare de Déu, Verge Maria, ens acompanyi en aquesta celebració amb la seva tendresa maternal.

PREGÀRIA INICIAL

Que l'amor de Déu Pare, la presència salvadora de Crist Jesús, el consol i el poder de l'Esperit Sant estiguin amb cadascun de nosaltres i hi restin tot l'any. Amén.

Cant (podeu buscar una cançó apropiada per a la celebració)

Lectura bíblica: Lluc 2,16-21

REFLEXIÓ

• «[Els pastors] hi anaren, doncs, de pressa...»

Els pastors que havien sentit el cant dels àngels corren de pressa al lloc que els havien indicat, per veure què havia

passat. Ells són per a nosaltres exemple de fe, perquè si no haguessin cregut, s'haurien quedat còmodament on eren. La fe ens posa en moviment i ens ajuda a descobrir la presència de Déu en els esdeveniments de la vida.

• «En veure-ho, van contar el que els havien anunciat d'aquell infant i tothom en quedava meravellat.»

És tanta l'alegria dels pastors en comprovar que era cert el que els havien dit, que no poden callar i es posen a explicar amb tot detall el que han vist i sentit. Ens podem imaginar la sorpresa i l'alegria de Maria i de Josep en sentir aquest relat. Quan es comparteix la fe, el cor se'ns omple d'alegria.

També nosaltres som aquí al voltant de Jesús que ha vingut a plantar la seva tenda entre nosaltres. La seva presència ens dona seguretat i ens infon valor i esperança! Repetim junts: amb Jesús ens sentim segurs i feliços!

DIÀLEG PER ASSIMILAR LA PARAULA

Mirem d'analitzar junts, en el com-

CELEBRACIONES para todo el año litúrgico

Filles de Sant Pau de Colòmbia
Editorial Paulinas,
col·lecció Talante Joven
2009, 237 pàg.

(Compartiu en petits grups l'experiència d'interiorització)

(Podeu sentir o cantar una cançó mariana)

PREGÀRIA COMUNITÀRIA

Quan compartim la fe, les nostres forces es renoven i ens sentim disposats a afrontar el que vingui. Demanem junts la benedicció de Déu per tal que puguem viure aquest any amb molta fe, esperança i amor.

(Si el grup és gran, podem fer subgrups de tres, per tal que cadascú imposi les mans sobre l'altre i implori sobre ell les benediccions de Déu. Ara, consagram plegats la nostra vida a la Mare de Déu, perquè ens mantingui ferma la fe i l'esperança)

Oh, Senyora nostra, oh, Mare nostra, m'entrego enterament a vós, i en prova del meu filial afecte us consagro en aquest dia els meus ulls, orelles, llengua, cor. En una paraula, tot el meu ésser. Ja que sóc tot vostre, oh, Mare de bondat, il·lumineu-me, dirigiu-me i guardeu-me com a possessió vostra. Amén.

COMPROMÍS

Aquest any és davant nostre com un full en blanc. Dependrà de nosaltres fer-ne un any de llum, de progrés, de felicitat. Cadascú agafa un full en blanc i hi escriu el seu compromís.

PREGÀRIA FINAL

(L'animador o pare o mare de família pronuncia la benedicció sobre tothom)

Que el Senyor us beneeixi i us protegeixi. Que faci brillar el seu rostre sobre vosaltres i us sigui propici. Que el Senyor posi la mirada en vosaltres i us concedeixi pau.

Cant (busqueu una cançó apropiada per a la celebració)

portament dels pastors, el que és específic de la veritable fe. L'animador ha d'ajudar el grup a descobrir-ho mitjançant l'escolta, la confiança, l'acollida, la docilitat, la promptitud, la trobada, el goig, l'anunci...

Cant (busqueu una cançó apropiada per a la celebració)

INTERIORITZACIÓ

(Posem una música instrumental suau per afavorir la interiorització)

Animador

En uns moments de silenci, preguntem-li al nostre cor:

- Quines esperances tinc per a aquest nou any?
- Quines pors?
- Com sento la presència de Déu en les meves esperances i pors? Per què?
- A la llum del relat bíblic que hem llegit, què ens podria ajudar a mantenir vives les esperances i a superar les pors?

Deixo en el cor del Nen Jesús les meves esperances i pors... Acullo al meu cor el seu amor, tendresa i protecció. Diposito en Ell la meva confiança i seguretat, davant de tot el que se'm presentarà en aquest nou any.

SANTA MARTA SERVICIOS ASISTENCIALES

Assistència en postoperatoris, malalts crònics, malalts temporals.

Companyia a gent gran, ajuda a domicili, desplaçament a la consulta mèdica.

Cura del nadó i nounat.

Servei en clíniques i cases particulars sense limitació horària.

Infermeres, auxiliars de clínica, puericultores, cuidadores/ors.

Tel. 932 453 758 / 932 315 227

Barcelona

Una casa mare per al bisbat de Terrassa

L'edifici centralitzarà tots els serveis i l'administració de la diòcesi

Eduard Brufau / Terrassa

Fotos: José Falcón / Bisbat de Terrassa

Després de sis anys de la creació de la diòcesi de Terrassa, el dissabte 11 de desembre passat es van beneir i inaugurar les instal·lacions de la Cúria Diocesana del bisbat egarenc. El flamant edifici, d'una atrevida forma triangular, s'alça al bell mig de la ciutat, ben a tocar de dues entitats d'Església de gran importància i arrelament local: la Fundació Busquets i l'Escola Pia. A partir d'ara la Cúria, obra de l'arquitecte Jan Baca, acollirà tota l'administració, govern i serveis de la diòcesi.

La benedicció i inauguració de la nova casa de l'Església va aplegar, a part de totes les autoritats eclesials i polítiques pertinents, un bon nombre de fidels encuriosits per descobrir de primera mà les modernes instal·lacions del seu bisbat. Així, la sala d'actes, tot i les dimensions considerables, ben aviat va quedar petita davant la gran afluència de públic i mitjans de comunicació. L'acte va comptar amb la presència del nunci apostòlic, Mons. Renzo Fratini, el bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz, el bisbe auxiliar de la diòcesi, Mons. Salvador Cristau, el cardenal arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, el bisbe de Sant Feliu, Mons. Agustí Cortés, i també la majoria de prelatos de la resta de diòcesis catalanes, inclosos els bisbes emèrits, així com l'abat de Montserrat, P. Josep Maria Soler. Des del món polític van fer acte de presència el president de la Generalitat en funcions, José Montilla, l'alcalde de Terrassa, Pere Navarro, l'expresident de la Generalitat Jordi Pujol, diversos alcaldes del Vallès, regidors de l'ajuntament de Terrassa i diputats al Parlament. El president de la Generalitat va obrir l'acte amb una breu allocució en què va emfasitzar la importància dels valors cristians i va definir el nou edifici de la cúria com «un espai de trobada entre l'Església i la societat». Tot seguit va tenir lloc l'acte pròpiament dit de benedicció, presidit per Mons. Renzo Fratini, que va recordar la importància que la diòcesi formi una família unida al voltant del bisbe, sobretot en una societat

diversa i complexa com la nostra.

Les explicacions més tècniques sobre la construcció van anar a càrrec del mateix arquitecte, Jan Baca, que també és autor d'altres edificis del centre de la ciutat, com ara la veïna seu del *Diari de Terrassa*. L'arquitecte va raonar quin ambient concret es pretenia crear a les instal·lacions de la Cúria i com s'ha aconseguit: «L'objectiu era que la Cúria fos un lloc recollit, de calma, que contrastés amb el brujit diari. Per això les parets són blanques, perquè és un color que irradia la llum i ajuda a crear pau interior. La il·luminació s'ha aconseguit amb tot de finestres que no donen directament al carrer, sinó que miren al cel, que és d'on ve la llum.» També va explicar que la forma piramidal de l'exterior es va fer per no tancar el col·legi dels Escolapis i adaptar-se així a la normativa municipal.

Per la seva banda, el cardenal Lluís Martínez Sistach va voler posar èmfasi en el fet que la Cúria sigui al centre mateix de la ciutat. Per a l'arquebisbe de Barcelona aquesta és una bona imatge de la presència que ha de tenir l'Església en la nostra societat: un paper central, en diàleg amb el món contemporani. En uns termes semblants es va expressar el mateix bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz, que després de fer un breu repàs a la història de la diòcesi, va afirmar que «la Cúria diocesana ha de ser com el

Mons. Saiz assenyalava el sostre obert de la capella.

A l'interior dominen els espais diàfans i lluminosos.

Un nou espai arquitectònic per al segle XXI

L'arquitecte Jan Baca i el seu equip tenien el difícil objectiu de crear un espai ampli en un terreny al mig del nucli urbà de Terrassa i, per tant, relativament reduït. Encara hi havia una altra dificultat afegida: l'edifici havia de deixar ben visible l'escola dels Escolapis (Can Colapi, com és coneguda popularment), que situada al darrere és un element arquitectònic indiscutible del paisatge de la ciutat. Això va obligar que la nova construcció tingués forma triangular. La casa de l'Església consta de quatre pisos, incloent-hi la planta semisoterrània, que és on es troba la capella. Aquest és un espai de culte no gaire gran, però diàfan i molt acollidor. El sostre dona directament al pati interior de l'edifici, cosa que permet que la llum hi entri generosament i s'escampi gràcies a la blancor

de les parets. Hi ha dos elements que criden l'atenció: l'altar, una sola peça de marbre portat directament d'Itàlia, i una Mare de Déu del Roser barroca, que encaixa paradoxalment bé en un ambient sense concessions a la decoració.

A les altres plantes es reparteixen els despatxos dels bisbes, les sales de reunions, les nombroses secretaries i delegacions, l'arxiu diocesà, el tribunal eclesiàstic i l'habitatge episcopal. El conjunt és altament funcional, auster i contemporani i al mateix temps impregnat d'una bellesa senzilla realçada per la llum natural que sembla entrar misteriosament per tot arreu. És un edifici de forma bella per a una funció igualment bella, com és treballar per fer realitat el Regne de Déu.

centre neuràlgic de la diòcesi». El prelat egarenc va tenir un bon detall en esmentar la delicada situació de l'economia actual: «Ens podríem qüestionar l'oportunitat d'aquesta construcció en temps de crisi. (...) No ens hem oblidat dels més necessitats i afectats per la crisi, ans al contrari. En aquest últim any (...) hem inaugurat un pis per a dones abandonades, també una casa per a homes sense sostre i dos menjadors socials. Càritas diocesana i les Càritas arxiprestals i parroquials estan fent un esforç extraordinari com no s'havia vist mai.» Finalment Mons. Saiz va saber lligar la forma de la casa de l'Església amb la funció que té encomanada: «La façana de l'edifici té una forma singular que tots vostès han pogut apreciar (...)

sembla la vela d'un vaixell. És una associació d'imatges molt interessant i encertada, que es pot lligar al meu lema episcopal, *Duc in altum* ("aneu mar endins").» Amb aquest símil el bisbe de Terrassa va encoratjar tota l'Església egarenca a endinsar-se sense por en el mar de l'acció pastoral.

La intervenció política va venir de l'alcalde de Terrassa, Pere Navarro, que va vincular la nova Cúria amb els edificis veïns de l'Escola Pia i la Fundació Busquets, institucions de primer ordre en la història educativa i social de la ciutat. Amb la nova Cúria es forma una tríada d'edificis pertanyents a l'Església que, dedicant-se a tasques ben diferents, treballen per fer conèixer i dur a la pràctica la Bona Nova de Jesucrist. L'acte va estar amenitzat en diferents moments per la Capella de Música de la Catedral, que va interpretar diverses peces religioses adequades a la cerimònia.

Acabat l'acte institucional amb la descoberta de la placa commemorativa a càrrec de Mons. Fratini, els fidels van poder visitar durant tot el dia les instal·lacions de la Cúria diocesana. Al llarg de la jornada el bisbat calcula que van ser més de 400 les persones que van entrar a la nova casa de l'Església. L'opinió general entre els visitants era de satisfacció per l'espai arquitectònic ampli, la claror natural que hi entra i l'ambient agradable que s'hi ha sabut crear. Amb la nova casa de l'Església la diòcesi egarenca comença una etapa de consolidació per encarar un futur que es preveu ple de reptes i al mateix temps fèrtil en fruits pastorals.

Barcelona

El Papa felicita el Nadal amb una imatge de la Sagrada Família

Per primera vegada Benet XVI posa a la seva nadala una obra que no forma part de l'art vaticà

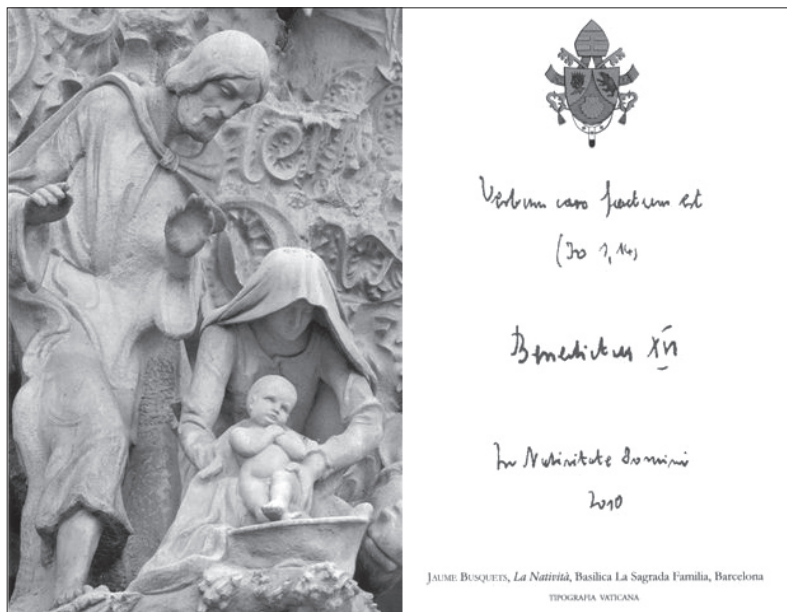
Carme Munté
Barcelona

Al peu de l'avió, a punt d'enlairar-se cap a Roma després de la històrica visita amb motiu de la dedicació de la Sagrada Família el 7 de novembre, el papa Benet XVI es va acomiadar del cardenal Lluís Martínez Sistach dient-li que s'emportava un «record inoblidable» de la seva estada a Barcelona.

I aquest «record inoblidable» de Barcelona, però sobretot de l'obra de Gaudí, es plasma ara en la felicitació d'aquest Nadal 2010 del Sant Pare, que ha volgut il·lustrar amb el detall de *La Nativitat* que l'escultor Jaume Busquets va crear per a la façana del Naixement de la Sagrada Família. L'elecció del Papa és realment històrica, sobretot si tenim en compte que és la primera vegada que en la seva felicitació natalenca opta per una obra que no forma part de l'art vaticà. En aquesta nadala, el Sant Pare, amb la seva pròpia lletra, hi ha escrit les paraules *Verbum caro factum est* («El qui és la Paraula s'ha fet home», Jn 1,14).

Segons ha manifestat el cardenal Lluís Martínez Sistach en declaracions a *Catalunya Cristiana*, «que el Papa utilitzi una imatge religiosa de Barcelona expressa la seva joia i agraïment per l'acolliment que entre tots li vam dispensar i reflecteix allò que el Sant Pare va tenir la deferència de dir-me en la carta que em va escriure des del Vaticà el dia 9 de novembre».

No hi ha dubte que les relacions entre l'Església catalana i el Vaticà passen per

«Que el Papa utilitzi una imatge religiosa de Barcelona expressa la seva joia i agraïment per l'acolliment que entre tots li vam dispensar»

un moment dolç, tal com vam poder comprovar en la recent visita del papa Benet XVI a Barcelona. Un dels fruits concrets d'aquesta sintonia també el viurem la primavera vinent amb el desembarcament català a la Ciutat del Vaticà. De l'1 d'abril al 15 de maig del 2011 el Braccio di Carlo Magno albergarà sota la columnata de Bernini l'exposició *Gaudí i la Sagrada Família de Barcelona. Art, ciència i espiritualitat*.

La mostra, comissariada per Daniel Giralte-Miracle, pretén situar històricament i artísticament la figura de Gaudí i la seva obra, especialment la Sagrada Família, de la qual s'analitzaran tant els aspectes tècnics, com artístics i el missatge religiós que conté.

Carta del papa Benet XVI al cardenal Martínez Sistach, agraït-li les atencions rebudes durant la seva estada a Barcelona

Al venerat germà Lluís Cardenal Martínez Sistach, arquebisbe metropolità de Barcelona,

Així que he retornat a Roma després de la joiosa experiència eclesial i espiritual de la meua visita pastoral a Barcelona, on vaig tenir el goig de dedicar el meravellós temple de la Sagrada Família i declarar-lo basílica menor, com també de compartir emocionat les il·lusions de tots els que formen part de l'esplèndida Obra Benèfica Social Nen Déu, em plau d'expressar a vostra eminència el meu reconeixement més expressiu per l'esplèndida acollida, l'agradable hospitalitat i les contínues atencions que em foren dispensades en tots els moments de la meua agradable estada en aquesta bella ciutat. Li prego també que faci arribar el meu viu agraïment a tots els seus col·laboradors, així com a les autoritats, forces de seguretat i voluntaris, per la seva generosa cooperació en la preparació, desenvolupament i feliç realització d'aquesta entranyable iniciativa. Corresponc a tots aquests nobles i eloqüents gestos, demanant al Senyor que enriqueixi els seus fills i filles d'aquesta noble terra amb l'abundor dels dons del seu amor i misericòrdia, perquè els siguin un ajut en la realització dels seus deures personals, familiars i socials.

Amb aquests sentiments, i tot confiant a la protecció de Maria Santíssima, la Mare de Déu de la Mercè, vostra eminència, el senyor cardenal Ricard Maria Carles Gordó, arquebisbe emèrit de Barcelona, el bisbe auxiliar d'aquesta Església particular, els sacerdots, les comunitats religioses, els seminaristes i fidels d'aquesta estimada arxidiòcesi, els imparteixo de cor la benedicció apostòlica, penyora de moltíssims favors divins. Vaticà, 9 de novembre de 2010

Urgell

Via lliure a la beatificació de la mare Anna Maria Janer

Patricia Navas / La Seu d'Urgell

L'Església ha reconegut un miracle realitzat per intercessió de la fundadora de l'Institut de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell, Anna Maria Janer Anglarill, que dona via lliure a la seva propera beatificació, que es convertirà en la primera cerimònia d'aquest tipus que se celebri en territori de la diòcesi d'Urgell, probablement a la Seu d'Urgell, on reposen les seves despulles mortals. El 10 de desembre passat, el papa Benet XVI va aprovar el decret del miracle.

En concret, el miracle es va realitzar el 9 de juny de l'any 1951 a Barcelona sobre la salut d'una senyora anomenada Ana Padrós Sellés, que es trobava ingressada a l'Asil Municipal del Parc de Barcelona, regentat per les Germanes de la Sagrada Família, perquè patia una poliartrosi degenerativa inflamatòria que li impedia moure's amb normalitat, fins al punt d'haver d'anar amb cadira de rodes. Els metges

havien diagnosticat que la malaltia era irreversible i incurable. A més, la persona guarida havia perdut tota la seva família, patia d'enanisme i no sabia llegir ni escriure.

Una germana de la congregació de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell va aconsellar a Ana Padrós que demanés la intercessió de la Mare Janer per aconseguir la seva curació. Seguint el seu consell, la malalta va començar una novena de pregària d'intercessió. Al cinquè dia, quan resava a la capella, va sentir una força que la impulsava a agenollar-se i a posar-se dreta i tot seguit va sortir de la capella cridant: «La mare fundadora m'ha curat!»

Els exàmens mèdics posteriors van constatar la recuperació funcional total d'Ana Padrós, que des d'aquell dia es va dedicar a ajudar a la infermeria i el menjador del Parc fins a la seva mort, l'any 1964, a causa d'un infart.

Anna Maria Janer Anglarill va néixer el 18 de desembre del 1800 a Cervera,

Anna Maria Janer, fundadora de l'Institut de les Germanes de la Sagrada Família d'Urgell.

al bisbat de Solsona, i va morir l'11 de gener del 1885 a Talarn, pertanyent al bisbat d'Urgell. El 1859 va fundar l'Institut de les Germanes de la Sagrada Família d'Urgell a la Seu d'Urgell.

Va dedicar tota la seva vida a atendre les persones marginades del seu temps: els pobres malalts i incurables, els ferits de guerra, els nens orfes i els ancians sols. Les seves restes mortals descansen a la capella de la Residència Sagrada Família de la Seu d'Urgell des del 1961.

Actualment, l'Institut de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell que ella va fundar és present a onze països: Espanya, Andorra, Itàlia, Argentina, Paraguai, Uruguai, Xile, Colòmbia, Mèxic, Perú i Guineu Equatorial. La presència de les germanes es desenvolupa a escoles, hospitals, residències, missions, parròquies i altres apostolats.

El procés de beatificació de la Mare Janer va començar el novembre de 1951. Fa poc més d'un any, el 3 de juliol del 2009, el papa Benet XVI aprovava el decret de virtuts heroiques. Ara, amb l'autorització de la promulgació del decret de miracle, el Sant Pare Benet XVI obre les portes a la propera beatificació d'aquesta fundadora catalana.

Girona

Homenatge a les religioses de Sant Vicenç de Paül

Centenari del centre d'acolliment La Sopa

Víctor Gay
Girona

L'any 1910 per iniciativa conjunta d'un grup de laics amb el suport de l'Església obrí les seves portes el centre benèfic i social d'atenció a les persones amb dificultats bàsiques que ben aviat es coneixeria amb el popular nom de La Sopa, bàsicament pel fet que es garantia un plat de sopa a totes les persones que a les hores dels àpats hi feien cap.

Des dels seus inicis les responsables del centre van ser les religioses de Sant Vicenç de Paül, servei que han mantingut per espai de més de vuitanta anys. Igualment des dels seus inicis l'ajuntament de Girona ha donat suport a aquesta iniciativa fins que es va establir un consorci, en el qual també és present l'Església.

Actualment La Sopa ha esdevingut un Centre d'Acolliment i Serveis Socials i es manté en el mateix indret on es va fundar i en el mateix edifici degudament condicionat. Situat físicament a l'ombra de la catedral, a la plaça dels Lledoners, just al costat mateix resideix la comunitat de religioses paüles que tan bona feina han portat a terme en el primer

El delegat i director de Càritas diocesana va transmetre la salutació del bisbe a les religioses.

segle d'activitat de La Sopa.

En el programa d'actes del centenari d'aquesta institució cal destacar la vetllada/homenatge de la ciutat a les religioses paüles i que va presidir l'alcaldessa, Anna Pagans, amb el tinent d'alcalde de Serveis Socials, Joan Oloriz, la directora del Consorci, Rosa Angelats, i en nom de la diòcesi Mn. Narcís Ponsatí, director i delegat de Càritas, en absència del bisbe Francesc Pardo.

En totes les intervencions els repre-

sentants de l'ajuntament van destacar aquesta presència i participació decisiva de l'Església i la tasca de les religioses sense la qual difícilment s'hauria pogut mantenir el centre. No es van oblidar els anys del conflicte civil en què igualment La Sopa va restar oberta i amb un paper important especialment en els moments més crítics de la guerra. Per la seva part les religioses van llegir el seu agraïment tot destacant que tan sols eren fidels a la seva vocació.

Missatge del bisbe Francesc

Mn. Ponsatí va llegir una carta del bisbe en la qual es destaca, en primer lloc, que «en aquesta casa s'hi ha acollit tota classe de persones sense sostre i necessitats d'arreu, no només de la ciutat!». També manifestava la seva satisfacció per aquesta presència continuada de l'Església: «L'Evangelí ens marca un camí d'excel·lència en aquesta tasca i això ens obliga a revisar-la i reconduir-la cada dia a la llum d'una promoció més veritable de les persones i d'una prevenció més encertada de la pobresa.»

També es va referir concretament a la feina feta per les religioses, de les quals va dir que «han estat un element importantíssim en l'acolliment que aquesta casa ha ofert durant anys». També va felicitar les institucions públiques i privades que han fet possible que aquesta obra no quedés endarrerida en el camí de la promoció de les persones acollides i que han finançat les actuals instal·lacions. Finalment l'alcaldessa, com a mostra del sentiment de la ciutat envers les religioses, els va lliurar una imatge de la Sagrada Família, com a símbol de l'acolliment amb esperit familiar que es porta a terme en el centre La Sopa.

Barcelona

Una nova llar a Badalona per als sense sostre

Hospital de la Santa Creu i Sant Pau

Imatge del dia de la inauguració de la nova llar, amb Albert Folia, president de la Fundació de Gestió Sanitària Hospital de la Santa Creu i Sant Pau; Mn. Josep Maria Turull, administrador de torn de la Molt Il·lustre Administració de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau; Manel Lecha, president de la Fundació Mambré; Inés Jiménez, directora d'Àrea de Negoci de la Sagrada Família "la Caixa"; Jordi Bachs, director gerent de la Fundació Privada Hospital de la Santa Creu i Sant Pau.

Redacció / Badalona

Les persones sense sostre ja tenen una nova llar d'acollida a la ciutat de Badalona, que és fruit de la col·laboració entre la Fundació Privada Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, la Fundació Mambré i la Fundació "la Caixa".

La llar Sant Josep i d'en Rosés, ubicada al carrer de Sant Josep de Roser, 26, de Badalona, va ser inaugurada el 3 de desembre passat. El centre compta amb 121 m², dues habitacions individuals i tres de dobles, dos banys complets, una cuina menjador i una àmplia terrassa. Aquest nou recurs residencial s'adreça a persones en situació d'exclusió social i, concretament, a persones sense llar, homes i dones majors d'edat, que es poden trobar en situacions d'inserció prelaboral o laboral, en espera d'obtenir una plaça residencial.

La gestió de la casa anirà a càrrec de la Fundació Mambré, constituïda l'any 2007

i formada conjuntament per quatre de les entitats d'Església que amb més esforç treballen des de fa anys amb les persones sense llar: Fundació Arrels, Centre d'Acollida Assís, Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu i la Companyia de les Filles de la Caritat. L'accés a la llar es realitza a través de la comissió de coordinació, que està formada per un representant de cadascuna de les entitats que realitzen els seguiments socials i la persona responsable de la llar. La comissió, que es reuneix mensualment, s'encarrega de valorar les sol·licituds d'ingrés presentades per les entitats d'acord amb els models existents. La nova llar s'afegeix així al teixit de recursos que gestiona la Fundació Mambré, amb cases arreu de Catalunya, però principalment a Barcelona i l'àrea metropolitana. Pel que fa a la ciutat de Badalona, la Fundació Mambré també gestiona les Llars Bufalà, dos habitatges amb capacitat per a sis persones excarcerades en situació d'exclusió social.

Professió d'un carmelita descalç

Redacció / Barcelona

La família teresiana de Catalunya va celebrar amb joia la professió solemne d'un carmelita descalç al santuari de la Mare de Déu del Carme de Barcelona.

El nou profés, David Jiménez i Santiago, fill de Santa Coloma de Gramenet, va fer els seus vots solemnes en presència del provincial de Catalunya i Balears, Agustí Borrell. També hi eren presents els provincials de Castella i d'Aragó-València, i nombrosos germans i ger-

manes de l'orde, i de diferents instituts vinculats, vinguts des de diferents punts de la península, entre els quals un bon nombre de companys d'estudis del Desert de les Palmes de Benicàssim, així com el vicari episcopal, Mn. Salvador Bacardit, familiars i amics de Santa Coloma i altres religiosos i preveres.

La família, els amics i laics de diverses comunitats carmelitanes van fer costat al nou carmelita, David de Teresa de Jesús, en aquesta festa de compromís ferm amb el Carmel teresià i amb l'Església.

Tarragona

Jornada de convivència i treball de Càritas

Joan Boronat
Reus

El dia 14 de novembre va tenir lloc a Reus la VII Jornada Diocesana de Càritas. A la parròquia de Crist Rei el teòleg valencià José Ignacio González Faus va presentar la ponència *L'espiritualitat de Càritas i la lluita per la justícia*, seguida de col·loqui. Van ser un total de 186 els participants a la jornada de convivència i treball per a tots els voluntaris i treballadors de Càritas, que va servir també per aprofundir i reflexionar sobre la tasca de Càritas al servei dels més necessitats, amb intervencions del delegat episcopal de la Pastoral Social, Mn. Santiago Soro, i del director de Càritas diocesana de Tarragona, Francesc Roig.

Es va fer treball en grup i, després, Francesc Roig va informar sobre els objectius de cara al proper curs, entre els quals va destacar el nou impuls a l'acció social «per tal de motivar

Diputació de Tarragona

Moment de la signatura del conveni entre Càritas i la Diputació de Tarragona.

persones i conscienciar col·lectius». Després del dinar de germanor a la casa-parròquia de la Puríssima Sang, el grup va realitzar una visita guiada a la

prioral de Sant Pere, on es va celebrar l'eucaristia presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol.

D'altra banda, la Diputació de

Tarragona contribuirà al desenvolupament institucional de Càritas diocesana de Tarragona i Tortosa amb un total de 30.000 euros. Aquesta quantitat es distribuirà per tal de finançar, d'una banda, accions de difusió de la seu de Càritas a Tarragona, i de l'altra, les obres de rehabilitació i millora de la seu d'aquesta entitat a Tortosa, i de la subseu de Càritas Interparroquial de Reus. Així ho estableix el conveni que van signar el 23 de novembre al Palau de la Diputació el president de l'ens intercomarcal, Josep Poblet, i el director de Càritas diocesana de Tarragona, Francesc Roig.

Mitjançant la signatura d'aquest conveni, la Diputació de Tarragona contribueix amb Càritas en la realització de projectes d'atenció directa a persones en situació de pobresa i necessitat, i referma així la seva voluntat de potenciar els serveis que dona al conjunt d'entitats de les comarques del Camp de Tarragona i de les Terres de l'Ebre.

Girona

Els escolars de la ciutat, solidaris amb Càritas

Víctor Gay / Girona

Els alumnes d'una vintena de centres escolars de la ciutat de Girona (públics, concertats i privats), en el decurs d'aquest mes de desembre porten a terme una campanya de recollida d'aliments i productes bàsics per a la llar que promou Càritas Girona i que s'inspira en el sistema de racionament per tal que els infants i joves s'adonin del valor dels mateixos productes que aporten i del seu consum racional.

S'estableix un calendari setmanal per producte. Dilluns, llegum (es recomanen les lleties, gasten menys gas per coure-les); dimarts, oli (en ampolla); dimecres, tonyina (en llauna); dijous, productes d'higiene personal (sabó, xampú, pasta de dents i gel); divendres, productes de neteja de la casa (sabó i

detergent per a roba i llar). Càritas recull els productes als centres cada final de setmana i ha establert tres dipòsits que també seran els de distribució els mesos d'hivern, juntament amb els productes que facilita el Banc dels Aliments.

Enguany també s'ha establert la possibilitat d'aportacions econòmiques que poden desgravar de la renda, amb la garantia que aquests diners es dedicaran íntegrament a l'adquisició del mateix tipus de productes que es recullen a les escoles. Els recursos econòmics permetran a Càritas fer compres a l'engròs i adaptar-les a les necessitats de cada moment.

El lema que s'ha escollit per a aquesta campanya és una dita de la saviesa africana: «Molta gent petita, en molts llocs petits faran coses petites que transformaran el món.»

Subscriu un missioner

Regala una subscripció de CatalunyaCristiana perquè també els missioners rebuin notícies de casa (podeu mantenir-hi correspondència).

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Marqueu la vostra preferència (preu d'una subscripció missionera)

- Amèrica i Àfrica: 230€ Missioner Edició en català
 Àsia i Oceania: 308€ Missionera Edició en castellà
 Adjunto xec nominatiu Domiciliació bancària

Senyors, els prego que carreguin al meu compte el rebut que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua donació Subscripció Missionera.

Titular

Entitat	Oficina	DC	Compte	Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
 Comtes de Bell-lloc, 67-69
 08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Dissolta la Casa Missió de Banyoles

V.G. / Banyoles

Per un decret episcopal s'ha dissolt la Casa Missió de Banyoles. En el document es donen gràcies a Déu «pels nombrosos fruits que ha donat la seva missió», i també s'assenyala que «actualment han canviat molt les circumstàncies en les quals es va fundar» i també pel que fa «a la vida de les parròquies i al nombre de missioners». Finalment es decreta que els seus béns siguin lliurats a la Residència Sacerdotal Monestir de Banyoles.

La Casa Missió va ser creada pel bisbe Florenci Lorente i Montón, l'any 1851 (per tant, ha donat servei a la diòcesi durant un segle i mig), amb la finalitat d'acollir els missioners que predicaven la Bona Nova per tota la diòcesi i més enllà. Les Santes Missions

que periòdicament celebraven les parròquies comptaven amb la presència, participació i especialment la predicació d'aquests missioners diocesans, que es formaven i preparaven, una vegada eren ordenats preveres, en l'entorn de la Casa Missió de Banyoles. En la darrera *Guia de l'Església de Girona* hi figuraven quatre preveres. Especial importància varen tenir les missions dels anys cinquanta i primers anys seixanta del darrer segle. En donen testimoni en moltes parròquies unes senzilles creus situades a les façanes dels temples o a l'entorn. Actualment, en el conjunt de l'immoble de la Casa Missió s'ha integrat la residència Sacerdotal Monestir de Banyoles, que acull la majoria dels missioners i mitja dotzena més de preveres. També és on resideix el bisbe emèrit Mons. Carles Soler.

Mossèn Miquel Romero Navarro, apòstol de Jesucrist

Víctor-Manuel Cardona

El 16 de novembre passat era enterrat a Nules, la seva ciutat natal, mossèn Miquel Romero Navarro, sacerdot de la diòcesi de Tortosa que durant 57 anys ha servit Crist i la seva Església en el ministeri presbiteral.

Mn. Romero havia nascut el 1930, i va ingressar al Seminari diocesà de Tortosa, diòcesi a la qual en aquell moment pertanyia aquesta població, als 11 anys. A la catedral tortosina rebia l'ordenació sacerdotal l'any 1953 de mans del bisbe Manuel Moll i Salord.

Els dos primers anys de ministeri sacerdotal els viu lliurat a la feligresia i especialment a la joventut de la parròquia de la Nativitat d'Almassora. D'allí passa a servir la parròquia de l'Assumpció de Paüls, on desenvolupa una activitat litúrgica, catequètica, humana i cultural que va revolucionar el poble.

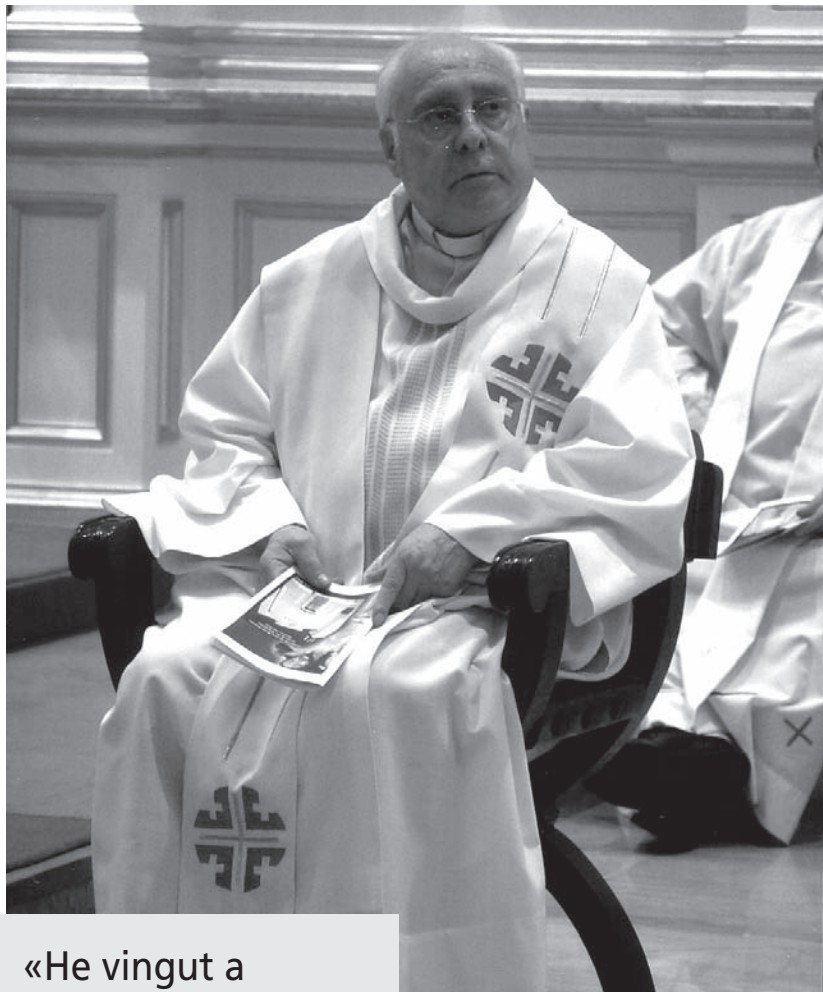
La litúrgia aproximada al poble amb bones catequesis en la llengua vernacla, les homilies de la missa ben preparada, la catequesi, el repàs i la preparació dels escolanets i de les xiquetes que ho volien en les diferents branques dels estudis del batxillerat d'aquell moment, els balls tradicionals a la plaça del poble: la jota, la sardana, etc. que ell mateix va ensenyar a ballar... En veure aquesta activitat cultural el bisbe Moll el trasllada al recent fundat col·legi diocesà de la Immaculada.

En aquest centre docent Mn. Miquel prega i ensenya a pregar, fa classes, anima la vida cultural dels alumnes d'aquesta institució que ha donat bons fruits per a la vida de l'Església i de la societat.

Traslladat a la parròquia de Sant Llorenç de Vilalba dels Arcs, comença a imbuir-se dins de la idiosincràsia d'aquella comarca i a descobrir-ne les inquietuds i les necessitats. Allí inicia la seva gran obra de cohesió i animació de la vida cristiana i humana de la Terra Alta impulsant la pastoral de conjunt en tot l'arxiprestat. De fet, un senyor de Bot, on Mn. Romero no havia estat mai exercint el ministeri sacerdotal, ens contava a un grupet de mossens esperant l'inici del funeral: «He vingut a acomiadar-me de Mn. Miquel, mai no va ser el meu rector, però ell va ser qui ens va fer descobrir que érem la Terra Alta i ens va ajudar a créixer en la nostra identitat i en autoestima.»

A la parròquia de l'Assumpció de Gandesa funda el pelegrinatge de la Terra Alta a Montserrat, realitat pastoral que continua molt viva i que enguany ha celebrat la xifra de 37 edicions. Crea un grup de joves als quals forma, educa i anima a participar en la vida religiosa, cultural i política de la comarca i del país. De fet, crea amb ells una corresponsalia periodística que els ajuda a donar a conèixer la Terra Alta gràcies a la publicació de més de 900 articles a *La Vanguardia*. Però encara més: introdueix el català en la litúrgia i després d'aprendre'l bé es dedica a ensenyar-lo a grans i petits. Per promocionar la joventut que ell educa funda l'Institut d'ensenyament secundari i l'escola de formació professional. El seu treball a Gandesa i tota la Terra Alta li val ser fet fill adoptiu de Gandesa, un honor que l'ajuntament li dona amb molt de goig.

A la parròquia de Santa Magdalena de Vinaròs comença el seu ministeri el 1982. Allí té també el nomenament de vicari episcopal de la zona sud de la diòcesi i

«He vingut a acomiadar-me de Mn. Miquel, mai no va ser el meu rector, però ell va ser qui ens va fer descobrir que érem la Terra Alta i ens va ajudar a créixer en la nostra identitat i en autoestima»

membre de l'equip de govern del bisbe Carles. La seva labor comença per renovar el temple parroquial i els salons. Crea confraries i devocions per tal de poder animar la vida espiritual i cristiana de la ciutat: el Crist dels mariners, el Crist de la set, el Natzarè, la Macarena. Davant la popularitat de la Setmana Santa funda el pregó de la Setmana Santa, que és ara un esdeveniment religiós i cultural de primer ordre a la ciutat de Vinaròs. I, cal no oblidar el Via Creu del port, de Divendres Sant, on es compten a centenars les persones que amb silenci i devoció practiquen aquesta devoció.

El seu caràcter d'amic, de lector de llibres i diaris, d'inquietud intel·lectual, el porten a col·laborar cada setmana en el setmanari *Vinaròs* que es publica a la ciutat. Escriu lletres d'himnes, goigs i cants per a les devocions que instaura, i és el P. Odiló Planàs, de Montserrat, qui posa música a les lletres inspirades, cultes i sentides que escriu Mn. Miquel.

A Vinaròs també instaura el pelegrinatge anual a Montserrat. I en

agraïment de tot el poble rep el títol de Patró Major del Port de Vinaròs.

Després d'una llarga vida servint Crist i l'Església sent el moment de tornar al seu poble natal. «No per manca de feina i d'imaginació per fer coses», deia ell, sinó perquè és hora de donar pas a d'altres i d'estar tranquil amb els meus.

Així, amb la seva germana Conxita, que l'ha acompanyat i ajudat discretament i eficaçment, com la Marta de l'Evangeli, torna a Nules on, quasi fins al final, va cada dia a celebrar a les set del matí la missa a la residència d'ancians i ajudant la seva parròquia natal i els mossens de la comarca que li ho demanen.

El seu enterrament, a l'arxiprestal de Nules, plena de gom a gom, amb moltíssima gent dreta, presidit pel bisbe de Tortosa i prop de cinquanta sacerdots i amb la participació de l'ajuntament de la ciutat, va ser una manifestació de fe, de pregària i d'agraïment a Déu pels innombrables beneficis que ha donat a la diòcesi de Tortosa per mitjà de Mn. Miquel Romero.

Ara, la ciutat de Nules ha aprovat el projecte de dedicar al seu nom una plaça o un carrer dels nous que s'estan fent.

Que repòsi en pau Mn. Miquel Romero i que des del cel intercedeixi davant el Senyor perquè continuïn venint vocacions sacerdotals a la diòcesi de Tortosa i a tota la nostra Església.

A la teva parròquia, a més del propi full de la parròquia,

DESCOBREIX:

El full diocesà

(al bisbat de Vic: *Full diocesà*; al bisbat d'Urgell: *Full dominical*; al bisbat de Tortosa: *Vida diocesana*; al bisbat de Terrassa: *Full Dominical*; a l'arquebisbat de Tarragona: *Full Parroquial*; al bisbat de Solsona: *Full Diocesà*; al bisbat de Sant Feliu: *Full Dominical*; al bisbat de Lleida: *Vida Parroquial*; al bisbat de Girona: *Full Parroquial*; a l'arquebisbat de Barcelona: *Full dominical*)

i el nostre setmanari Catalunya Cristiana

www.catalunyacristiana.cat

El llibre de l'Esclat

Armand Puig i Tàrrach

Degà-president de la Facultat de Teologia de Catalunya

Una feliç coincidència uneix les paraules del Sant Pare a la Sagrada Família amb la recent publicació de l'exhortació apostòlica *Verbum Domini*, que recull els resultats del Sínode dedicat a la Paraula de Déu, celebrat l'any 2008. Arran del Concili Vaticà II, la Paraula de Déu va recuperar el paper central que li pertoca en la vida de l'Església, sobretot en la litúrgia i la catequesi, però també en la teologia i en l'espiritualitat. El papa Benet ha manifestat un afecte especial per la Paraula de Déu. Fidel a la teologia dels Pares de l'Església, el Papa ha dit i repetit que la Paraula és el fonament segur sobre el qual construir. En les seves catequesis dels dimecres i, sobretot, en les seves profundes i esplèndides homilies, el Papa comenta la Paraula amb competència i alt sentit pastoral. El papa Benet és un gran lector del text bíblic. L'estima i el transmet amb intensitat i convicció.

L'homilia del dia 7 de novembre no en va ser una excepció. Una frase de la segona lectura («de fonament, ningú no en pot posar cap altre fora del que està posat, que és Jesucrist», segona carta als Corintis 3,11) va servir perquè el Papa subratllés que Jesús, el Senyor, és «la Paraula i la presència de Déu», aquell que manté «la cohesió de l'Església». La Paraula, doncs, té un nom: el Crist, Fill etern del Pare i germà dels homes. És la Paraula que existia des de sempre i que ha pres carn de la nostra carn,

Eulàlia Grande

carregant-se damunt d'ell «el pes del món». A la Sagrada Família els quatre evangelis / evangelistes sostenen el tron de Déu, és a dir, el cimbori central de la basílica. Són les quatre columnes de pòrfir vermellós, les més grans, que s'enfilen fins a dalt de tot i tenen, com a referent màxim, la torre central —la que serà la torre de l'Anyell—Jesucrist. Alhora, aquelles quatre columnes es converteixen en les quatre torres exteriors (encara per construir), dedicades igualment als quatre evangelis / evangelistes. Així, doncs, la Paraula del qui és la Paraula, és a dir, l'Evangeli de Jesucrist, ocupa en la Sagrada Família el lloc més destacat. Jesucrist, Paraula encarnada

«La Sagrada Família il·lustra a la perfecció el paper actual que la Paraula de Déu té en la vida de l'Església»

(Logos) enmig del món, és principi i fi de la història. I ell és, com a Paraula del Pare, el qui comunica l'amor d'aquest per la humanitat i per la creació. L'Evangeli i el seu artífex es fonen en una sola cosa. Qui coneix i viu l'Evangeli viu configurat al Senyor Jesucrist.

Gaudí ha volgut donar un espai preferent, tant a Jesús, que és Paraula de Déu, com a l'Evangeli, que és la Paraula del Senyor mort i ressuscitat. Per això, la Sagrada Família il·lustra a la perfecció el paper actual que la Paraula de Déu té en la vida de l'Església. El Sant Pare ho va expressar dient que Gaudí es va alimentar del «llibre de la Sagrada Esclat» i que va manifestar —també en les façanes, que són autèntics retaules— el misteri de Déu revelat en Jesucrist. Tota la Sagrada Família està carregada de Paraula de Déu. La seva extraordinària simbologia és un cant a aquell que fonamenta la vida de l'Església, Jesucrist, Paraula definitiva de Déu, que arriba a la humanitat gràcies a l'Esclat que santifica.

Punts de reflexió:

- 1) Gaudí va «pensar» la Sagrada Família després de llegir i rellegir els textos bíblics, la Sagrada Esclat, que l'Església proclama en la litúrgia. Cal pensar tota la vida fent servir la Paraula de Déu com a criteri i fonament.
- 2) La Paraula té un nom: Jesucrist. El seu Evangeli és sempre viu i present en aquells que no s'escolten a si mateixos sinó que escolten la Paraula del Fill i en contemplen el rostre. Cal que la fe en el Senyor ressuscitat doni forma a la nostra pregària.

La porta del Parenostre del temple de la Sagrada Família

Josep M. Rovira Belloso

Capellà i teòleg

Fa pocs dies vaig publicar una carta al director en un prestigiós diari local. Hi comentava la joia que es pot veure al temple de la Sagrada Família des del mes de juny passat:

la Porta Major del temple, feta per l'escultor Josep M. Subirachs. Podria anomenar-se la Porta del Parenostre perquè en ella està gravada l'oració que ens ensenyà Jesús. Les lletres A i G, de la paraula *caiguem*, com si fossin la signatura d'Antoni Gaudí, apareixen en bronze daurat, en el lloc dels poms.

En realitat, aquella carta era un record afectuós i un agraïment a Subirachs pel seu geni artístic que, en un recent passat, va expressar tot el dolor de Crist: només cal recordar el Crist lligat a la columna i la Crucifixió, sobre del Portal de la Passió. Ara, en la Porta Major, posa de manifest, en un simbolisme molt perfecte, l'essència de la fe cristiana, amb l'espiritualitat que deriva de la fe. Això és el que en aquest escrit voldria ampliar amb claredat.

Diu l'evangeli de sant Joan: «Jo sóc la Porta» (Joan 10,7). Jesús, Bon Pastor, és la porta de les «ovelles».

El simbolisme de la porta en la qual Subirachs ha esculpit les paraules del Parenostre em sembla clar: Jesús és la porta i el camí que ens condueix a Déu Pare, al seu Amor infinit. La humanitat de Crist, Bon Pastor, ens mena a conèixer, adorar i estimar l'Origen de tot amor: el Pare del cel. La forma de vida de Jesús ens duu al Regne de Déu i a fer la voluntat del Pare.

Però el simbolisme continua i arriba als germans, als més allunyats i desvalguts. Subirachs ha esculpit en lletres molt grosses el Parenostre en català, però —com a fons d'aquesta pregària— hi ha gravada la quarta súplica del Parenostre: «El nostre pa de cada dia doneu-nos, Senyor, el dia d'avui» en 49 idiomes. La súplica del pa ens porta a l'amor universal que ve de Déu. Jesús condueix totes les coses de la vida a l'Amor que brolla de Déu. Per això, en una circumstància concreta, Jesús va dir: «Doneu-los menjar vosaltres mateixos.» Va ser en la multiplicació dels pans, referent clar del que ha de ser la nostra acció en aquest món. Va ser Ell, el pa de la vida, qui ens invità a compartir el nostre pa amb els altres perquè n'hi hagi per a tots. Així, la fe esdevé amor, principi i fi de la vida cristiana.

Aquest em sembla que és el símbol complet de

la porta de Subirachs: Jesús, porta oberta per a la humanitat, és el camí per arribar a l'Amor de Déu Pare, el qual ha d'arribar a tothom a través dels deixebles de Jesús. Per això, Jesús ens dona el seu Esperit d'Amor, per tal que compartim entre tots el pa: el pa comú i el pa de l'Eucaristia. Agermanats en humilitat, respecte, amor i esperança.

Aquesta obra, pel fet de ser un símbol, fa entreveure el mateix Amor simbolitzat. Per a mi, aquesta porta feta per un home gran —que segurament ha patit en la vida—, en realitat, posa de manifest el que és i ha de ser la nostra vida cristiana: a partir de la Paraula i de la Presència de Crist en el món, estimem de veritat el Pare del cel i els germans de la terra, en una acció de «tots» que consideren que «tot» és per a «tots» perquè a tots han d'arribar els dons del Pare (vegeu Fets dels Apòstols, 2,44).

Per això acabo aquestes notes amb la mateixa frase amb què vaig acabar la meua carta al director: «El meu comentari és, per tant, un gran agraïment.» Sí, a l'escultor, a l'arquitecte, al cardenal arquebisbe de Barcelona, a la Junta, a tots els que han fet possible que la Sagrada Família de Gaudí hagi arribat a ser el temple de l'Eucaristia —pa de Déu compartit— i de la Caritat.

El romànic de la Vall de Boí: deu anys de Patrimoni de la Humanitat

L'aniversari se celebra amb una exposició, noves actuacions sobre el patrimoni, una escultura i una festa popular

Patricia Navas
La Seu d'Urgell

Des que l'any 2000 la Unesco declarés tot el conjunt romànic de la Vall de Boí com a Patrimoni de la Humanitat, ha augmentat la projecció de les seves esglésies amb moltes actuacions al conjunt romànic i al seu entorn, tant de restauració com d'adequació, i la multiplicació dels seus visitants, procedents d'arreu del món. Segons l'alcalde de la Vall de Boí, Joan Peralada, en els darrers deu anys s'han destinat uns 6 milions d'euros a rehabilitar el patrimoni i 6 més a la urbanització i la dignificació de l'entorn. Ja s'han restaurat totes les esglésies del conjunt declarat Patrimoni de la Humanitat, llevat de l'Assumpció del Coll, on s'actuarà l'any vinent.

Arran de la declaració de la Unesco, tot el conjunt s'ha obert al públic i s'ha organitzat la seva gestió amb la creació d'una nova entitat gestora del conjunt romànic de la vall: el Consorci Patrimoni Mundial de la Vall de Boí, format per l'ajuntament de la Vall de Boí, la Generalitat de Catalunya, la Diputació de Lleida, el Consell Comarcal de l'Alta Ribagorça, el bisbat de Lleida i el bisbat d'Urgell.

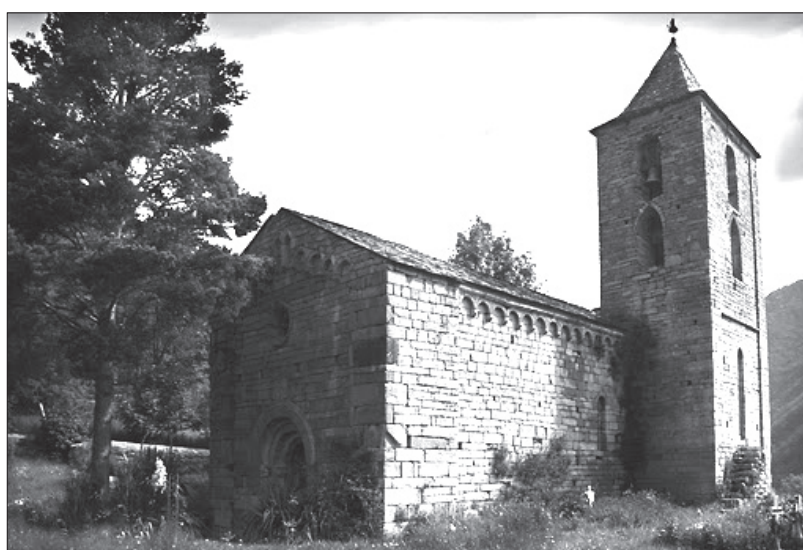
El conjunt romànic ha passat de rebre 73.905 visites l'any 2000 a rebre'n 133.837 el 2009, segons el Patronat de Turisme de la Vall de Boí. A més, han augmentat els visitants d'altres països, tan llunyans com ara Austràlia, el Japó o el Canadà.

Pedres vives

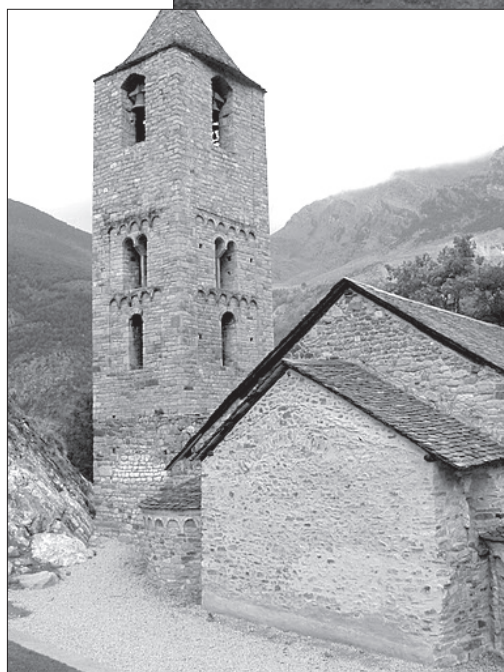
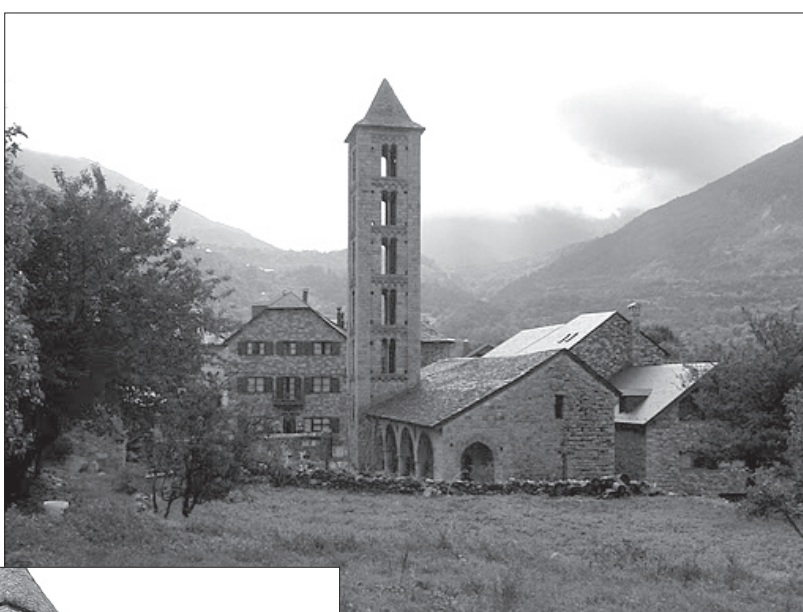
Mentrestant, roman el repte de mantenir l'essència d'aquestes esglésies, el sentit i l'ús per a les quals van ser construïdes, i així s'han mantingut durant mil anys. En aquest sentit, el rector de la Vall de Boí, Jordi Vasquez, destaca la declaració de les esglésies com a Patrimoni de la Humanitat com «una gran oportunitat perquè la gent descobreixi no només una tradició, sinó la història de l'Església i per lluitar per les pedres vives de l'Església, que són encara més importants, és a dir, per cada catòlic que forma l'Església». Actualment, les petites comunitats cristianes de la Vall de Boí celebren cada diumenge la missa a quatre pobles: Taüll, Boí, Barruera i Durro. A més, també se celebra l'eucaristia els dies de gran festa a l'església d'Erill-la-Vall.

Per la seva banda, Carles Rivas, rector de la Vall de Boí entre els anys 2005 i 2006, va destacar l'avantatge que suposa haver introduït les esglésies com a part d'una visita, la qual cosa els ha donat una gran rellevància. Al mateix temps, va advertir del perill de convertir una mica els petits temples romànics en museus. En aquest sentit, va destacar la importància

Església de l'Assumpció del Coll.

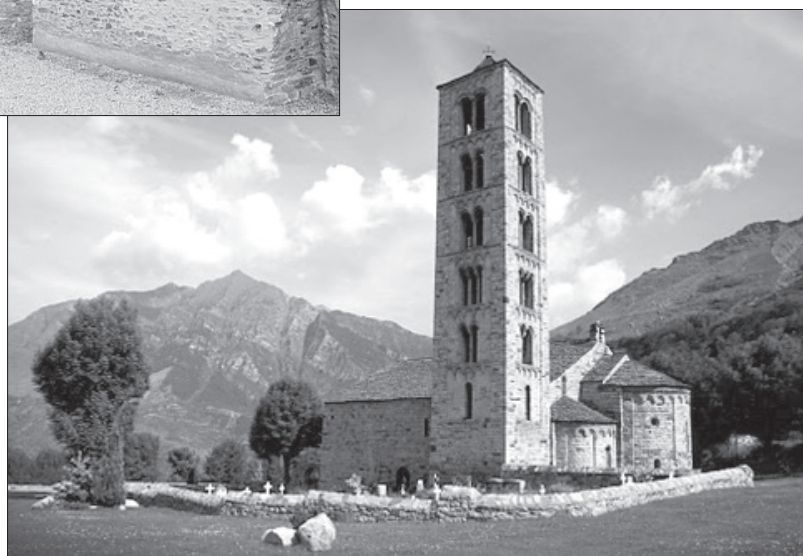

Església de Santa Eulàlia d'Erill-la-Vall.

Església de la Nativitat de Durro.

Església de Sant Climent de Taüll.

de recuperar el significat que les esglésies tenen per a les comunitats cristianes. «No només són edificis molt macos que s'han conservat, sinó que la comunitat cristiana hi ha celebrat al llarg de molts anys i les restauracions no sempre han tingut en compte aquesta dimensió», va declarar. Per al prevere, «una de les coses més interessants d'aquestes esglésies és que allà s'hi celebra des de fa mil anys».

Exposició commemorativa

Amb motiu d'aquest desè aniversari, a la segona planta de l'ajuntament de la Vall de Boí, a Barruera, es pot visitar fins al 7 de gener una exposició, que serà itinerant, titulada *La Vall de Boí, 10 anys de Patrimoni Mundial*. Es tracta d'un conjunt de plafons en què persones autòctones abillades amb vestuaris significatius o tradicionals mostren, a través d'es escenografies i fotografies, la història de la Vall de Boí, des de la construcció de les esglésies romàniques fins a l'actualitat, així com els seus principals recursos naturals i patrimonials.

L'exposició, que té com a objectiu la promoció del territori, es va inaugurar el 29 de novembre passat, un dia abans de les celebracions més populars per commemorar els deu anys de la declaració del conjunt romànic de la Vall de Boí com Patrimoni Mundial de la Humanitat per la Unesco. La celebració va incloure un repic de campanes als pobles de la vall, una eucaristia a Santa Maria de Taüll, la inauguració, en aquest mateix poble, d'una escultura titulada *L'Ull*, de l'artista ucraïnesa Oksana Mas, la col·locació d'un trencaclosques gegant amb la imatge del Pantocràtor de Taüll i un dinar de germanor.

La vall i les esglésies

La Vall de Boí és un municipi format per vuit nuclis de població i és conegut pel seu important patrimoni natural i cultural, del qual destaca el conjunt de les seves esglésies d'estil romànic llombard. La vall està situada a l'eix pirinenc i forma part de restes d'una antiga glacera que arribava fins a Llesp.

El conjunt romànic de la Vall de Boí està format per nou petites esglésies rurals dels segles XI, XII i XIII molt ben conservades: les esglésies de Sant Climent i Santa Maria de Taüll, Sant Joan de Boí, Santa Eulàlia d'Erill-la-Vall, Sant Feliu de Barruera, la Nativitat de Durro, Santa Maria de Cardet, l'Assumpció del Coll i l'ermita de Sant Quirc de Durro.

Una de les principals característiques del conjunt romànic de la Vall de Boí és la seva unitat d'estil arquitectònic. Són construccions realitzades seguint el model provinent del nord d'Itàlia, caracteritzat per l'acurat treball de la pedra, els esvelts campanars de la torre i la decoració exterior d'arquets cecs i bandes llombardes.

Els coneguts conjunts de pintura mural que albergaven les esglésies de Sant Climent i Santa Maria de Taüll i de Sant Joan de Boí es conserven actualment al Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC).

La Facultat de Teologia de Catalunya homenatja l'escolapi Carles Mascaró

Presentació pòstuma de la tesi de Mascaró sobre la teologia de l'educació

Mónica García
Barcelona

El mes de novembre la Facultat de Teologia de Catalunya (FTC) i l'Escola Pia van presentar l'obra pòstuma de Carles Mascaró (1940-2009). Així, van retre homenatge a aquest escolapi apassionat que, amb la seva personalitat rica i complexa, ha deixat una profunda marca a l'Escola Pia de Catalunya. L'aula magna de la FTC va acollir la presentació del llibre *La revelació de Déu, pedagogia d'humanitat. Reflexió teològica sobre una experiència de reforma educativa a Catalunya: 1978-2003*.

El text, que és la tesi doctoral que Carles Mascaró havia de defensar a París el 8 d'abril passat, recull l'articulació de la revelació divina amb el procés de creixement humà dels alumnes, tasca essencial de l'escola, segons l'autor. L'acte va comptar amb la presència del Dr. Armand Puig, degà de la FTC; el P. Jaume Pallarolas, provincial de l'Escola Pia de Catalunya; el Dr. Gaspar Mora, professor de la FTC; el Dr. Josep Castanyé, director del Secretariat de Publicacions de la FTC, i el P. Andreu Trilla, traductor al català del text francès original.

El P. Jaume Pallarolas va dir que Carles Mascaró era un membre molt significatiu de la institució a Catalunya i va reconèixer l'empremta de Mascaró a la seva vida. El va descriure com un home de qualitats amagades sota l'aparença de persona dominant i amb «un do innat per tractar joves i adolescents, de caràcter tendre malgrat la imatge dura i exigent». Mascaró va estimar apassionadament l'Escola Pia i «s'hi va lliurar en cos i ànima», va subratllar el provincial.

El P. Pallarolas va indicar també que no s'ha de confondre la fe amb la pràctica: la fe s'ha de situar en els fonaments sense dependre de la fragilitat del nostre humor, el ritu o la simpatia pel celebrant, sabent que és lluita per al triomf definitiu de la vida.

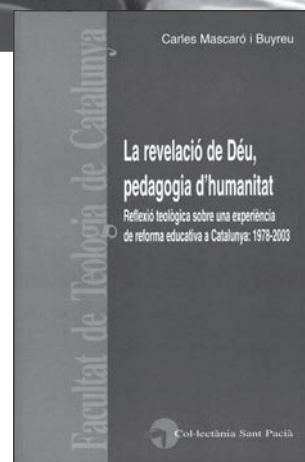
Teologia i pedagogia

Per la seva banda, el P. Andreu Trilla va apel·lar al «deure sagrat de l'amistat» i va recordar com sovint havien parlat entre ells la manera de fer conèixer l'obra de Mascaró a Catalunya. Va assenyalar l'interès del seu amic pels temes fronterers, com ara les qüestions Estat-Església o la religió a l'escola. «Sempre va buscar la il·luminació mútua entre teologia i pedagogia amb el paper fonamental dels laics», va afirmar. Segons el P. Trilla, Carles Mascaró va reconèixer en el mestre acreditat, Jesús, la pedagogia de mediació cap al Pare: una pedagogia de perdó i reconciliació que condueix a la fecunditat de les relacions humanes.

Tot seguit, el Dr. Gaspar Mora va recordar l'escolapi com un entusiasta de tot, «que té les seves arrels en la vivència cristiana i el llampec enllu-

«Déu és, per a Carles Mascaró, la font inesgotable de qualsevol educació»

ernador del místic». Va ser un home modern pel seu respecte a l'autonomia de les persones i l'acceptació de la pluralitat. Però també el va qualificar de «postmodern», ja que va criticar la decepció de la indiferència i el relativisme, contra les quals, «com a persona apassionada», va protestar i lluitar. Així mateix, Gaspar Mora es va fixar en la faceta teològica de Mascaró i va destacar que la seva referència va ser sempre el misteri de Jesús. En el pensament de Mascaró tot gira al voltant de la idea que «Déu ve al nostre costat

i, tot donant-se, construeix la humanitat», va afirmar el Dr. Mora.

Cooperador de l'Evangeli

Pel que fa a l'escola cristiana, va afirmar que el nom no fa l'escola i que l'escola cristiana ho és per la missió que realitza, és a dir, iniciar en la fe, més que verbalitzar-la. En aquest sentit, per a Mascaró, l'educador que segueix Jesús es qui, per la seva experiència cristiana personal, és capaç de desvetllar l'experiència radical en l'altre.

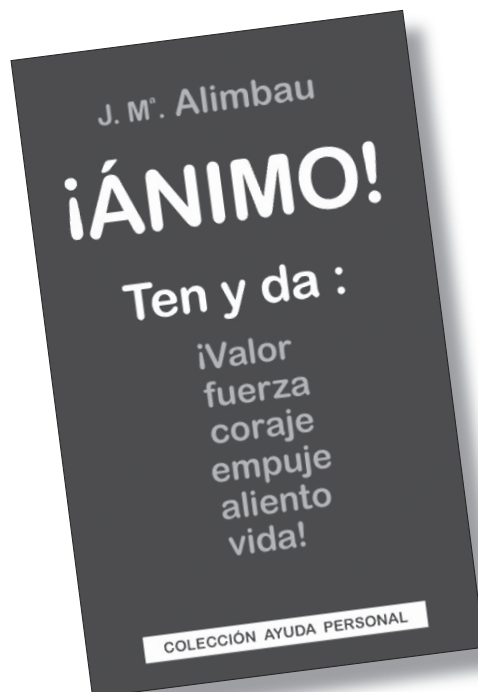
L'educador és, així, un cooperador de l'Evangeli, de la veritat. Déu és, per a Carles Mascaró, la font inesgotable de qualsevol educació, cosa que implica anunciar Déu dins de l'escola perquè, sense pertorbar-ne el funcionament, la seva presència no hi resulta en absolut supèrflua.

En aquesta incipient teologia de l'educació, Mascaró va concretar en la seva tesi quatre noms de teòlegs reconeguts: K. Rahner, K. Barth, J. B. Metz i U. Von Balthasar. Aquests models teològics, va observar el Dr. Gaspar Mora, comporten uns aspectes molts positius, però també d'altres de perillosos. És per això que, a la pràctica, cada escola ha de fer una «creativitat d'orientació concreta» i evitar alhora els perills d'una visió excessivament pròpia de la teologia de l'educació.

Empremta profunda

Finalment, el Dr. Armand Puig va reconèixer el treball infatigable de Carles Mascaró i va posar en relleu l'ambivalència de l'acte, ja que a ningú no se li escapava que, en certa manera, tot recordava a la defensa d'una tesi. Segons el degà de la FTC, el doctorand s'havia expressat per boca del seu amic Andreu Trilla, explicant i definint la tesi. Els doctors Mora i Castanyé van donar raó de la profunditat teològica de les reflexions incloses en el llibre *La revelació de Déu, pedagogia d'humanitat*.

El Dr. Armand Puig va manifestar que la Facultat de Teologia de Catalunya reconeixia «a títol pòstum i amb tots els honors Carles Mascaró i Buyreu com a doctor en Sagrada Teologia». Els assistents van esclatar aleshores en un aplaudiment llarg i sonor, i es van girar cap a la fotografia de Carles Mascaró que havia presidit l'acte. Un absolut silenci, un cop acabats els aplaudiments, van posar de manifest, més encara, l'empremta profunda de Mascaró a l'Escola Pia de Catalunya.

Nou llibre de Mn. Josep M. Alimbau

Redacció / Barcelona

Mn. Josep M. Alimbau acaba de publicar un nou llibre, que porta per títol *¡Ánimo!* i subtítulat *Ten y da: valor, fuerza, coraje, empuje, aliento, vida*. Està publicat per Ediciones STJ dins de la seva col·lecció *Ayuda Personal*. El proper 20 de desembre, a dos quarts de set de la tarda, tindrà lloc la presentació oficial de l'obra a la Llibreria Claret, c/ Roger de Llúria, 5 - Barcelona. La presentació anirà a càrrec de Cristina Martínez, directora d'Ediciones STJ i presidenta de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC).

Uns dies abans, el 9 de desembre, a les cinc de la tarda, es va du a terme una presentació privada del llibre de Mn. Josep M. Alimbau a la Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol de Barcelona. En aquella ocasió l'encarregat de presentar el volum va ser Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona, encarregat dels Mitjans de Comunicació Social de la Conferència Episcopal Tarraconense i autor del pròleg.

L'escolà Ignasi Prunés, bisbetó del 2010

Montserrat va acollir el 6 de desembre la tradicional festa de Sant Nicolau

Redacció
 Montserrat

La Sala Puig i Cadafalch de Montserrat va acollir el 6 de desembre la festa de Sant Nicolau, la de més tradició de l'Escolania, que inclou la representació de la *Llegenda de sant Nicolau* i un concert de Nadal. Dies enrere els escolans de Montserrat havien triat com a bisbetó del 2010 Ignasi Prunés (Granollers), mentre que de vicari episcopal n'havia sortit escollit Biel Torres (Torroella de Montgrí) i de secretari, Jordi Sells (Sant Fruitós de Bages).

El bisbetó és un alumne dels petits, elegit pels seus companys de l'Escolania. L'elecció del bisbetó es du a terme a través d'unes primàries, i després d'una «intensa i democràtica» campanya electoral, que té lloc el dia de Santa Cecília, patrona de la música. Aquesta campanya és totalment diferent de les que estem acostumats a viure: els candidats no fan propaganda per a ells mateixos, sinó que són els seus companys els qui preparen la seva campanya i els discursos corresponents. Darrera de tot aquest procés electoral hi ha un treball educatiu de valors: els nois no poden anar contra cap candidat, sinó només a favor d'aquell que volen que surti elegit.

A Montserrat la festa de Sant Nicolau —el patró dels infants— es viu d'una manera especial des de fa molts segles, atès que els seus orígens són medievals. Un noi de primer curs del cor és revestit amb la roba pròpia d'un bisbe, en record del bisbe Nicolau, i gaudeix durant el seu breu «regnat» d'un seguit de privilegis, com triar el menú del dinar d'aquell dia per als escolans, un àpat que comparteixen amb el P. abat de Montserrat. També decideix la versió de la *Salve Regina* que canten a les 13.00 a la basílica. El bisbetó Ignasi Prunés va triar la *Salve Germinans* del P. Ireneu Segarra.

Acompanyats pels seus pares i familiars, els escolans van poder presenciar les representacions de la *Llegenda de sant Nicolau*, amb música del P. Ireneu Segarra i lletra d'Enric Balaguer, dirigida per Bernat Vivancos i acompanyat al piano per Vicenç Prunés, i un concert de Nadal, dirigit per Càndid Rodríguez.

«El bisbetó és un alumne dels petits, elegit pels seus companys de l'Escolania»

«El seny gràcil del felí»

És el temps, sempre és el temps, etern, el temps maleït, que entre el record i l'oblit juga, plora, calla, riu. Al lluny hauria de veure'm, sota un tel abandonat, com un horitzó emboirat, eleàtic i elusiu.

Mirades, miralls, miratges entelats al pensament es refan en gel ardent com un naufrag en l'abís. I em veig, i em mire i m'observe, amb els ulls d'astre impassible com un càntic invisible apressat en un encís.

Tinc enyorança de mi, d'aquell esbós juganer amb les conviccions d'acer i el seny gràcil del felí.

Mentre, l'ànima escrivia la meua biografia.

Està estàtic, com la mort, sempre present, no canvia, i escup tota enginyeria engolint visos i gens. Mes hi ha quelcom que perdura, un somris que s'entreveu i que prediu l'apogeu enmig d'un instant immens.

Mor la mort entre l'amor quan, fill, cada matinada la pupil·la enlluernada t'enfoca en l'obscuritat, i aquell tel dèbil i vell s'enforteix en conviccions d'acer, i les il·lusions afirmen l'eternitat.

El seny gràcil del felí es desplaça entre la duna i de nit la nostra lluna ens il·lumina el camí.

Entre dos moments de llum no hi ha foc, només hi ha fum.

Ha pagat la pena, el temps, savi impàvid de vellesa redefineix la infantesa i ofega la mort, i la por. Com l'espiga en aquell solc, el secret, ben amerat, de sobtada ha transmutat i ha esclatat en el meu cor.

Navegava a cop de rem entre crestes i vaivés apurant trossos de bles i tot estirant l'eixem.

Mentre, l'ànima escrivia la teua biografia.

Aquesta poesia de Julián Arribas Pérez va aconseguir el primer premi atorgat per la Fundació Fe i Cultura Mossèn Manyà, de Tortosa.

Campanars

Viu de Llevata

A mig camí entre la Pobla de Segur i el Pont de Suert, ja a l'Alta Ribagorça, en un dels colls de muntanya travessats per la carretera que uneix les citades poblacions, s'aixeca, isolada, la petita població de Viu de Llevata, orientada al sol, lleugerament acimada, i gaudint d'un dels temples més bonics de les terres pirinenques.

Es tracta d'una església del segle XII, del romànic llombard. Consta d'una nau de tres trams coberta per una volta de canó de mig punt. La volta descansa en dos arcs torals que ho fan, al seu torn, en semicolumnes adossades als murs i amb capitells bellament esculpits amb temes antropomòrfics. L'absis de la capçalera, semicircular, presenta un fris d'arcs cecs sota cornisa. El portal es troba obert al mur de migdia en un cos que sobresurt i amb cinc arquivoltes ornades amb relleus de temes geomètrics. Un fris d'arcs cecs recorre aquesta façana sota mateix de la teulada. Els murs, de pedra granítica gris clar, presenten un aspecte net i robust en sintonia amb el contorn muntanyós a base de carreus ben escairats, irregulars i disposats en filades.

a una alçada de 17 metres. Antigament es pujava a la cel·la per una escala de cargol de pedra picada; cap al 2004 es van fer reformes de consolidació i es va eliminar aquesta escala perquè no semblava prou segura i, en lloc de reforçar-la, es va substituir per una de gat ben poc pràctica.

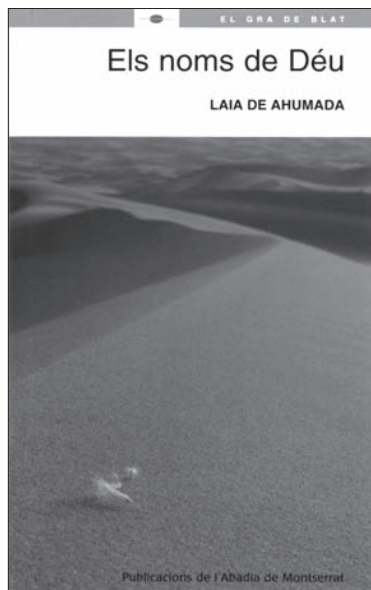
Delfí Dalmau i Argemir

delfidalmau@yahoo.es

La nau fa 20 metres de llargada per quatre i escaig d'amplada i prop de set d'alçada, mesures preses per l'interior.

El campanar, adossat al mur de tramuntana, proper a l'absis, té dos cossos. Un de primer de planta quadrada de tres metres i escaig de costat, que és obra romànica, del segle XII; el segon, vuitavat, de costats irregulars, és més recent, segurament del segle XVIII i hi ha ubicada la cel·la amb finestres d'arc de mig punt, una a cada cara alterna. Els dos cossos queden ben harmonitzats tot i que el segon té paraments de maçoneria mentre que el romànic és de carreus com el temple. Està coronat per una modesta agulla de vuit cares irregulars de teules; fa inflexió a la base que sobresurt amb una elegant cornisa. En total arriba

Camí interior

El títol d'aquest llibre neix de l'anhel dels creients de totes les religions que busquen les mil i una maneres de referir-se a Déu. L'autora, acompanyada per les citacions del místic sufí Mawlânâ Rûmî, busca incansable el Nom i en el seu camí interior ens convida a un itinerari a través dels sentits. Els poemes de Laia de Ahumada oscil·len entre l'amor i el desamor, la divinitat i la humanitat, els límits i les possibilitats il·limitades...

Laia de Ahumada, Els noms de Déu. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció El Gra de Blat, 2010, 58 pàg.

Recordant un geni

Montserrat Rius i Camps, carmelita de Sant Josep, rememora en aquest llibret com va conèixer Antoni Gaudí i descriu les seves vivències més entranyables al costat de l'il·lustre arquitecte. La religiosa, de 100 anys, explica que de Gaudí tots n'hauríem d'aprendre «la senzillesa i la humilitat. També a llegir les Sagrades Escripures com ell ho va fer, posant-les en pràctica. Ell va saber escriure-les amb les pedres». I afegeix que «farien molt bé de beatificar-lo.»

Marta Masdeu, Recordant Gaudí. Montserrat Rius. Editorial Claret, 2010, 20 pàg.

Sentiment apocalíptic

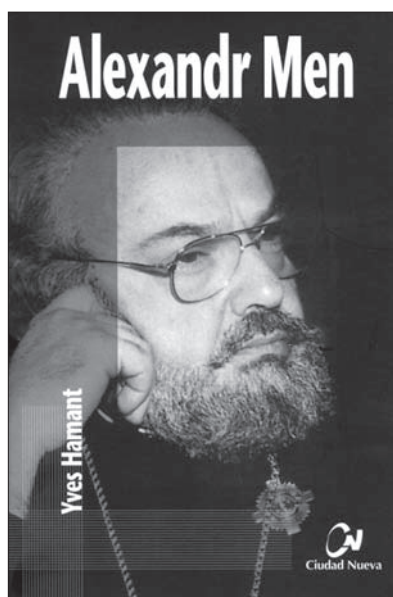
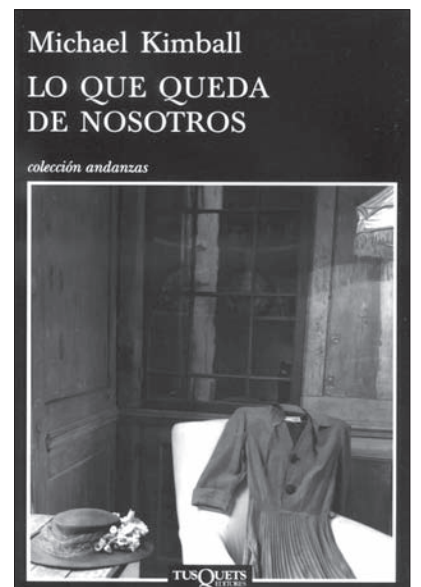
Ambientada en un lloc tan inquietant com el paisatge desolat de l'Àrtic i protagonitzada per un grup d'arqueòlegs, Sarah Moss esculpeix al gel una trama de terror psicològic. Amb una estructura polifònica i coral en què el gènere epistolar i el diari personal es conjuminen amb mestratge, *Tierra fría* reflecteix el sentiment apocalíptic que respira el món actual, és a dir, la sospita de saber que hem arribat al final dels temps.

Sarah Moss, Tierra fría. Duomo Ediciones, Col·lecció Nefelibata, 2010, 328 pàg.

La força de l'amor

Una profunda tristesa omple el protagonista d'aquesta novel·la quan la seva dona pateix un col·lapse i comprèn que, si es recupera, potser serà una malalta terminal. Anys després, el nét torna a explicar l'agònica mort de la seva àvia, en un intent per comprendre l'existència que ella va portar, el que va significar per al seu avi i, sobretot, quant d'amor per acumular-se durant una vida en comú perquè perduri fins i tot més enllà de la mort.

Michael Kimball, Lo que queda de nosotros. Tusquets Editores, Col·lecció Andanzas, 2010, 174 pàg.

Profeta i màrtir

El professor Yves Hamant ha escrit aquesta biografia documentada d'Alexandr Men (1935-1990), màrtir de l'Església ortodoxa russa. Capellà de gran prestigi i brillantor intel·lectual, la seva influència a la Unió Soviètica va ser percebuda com una amenaça pel poder comunista. Obert a l'ecumenisme i al diàleg interreligiós, va escriure diverses obres, entre elles *Jesús el maestro de Nazaret*, considerada la seva obra mestra. El pare Men va morir assassinat.

Yves Hamant, Alexandr Men. Editorial Ciudad Nueva, Col·lecció Testimonios, 2010, 226 pàg.

Consells sobre economia

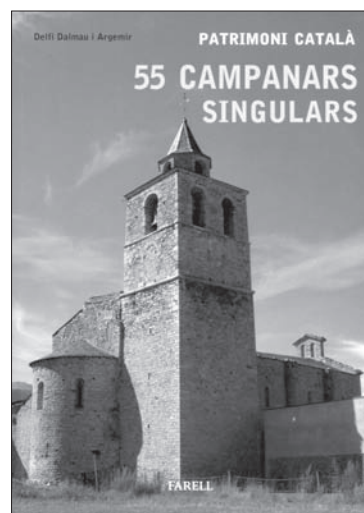
L'escriptor Leopoldo Abadía ens explica, de manera senzilla i clara, què està passant en l'economia mundial i com afecta l'economia domèstica. Així mateix, ens aconsella sobre la recerca de feina i la conciliació de la vida familiar i laboral, i mira d'animar-nos per impulsar la nostra empresa. També tracta temes com les mesures econòmiques del govern, la postura dels sindicats o la inversió dels estalvis.

Leopoldo Abadía, ¿Qué hace una persona como tú en una crisis como ésta? Espasa Libros, 2010, 198 pàg.

Un element d'alçada

El campanar és l'element que més destaca visualment quan visitem un poble o una ciutat. Al llarg de la història han marcat la vida religiosa i civil amb els seus tocs de campanes. Un campanar pot ser singular per les seves dimensions, la seva tipologia o per alguna originalitat estètica. Delfi Dalmau, col·laborador del nostre setmanari amb una secció dedicada als campanars, n'ha seleccionat 55 per analitzar-los arquitectònicament.

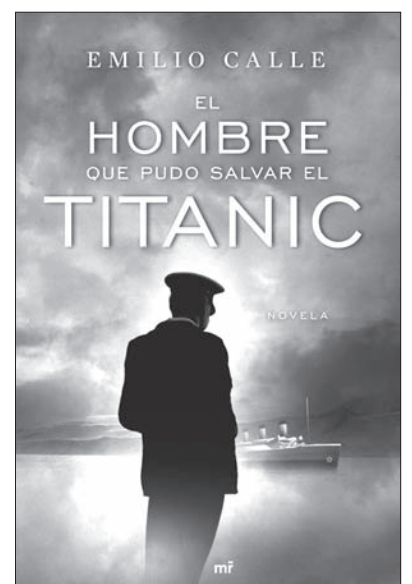
Delfi Dalmau i Argemir, Patrimoni català. 55 campanars singulars. Farell Editors, Col·lecció Patrimoni, 2010, 144 pàg.

Un record dolorós

Any 1962. Des del retir i la soledat de casa seva a Anglaterra, el capità Stanley Lord, allunyat del món i repudiat per tothom, posa llum a les vivències de tota una vida en un llarg diari destinat a la seva difunta dona. Una vida marcada, sobretot, per un fet: l'enfonsament del *Titanic* el 14 d'abril del 1912. Mig segle després d'aquella llunyana i fatídica nit, el dolorós record no deixa de pertorbar el pensament del capità ni un sol dia.

Emilio Calle, El hombre que pudo salvar el Titanic. Ediciones Martínez Roca, Col·lecció MR Novela Histórica, 2010, 352 pàg.

Crítica literària

Ser avi, quina sort!

He d'aclarir que sóc amic de l'autor, que m'agraden i he viscut dels llibres i que sóc avi. Ho dic per si trobeu que «em passo» amb la meua visió totalment favorable a aquest llibre entranyable i, ves per on!, útil.

En el pròleg, del també amic Joan Rigol, diu que és un llibre ple de saviesa i té raó, perquè és de savis explicar amb senzillesa temes i vivències fent reflexionar el lector i arribar amb ell a la complicitat necessària per millorar i fruit encara més d'aquest do de ser avi o àvia.

Llegint aquest llibre m'hi he trobat reflectit en molts temes, però també m'han anat bé les petites i oportunes pistes de comportament que, per més sabudes que siguin, és bo de recordar i refrescar per mantenir i millorar la nostra actitud d'avis actius i participatius.

M'estalvio feina i reproduïxo, perquè hi estic totalment d'acord, la contraportada del llibre que diu així: «L'autor, des del primer moment, dóna a conèixer el seu punt de vista: "Ser avi és una sort, no és un mèrit." Fa notar que ser pares es pot escollir, però ser avis ve donat.

L'autor retrata els seus avis, els de

JOSEP M. BOIXAREU

Sóc avi.

Edicions Saragossa, 2010, 120 pàg.

sang i els adoptats. Els records fan de mirall per retrobar les experiències del nét que va ser i confrontar-les amb l'avi que és ara.

«Les vivències, passades i actuals, els sentiments, la lectura i la reflexió el porten a dir que ser avi no és una virtut, és una categoria. A partir d'aquesta certesa presenta les seves reflexions sobre la família, les funcions i relacions dels seus membres, els valors a transmetre, les emocions i els sentiments i l'ampli ventall de la tasca educativa. Tot plegat dibuixa un avi, amb un equilibri físic, mental i afectiu, obert a compartir "els sentiments en tota la seva àmplia gamma des de l'amor fins a les emocions més minses i passatgeres".

«Gairebé tothom pot ser avi però fer d'avi és tota una altra cosa. Lluny de l'expressió "tercera edat", avi/àvia acarona el mot vell/vella i li afegeix un

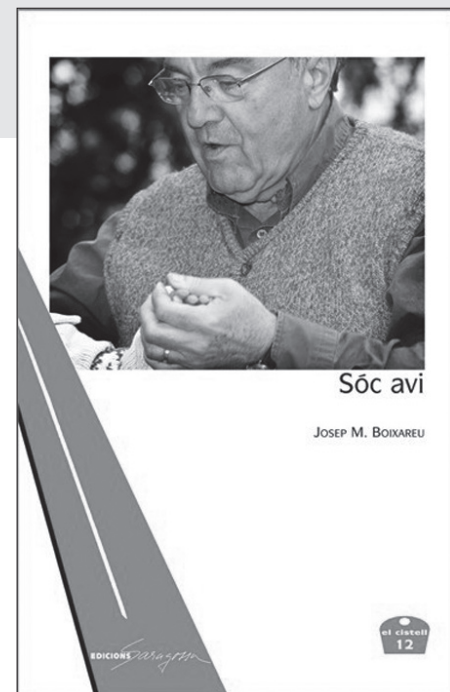
plus de categoria i d'afectivitat.»

Jo no ho sabria explicar millor, però sí que hi vull afegir un tema pràctic com és el detall de l'índex de temes per animar-vos a trobar, en qualsevol d'ells, un bon motiu per llegir-lo. Així, doncs, veiem que ens parla de: Només gent gran?, Els nostres avis, Famílies, Funcions i relacions, Valors, Educació, Exemple i actituds, Emocions i sentiments.

Per acabar hi ha un epíleg que ens fa tocar de peus a terra, on ens diu clarament que ser i fer d'avi és una sort, una joia, una delícia, però no és fàcil, i remarca i insisteix en la necessitat imprescindible d'exercir la virtut de la paciència. La paciència és com l'antídot que ens proposa per vèncer les debilitats que sovint ens fa feixuc el, també, treball de fer d'avis.

Gaudiu de la lectura i encara més dels néts i nètes.

Pere Fàbregues
 Llibreter

Crítica teatral

Xafogor d'agost a calcs Weston d'Oklahoma

AGOST, de Tracy Letts.
DIRECTOR: Sergi Belbel.
INTÈRPRETS: Abel Folk, Montse German, Anna Lizaran, Rosa Renom, Emma Vilarasau, Maife Gil, Jordi Banacolocha, entre altres.
 Teatre Nacional de Catalunya, Barcelona.
 Fins al 23 de gener.

«Monstres! Sou uns monstres!», crida en un moment donat Violet Weston, la marassa d'aquesta nissaga, interpretada per una imponent Anna Lizaran. Ella ho diu, esclar, en sentit pejoratiu i cal advertir als espectadors que és un dels impropis més suaus que s'escoltaran en la relació que manté aquesta família nord-americana de les planures, un territori d'Oklahoma on a l'estiu la calor asfixia i el desert encara hi és present com una llosa.

Però en realitat, en sentit admiratiu, els monstres de debò de l'obra *Agost* són els intèrprets—sobretot els intèrprets—, perquè la història contemporània del dramaturg Tracy Letts (Tulsa, Oklahoma, 1965), que va ser

© David Ruano

Al mig, Abel Folk, Anna Lizaran i Jordi Banacolocha, amb Rosa Renom, Montse German, Òscar Molina (a l'esquerra), Emma Vilarasau (ajupida) i Maife Gil (a la dreta).

guardonada amb els Premis Pulitzer i Tony, acaba sent una història de tribu i matriarcal, on els homes, marits o pares, són elements secundaris que a elles els fan nosa i són elles les que s'encarreguen que cada dos per tres quedin a segon terme, reduïts a pols, des del primer moment.

L'obra, des de la mirada mediterrània, pot semblar que sigui molt «americana», molt Hollywood, però en realitat té un rerefons absolutament universal. La interpretació que en fa la companyia és insuperable i aquests

diversos registres es fusionen en un únic objectiu: mostrar la degradació d'una família i posar en evidència l'autodestrucció moral d'una societat endormiscada en el deliri estressant de l'occident promès.

Tres parts amb dos entreactes. Més de quatre hores. Una escenografia gegant que també és protagonista: la gran casa de fusta. El trencament de la família Weston treu a la llum molts dels conflictes familiars d'avui dia. Tres germanes i la mare formen el quadrilàter de violència sense compassió. Molt

Txèkhov, en el fons del fons. Una casa als afores, tres germanes, una família angoixant: la fugida com a única sortida i també com a bàlsam per cicatritzar el passat. L'autor de l'obra dóna tanta importància al que explica com al que deixa d'explicar. Fa, doncs, que atorgui a l'espectador l'oportunitat de la identificació personal, que entri a la casa, a la cuina, a les habitacions, al menjador, com si fos un més de la gran família dels Weston.

Es trenquen plats, es ratlla l'elapé d'Eric Clapton, s'atonyina amb una paella, es beu més del compte, hi ha una batussa de galls per uns miserables flascons de pastilles... Sergi Belbel ha segellat amb *Agost* una de les seves millors direccions. Ha procurat que els diàlegs de l'obra arribin amb força als espectadors i superin l'abisme de la Sala Gran del TNC. I ho fan tots neta-ment. Ha situat al límit totes aquestes accions que, com a les bones famílies, només passen de portes endins.

A fora, ni les finestres deixen veure res del que ocorre perquè ja fa temps que els Weston les van folrar amb paper d'estrassa i cinta d'aferrar. La nit i el dia no existeixen. El passat i el futur, tampoc. El present és una gola de llop. L'estiu asfixia. L'agost engoleix el mal oratge de dins. I amb el mal oratge, els Weston tanquen la porta de casa perquè no hi entri ni una ràfega de vent de fora.

Andreu Sotorra
 Escriptor i periodista
 col·laborador de
 Ràdio Estel

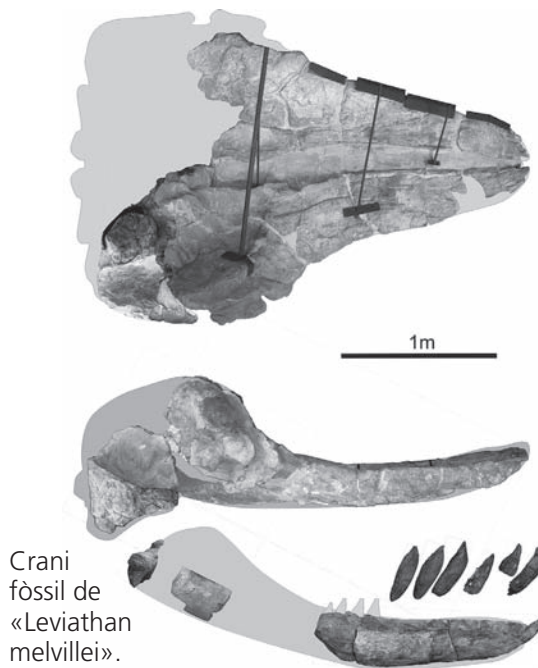
Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Un cetaci fòssil batejat amb el nom de Leviatan

Oi que us sona? El monstre anomenat Leviatan de la mitologia fenícia apareix a la Bíblia de vegades poèticament com a personificació de les forces del mal o enemigues del poble de Déu (recordeu aquell text cèlebre d'Isaïes (27,1): «Aquell dia el Senyor castigarà Leviatan, la serp esmunyedissa, a Leviathan, la serp tortuosa i degollarà el dragó del mar», referint-se probablement a Assíria, Babilònia i Egipte; i el que es diu al Salm 74,14, que també pot significar Egipte) i de vegades com a nom d'un monstre marí creat per Déu (com al Salm 104,26) o potser designant el cocodril o la balena.

No hem de trobar estrany, doncs, que davant d'un enorme cetaci marí fòssil que s'ha trobat al Cerro del Colorado (Perú) se'ls hagi suggerit, als que l'han estudiat, posar-li el nom de Leviatan. Es van trobar les primeres restes el 2008, però fins aquest estiu del 2010 no se n'ha publicat a la revista *Nature* l'estudi detallat amb la designació del nom científic corresponent: *Leviathan melvillei*. L'adjectivació de «melvillei» potser ja heu endevinat d'on l'han tret: de Melville, l'autor de *Moby Dick*. Ja es veu que els científics, en aquesta

Crani fòssil de «Leviathan melvillei».

ocasió, han tingut un cert humor.

Aquest animal era un enorme cetaci que va viure fa uns 12 milions d'anys. Quan el seu descobridor, l'holandès Klaas Post, de Rotterdam, es trobà amb el crani, força ben conservat, d'uns tres metres de llarg, no sabia com expressar la seva admiració. Les dents que s'hi veien semblaven d'elefant. Després s'han anat localitzant més ossos de l'esquelet i s'ha arribat a la conclusió que el cos era de llarg entre 13,5 i 17,5 metres. No era, doncs, tan monstruós com això. Es pot classificar com un catxalot gegant. No sembla, però, impossible que cacés fins i tot balenes. Els catxalots actuals tenen les dents molt més petites i tindran una alimentació diferent, però al *Leviathan* li feia falta consumir greix i el podia obtenir atacant a queixalades altres cetacis. A aquestes conclusions han arribat els científics de sis centres diferents que n'han fet l'estudi: el Museu d'Història Natural de Rotterdam, la Universitat d'Utrecht, l'Institut de Ciències Naturals de Bèlgica, la Universitat de Pisa, el Museu d'Història Natural de París i la Universitat de San Marcos de Lima. Que tot sigui per al progrés de la paleontologia.

L'univers de les galàxies

7. Estrelles dobles i múltiples a la Galàxia

Ja n'hem parlat al capítol anterior. Els astrònoms fins al segle XVIII no van sospitar mai que hi hagués parelles d'estels tan junts que ni amb els telescopis es poguessin veure distintament i que formessin una unitat units per la gravetat. Si es veuen estrelles molt juntes serà efecte de perspectiva, pensaven. I, efectivament, això pot passar. L'estrella Mizar (la segona de la cua de l'Ossa Major) en té visualment una altra molt a prop, anomenada Alcor pels àrabs que la veieren distinta, i és que amb bona agudesa de vista es distingeixen les dues; però es tracta d'un efecte de perspectiva perquè, de fet, són molt distants l'una de l'altra. I curiosament el primer estel doble de debò, detectat pel jesuïta italià P. Giovanni B. Riccioli (1598-1671), va ser Mizar. Va veure que aquesta estrella, a part d'Alcor, es veia doble amb el telescopi, i, segons sembla, va pensar que potser també era un efecte de perspectiva. Però no era així; realment és doble; millor dit triple. La més gran de les dues ara veiem que és una doble espectroscòpica; amb el telescopi no es veuen mai separades, però gràcies al seu espectre, amb les interferències que s'hi fan, ara sabem que són dues. Algun historiador diu que probablement el P. Riccioli ja va pensar en la possibilitat de la proximitat física de les dues components que veïa a Mizar, però no en tenim constància.

Que Mizar, doncs, fos realment múltiple no s'afirmà fins al 1777. Pocabans ho havia assegurat un altre jesuïta, l'austríac P. Christian Mayer (1719-1783), però no ho havia pogut demostrar encara de manera convincent. Anteriorment, tant Hooke el 1664 com Bradley el 1718, en parlar de Mizar, havien afirmat que havia de ser un efecte de perspectiva. L'astrònom que per primera vegada demostrà l'existència d'estrelles dobles i múltiples va ser William Herschel (1738-1822), reafirmant l'opinió del P. Mayer. No és desgavellada la idea d'aquest jesuïta, pensà, ja que si hi ha planetes

grans, com Júpiter, que giren entorn d'una estrella que és el Sol, també ho poden fer estrelles petites al voltant d'una de més gran. I això es pot observar amb el telescopi. Com? Amb molta paciència i repetint l'observació de les possibles dobles per veure si en varia la posició relativa. S'ho va plantejar el 1777, i el 1804 després d'anys d'enfocar amb molta paciència cada nit unes mateixes estrelles per veure com es comportaven, pogué fer públic que havia observat moltes parelles d'estels units per la gravetat o sigui «sistemes binaris» (així els anomenà) que no eren només pròxims òpticament, sinó que es traslladaven l'un al voltant de l'altre. Més tard en pogué publicar un catàleg de sistemes binaris força extens.

Molts astrònoms continuaren aquesta obra de Herschel. Pels volts del 1950 ja s'havia vist que una tercera part de les estrelles de la nostra galàxia són dobles, però actualment, amb les moltíssimes anàlisis espectroscòpiques que s'han fet s'afirma que un 70% de les estrelles són dobles o múltiples. De catalogades i ben mesurades ja n'hi ha unes 80.000, però només d'un 2% se'n coneix bé l'òrbita de les dues components i és que per determinar-la hi fan falta moltes observacions delicades i precises. N'hi ha que per recórrer l'òrbita sencera triguen mil·lennis, d'altres segles o anys, o també, si són de les espectroscòpiques, només uns quants dies i algun sistema ho fa en tan sols unes hores!

Què es pot dir de les dobles telescòpiques

Dobles telescòpiques són les que tenen els components prou separats per poder-los veure amb telescopi, cosa que no és possible en les dobles espectroscòpiques ja que la seva proximitat ho impedeix. De dobles que es puguin seguir visualment n'hi ha de moltes menes, segons la distància que hi hagi entre elles i segons les seves masses. Les

dues components descriuen el·lipses al voltant del centre de gravetat comú i la més lleugera la descriu més gran. La més massiva no és sempre la més brillant; pot molt ben ser a l'inrevés. Aplicant la llei de Newton, després de conèixer les òrbites es poden deduir les masses. I és així com s'ha pogut saber la massa de moltes estrelles i, com dèiem al capítol anterior, veure que les més voluminoses són, en general, de densitat feble, mentre que n'hi ha de petites que són densíssimes perquè tenen una massa molt elevada.

Com a exemple vistós de doble telescòpica tenim Capella (que és Alfa Aurigae): la formen dues estrelles de volums 12 i 7 vegades el del Sol, amb una lluminositat intrínseca de 110 i 70 vegades la solar. Giren l'una a l'entorn de l'altra en 104 dies. Si hi hagués un planeta habitat al seu voltant els seus estadants veurien el cel amb dos magnífics sols, de debò ben esplendorosos. —Un altre exemple ben curiós és la 70 Ophiuchi que és triple: consta de tres estrelles, dues que giren l'una a l'entorn de l'altra en 70 anys i una tercera entremig d'elles que és molt petita, com 10 vegades només el nostre Júpiter. —L'Alfa del Centaure (Alfa Centauri) de l'hemisferi sud també és triple. La més llunyana del centre del conjunt és la que es troba més a prop de nosaltres, per això els astrònoms li han posat el nom de «Proxima», perquè es la més propera al Sol de totes les del cel, les altres dues giren a la seva òrbita de 80 anys, mentre que aquesta ho fa molt lentament, tant que han de passar segles per deixar de ser la pròxima de debò.

I també les dobles espectrogràfiques tenen el seu interès

Com hem dit són les que tenen les components tan properes que no és possible veure-les separades ni amb els millors telescopis. Només el desdoblament de les ratlles del seu espectre ens

permet assegurar que es tracta de dos astres. El seu període de revolució, a causa de la proximitat, és sempre molt breu. Molt poques el tenen de més de 100 dies i el de la majoria oscil·la al voltant dels 10 dies. Unes poques ho fan en un dia i algunes en unes hores. El moviment es veu reflectit en les ratlles de l'espectre: s'ajunten i se separen.

Ja hem parlat de Mizar que el P. Riccioli veïa que era doble i ara sabem que és triple perquè la seva component principal és de les dobles espectroscòpiques. Consta de dues molt semblants i d'una mida com el nostre Sol que descriuen les seves òrbites en 20 dies i mig al voltant del seu centre gravitatori.

Però n'hi ha de més interessants. L'anomenada Castor, de la constel·lació de Gemini, ja va ser classificada per Herschel com una doble visual de llarg període, ja que el té aproximadament d'uns mil anys, però després s'ha vist que cada una de les seves components és doble espectroscòpica, amb períodes de 3 i 9 dies respectivament. I encara s'hi ha vist en el conjunt una tercera molt dèbil que Herschel no veïa, i que també és doble espectroscòpica, amb un període de tan sols 20 hores i 14 minuts. O sigui que en total Castor és una estrella sèxtuple. —Una altra d'interessant és la que s'anomena Espiga, de la constel·lació de Virgo, de magnitud 1, com vam dir, que és en realitat una doble espectroscòpica amb unes components que descriuen les seves òrbites en 4 dies.

Aquí hem de fer notar que hi ha estrelles dobles espectroscòpiques que de vegades s'han confós amb estrelles úniques variables (que són les que varien en lluminositat periòdicament). És fàcil la confusió quan tenen el pla de les seves òrbites orientat en la direcció de la terra, perquè aleshores quan una passa davant de l'altra la lluminositat minva i el conjunt té un màxim quan es troben de costat. Són falses variables que s'anomenen «variables a eclipsis». N'hauré de parlar més endavant.

Altaveu de creadors musicals

Enric Frigola

Coordinador de Ràdio Estel

Immertsos ja en la temporada 2010-2011 que va començar el mes de setembre passat, volem destacar aquesta setmana l'aposta que fa Ràdio Estel pels creadors musicals catalans.

Conscients que la presència de música catalana i en català a la ràdio ha estat i és encara una gran assignatura pendent, volem posar el nostre granet de sorra per divulgar l'obra de tants i tants músics, orquestres, grups i cantants catalans que, sovint amb un talent extraordinari, no sempre troben l'oportunitat per arribar al públic a través dels mitjans de comunicació, l'única manera d'evolucionar cap a l'excel·lència. Si bé és cert que la xarxa està canviant molt ràpidament la relació públic-artista, no ho és menys que la ràdio continua sent un mitjà de comunicació essencial per a la divulgació de la música, una de les branques de la cultura que millor transmet emocions, sentiments i valors. Aquesta aportació de Ràdio Estel es manifesta a través de diverses iniciatives. Una d'elles és l'increment de música cantada en català en el conjunt de la nostra radiofórmula. No resulta gens estrany, tot al contrari, escoltar els nostres artistes al costat de les grans figures mundials de la música lleugera.

El folk té una presència destacada a la nostra programació. Cada dilluns, a les onze de la nit, s'emet *Kosmos*, un programa indispensable per conèixer els talents més importants d'aquest tipus de música. *Kosmos* va néixer a les comarques gironines ja fa uns quants anys, però ha estat aquesta temporada quan s'ha incorporat a la nostra graella. Un dels seus aspectes més atractius és el fet que sigui un programa presentat en català i occità, fórmula que permet d'una manera molt natural el mestissatge de dues llengües germanes. Les onze de la nit del dimecres és l'hora de la *Gent jazz*; o, el que és el mateix, l'oportunitat d'escoltar la música de jazz dels més importants intèrprets-compositors catalans o establerts a Catalunya. Tot un luxe a l'abast de tothom. I el mateix passa amb el programa dels dijous a la mateixa hora, *Escolta'm*, durant la qual els millors grups i cantautors catalans, ells sols, presenten la seva obra.

L'oferta musical de Ràdio Estel inclou altres programes: *Tal com érem* fa un repàs als èxits de més qualitat dels anys seixanta; *Tot sardana*, els diumenges a les nou del matí, audició de referència per a tots els aficionats a la sardana. I els dissabtes a la mateixa hora, una altra novetat: *Sons de la terra*, per on passen les millors orquestres i grups d'havanes del nostre país.

Cada dilluns, a les 23 h, podeu escoltar «Kosmos».

Graella de Ràdio Estel

Horari	Dilluns	Dimarts	Dimecres	Dijous	Divendres	Dissabte	Diumenge	Horari
0.00	Completes des de Sta. Maria de Solius							0.00
	l'Evangeli							
1.00	Diataris de música i músics							1.00
2.00	Espurna d'Alba							2.00
3.00	Informació							3.00
4.00	Informació							4.00
5.00	Informació							5.00
6.00	L'albada							6.00
7.00	Titulars							7.00
	El Rosari							
	l'Evangeli							
7.30	Laudes des del monestir de Montserrat							7.30
8.00	El primer café					El Campanar		8.00
						Església viva	Església d'Urgell	
9.00	Informatiu					Serveis (Temps)		9.00
						Santoral	Sons de la terra	Tot sardana
10.00	Santoral					A tota costa		10.00
						Avui és festa		La taula de l'Evangeli
10.30	Informatiu					Trotamundos		11.00
						Missa Conventual des de Montserrat		
11.30	Angelus					Cinema		12.00
						En concert		
12.00	Informatiu					Cinema		12.00
						En concert		
12.30	Cant de la Salve des del monestir de Montserrat					Cinema		13.00
						Rutes per Catalunya		
13.00	Informació					Tenim un problema		14.00
						Fora d'àrea		
13.30	Informació					Clip de teatre		15.00
						Club+amics		Catalunya Cristiana
14.00	Informació					Clip de cinema		16.00
						Comentari General		
14.30	Reportatge					Clip de cinema		16.00
						Comentari General		
15.00	Informació					Clip de cinema		16.00
						Comentari General		
15.30	Informació					Clip de cinema		16.00
						Comentari General		
16.00	Informació					Clip de cinema		16.00
						Comentari General		
16.30	Informació					Clip de cinema		16.00
						Comentari General		
17.00	Racó de premsa					Clip d'art		17.30
						Clip d'art		
17.30	Informatiu					Clip d'art		17.30
						Clip d'art		
18.00	Informatiu					La taula de l'Evangeli		18.00
						La taula de l'Evangeli		
18.30	Serveis (Trànsit)					Avui és el dia del Senyor		19.00
						Avui és el dia del Senyor		
18.45	l'Evangeli					Avui és el dia del Senyor		19.00
						Avui és el dia del Senyor		
19.00	Vespres des del monestir de Montserrat					Avui és el dia del Senyor		19.00
						Avui és el dia del Senyor		
19.30	Capvespre					Avui és el dia del Senyor		19.00
						Avui és el dia del Senyor		
20.00	Nits estel					1 raó per viure	Cantato Domino	20.00
						1 raó per viure		Cantato Domino
21.00	Informatiu					Clip de teatre		21.00
						Clip de teatre		
21.00	Valors a peu de carrer	De cap i de nou	Plusvàlua	Mètode Guardiola	Catalunya sense barreres	Missatge en una ampolla		21.00
22.00	Informatiu Andorra							22.00
	Missatge en una ampolla	Buscant la llum	Punt ORG	Paraules d'Amor	Amb llum pròpia	Catalunya sense barreres	Escolta'm	22.00
23.00	Informatiu Andorra							23.00
	Kosmos	Tal com érem	Gent jazz	Escolta'm	Arsènic per compassió	Cantata del diumenge	Gent Jazz	23.00
Horari	Dilluns	Dimarts	Dimecres	Dijous	Divendres	Dissabte	Diumenge	Horari

□ Espais de radiofórmula

DESEMBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LA IMMACULADA CONCEPCIÓ

INTERNET

• **PASTORAL GITANA.**— El Secretariat de Pastoral Gitana de l'arquebisbat de Barcelona ha renovat la pàgina web, www.arqbcn-sdpg.org, segons criteris estètics gitanos i oferint recursos sociopastorals.

ALTRES BISBATS

• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS I RELIGIOSOS.**— Del 17 al 22 de gener, a La Casería, Albolote (Granada), dirigits per Guillermo González-Villalobos. Més informació: tel. 680 294 906.

NADAL

• **CENTRE PENITENCIARI DE QUATRE CAMINS.**— El 24 de desembre, a

les 17.00, el bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz, presideix l'eucaristia al Centre Penitenciari de Quatre Camins a la Roca del Vallès.

• **CLAUSTRE DE LA CONCEPCIÓ.**— Durant les festes de Nadal està instal·lat un pessebre monumental. El 24 de desembre, a les 19.30, escenes del pessebre realitzades per nens; a les 20.00, Missa del Pollet; a les 24.00, Missa del Gall amb la coral Voci Sacre. C/ Llúria, 70 – Barcelona.

• **TIBIDABO.**— El 24 de desembre, a les 24.00, Missa del Gall.

• **CATEDRAL DE SANT FELIU DE LLOBREGAT.**— El 24 de desembre, a les 24.00, el bisbe de Sant Feliu, Mons. Agustí Cortés, presidirà la Missa del Gall a la catedral de Sant Llorenç.

• **CATEDRAL DE SANTA MARIA D'URGELL.**— El 24 de desembre, a les 19.00, Missa del Pollet; el 25, a les 12.00, eucaristia de Nadal.

• **SOLIUS.**— El 24 de desembre, a les 23.30, vetlla i Missa del Gall; el 25, a les 10.00, eucaristia de Nadal.

• **CATEDRAL DE BARCELONA.**— El cor de cambra Francesc Valls participarà a les celebracions del 24 de desembre: a les 22.45, matines *O magnum misterium* de Victoria; a les 23.30, *Cant de la Sibila*; a les 24.00, Missa del Gall: ofertori: *Alma Redemptoris Mater* a 8 de Victoria; postcomunió: *El cant dels ocells* de P. Casals; adoració del Nen: *Nit de vetlla d'E. Cervera, Santa Nit* de Grüber, *Sant Josep i la mare de Déu* de P. Jordà; el 25, a les 11.30, ofertori: *Quem vidistis pastores dicites* de Poulenc; adoració: *El desembre congelat* de M. Oltra, *Cançó de bressol* de M. Oltra, *Fum, fum, fum* de R. Shaw; el 26, a les 10.30, ofertori: *In te Domine speravi* de Josquin Desprez; comunió: *Unam petii a Domino* de Byrd; sortida: *Els àngels de la glòria* de M. Oltra.

• **SANT PERE DE LA GORNAL.**— El 25

de desembre, a les 11.30, el bisbe Agustí Cortés presidirà l'eucaristia del dia de Nadal amb la comunitat parroquial de Sant Pere de la Gornal, a la localitat de Castellet i la Gornal (arxiprestat de Vilafranca del Penedès).

• **CATEDRAL DE TERRASSA.**— El 25 de desembre, a les 12.00, Mons. Saiz presideix l'eucaristia del dia de Nadal.

BARCELONA

• **ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ.**— El 21 de desembre, a les 18.00, concert de l'Escola Musicant: grup d'iniciació i corals infantils de mitjans, i la coral de mitjans i de grans. Dirigeix: Eulàlia Caso, Berta Junqué, Daniel Puig i Clara Sunyer. C/ Consell de Cent, 293 – Barcelona.

• **LLIBRERIA CLARET.**— Fins al 23 de desembre organitza l'activitat infantil *Vine a fer el pessebre!* C/ Roger de Llúria, 5 – Barcelona, tel. 933 010 887, fax 933 174 830, llibreria@claret.cat.

• **CARILLÓ.**— El 26 de desembre, a les 12.00, concert extraordinari de Sant Esteve amb Anna M. Reverté. Lloc d'audició: pati dels Tarongers o Galeria Gòtica del Palau de la Generalitat.

• **GOIGS.**— Del 26 de desembre al 2 de gener es pot visitar una ex-

ALBA Residència d'Àvies
Torre de 24 places només per a dones.
Estades curtes i llargues. Centre de dia també els festius.
Tel.: 932 039 740 · www.albaresidencia.es · info@albaresidencia.es
Barcelona (Sarrià - Sant Gervasi)

*CatalunyaCristiana

Aquest Nadal regala una subscripció a CatalunyaCristiana. El millor regal!

Pots enviar-nos les dades per:

Correu postal:

Catalunya Cristiana
(Departament de Subscripcions)
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Telèfon:

93 409 28 10

Correu electrònic:

administracio@catalunyacristiana.cat

*CatalunyaCristiana **117€ l'any**

Aquest Nadal desitjo regalar una subscripció a CatalunyaCristiana durant un any a:

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

DP _____ Tel. _____

Persona que realitza l'obsequi:

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

DP _____ Tel. _____ NIF _____

Forma de pagament

Únic pagament de 117€ per any

Xec nominatiu que adjunto

Edició en català

Edició en castellà

Dos pagaments trimestrals de 58,50€

Domiciliació bancària (ompliu ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la subscripció-regal.

Titular _____

Entitat _____ Oficina _____ DC _____

Compte _____ Data (dd/mm/aa) _____

Signatura del titular _____

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Des del carrer

IGNASI CASAS, MEMBRE DE L'ASSOCIACIÓ JOVES DE SANT JOSEP I FAMILIAR DEL BEAT JOSEP CASAS

«És un orgull tenir un tiet avi màrtir»

Samuel Gutiérrez

Amb només 15 anys, el jove egarenc Ignasi Casas participarà el pròxim 28 de desembre, festivitat dels Sants Innocents, en una jornada de sensibilització i pregària davant de les clíniques abortives de Barcelona. Organitzada per l'associació Joves de Sant Josep, aquesta iniciativa vol aportar el seu granet de sorra en la defensa de la vida. Ignasi Casas és el tercer de quatre germans. Pertany a una família de fortes arrels cristianes. Té una tieta religiosa, carmelita descalça, i un tiet avi màrtir, el beat Josep Casas Ros, seminarista de Barcelona assassinat l'any 1936. Josep Casas és per a l'Ignasi un testimoni privilegiat i molt proper d'amor a Jesús fins a la mort.

En què consisteix exactament la convocatòria que heu fet els joves de Sant Josep per al 28 de desembre?

Ens concentrarem durant tot el dia 28 de desembre a las portes de diverses clíniques abortives de Barcelona per repartir informació sobre el terrible crim de l'avortament i per donar a conèixer mitjans perquè les mares sàpiguen on poden acudir per rebre ajuda. A la concentració farem una hora d'oració i parlarem amb mares que volen avortar.

Per què penseu que és important emprendre aquest tipus d'iniciatives de denúncia i reivindicació en favor de la vida?

Perquè ningú no té dret a treure la vida a un innocent, que és el que es fa quan s'avorta. L'avortament és assassinar una persona d'una manera cruel i silenciosa. Durant els deu últims anys han mort més nadons que la quantitat de morts en la Segona Guerra Mundial. Som conscients, però, que davant de les clíniques abortives ens trobarem gent que estarà totalment en contra del que li direm, gent que no voldrà saber-ne res, gent que estarà dubtosa d'avortar o no. Nosaltres els explica-

rem la veritat dels avortaments.

Amb només 15 anys, no et fa una mica de respecte sortir al carrer per proposar obertament alternatives a l'avortament?

No, perquè no es pot aguantar que la gent avorti tranquil·lament sense saber el que està fent. Creiem que així es poden salvar persones que potser algun dia tindran un paper important a la societat. No tinc por també perquè no estic sol, m'acompanyen amics que pensen com jo.

Et sents una mica anant a contracorrent?

Sí, perquè actualment la majoria de gent no creu en Déu ni tampoc defensa la vida i fins i tot alguns hi estan en contra.

Ens podries fer cinc cèntims dels Joves de Sant Josep?

Som un grup de joves que pertanyem a la Unió Seglar de Sant Antoni Maria Claret. Ens apleguem periòdicament a Barcelona, concretament a la parròquia de Sant Fèlix, i també s'ajunten amb nosaltres joves d'altres moviments catòlics. Repartim aliments

entre els pobres de Barcelona que viuen al carrer. Aquests aliments són donacions de pastisseries i supermercats i quan hi ha escassetat d'aliments en comprem nosaltres mateixos. A més de donar-los menjar i companyia, els parlem de Déu i escoltem els seus problemes tractant de solucionar-los. Hi ha molts immigrants, però també altres que són d'aquí, que no poden pagar un lloguer.

Quines altres accions duu a terme?

L'acció benèfica «Un euro-una joguina», per als nens dels orfenats de Barcelona durant el Nadal. Una altra acció benèfica és aquesta mateixa concentració en favor de la vida en la qual col·laborem tots els Joves de Sant Josep.

Tinc entès que ets familiar del beat Josep Casas... Què representa ell per a tu?

Per a mi és un orgull tenir un tiet avi màrtir. És una mostra de valentia i un exemple de ser cristià fins a la mort. Ens anima a continuar a ser fidels a la nostra fe en aquest món tan advers.

Rauxa

Les conseqüències d'una mentalitat nefasta

Actualment ens trobem en una època de canvis profunds, en què predomina la sensació d'un futur incert en gairebé tots els àmbits. Econòmicament el món està immers en una crisi greu, provocada per l'especulació i l'avarícia, que encara pot durar anys i que ha posat fi al benestar a què estàvem acostumats; políticament hi ha una manca de lideratge evident a escala internacional i a casa nostra s'han destapat casos de corrupció que també han afectat el món cultural; fins i tot fets tan diferents com ara la vaga salvatge dels controladors aeris i l'escàndol de dopatge en l'atletisme espanyol han acabat d'agreuja la percepció general de desconcert.

El que uneix tots aquests casos, des de la crisi econòmica fins al dopatge, és la pràctica comuna d'un relativisme moral, en què tot s'hi val per tal d'aconseguir el que es vol. Aquesta manera de pensar i de fer, on no es posen límits de cap mena, s'ha convertit en habitual, s'ha escampat i ara en paga les conseqüències tothom, però especialment aquells que menys hi han participat. Per superar aquest impàs general en què ens trobem no només s'han de prendre mesures correctives i aplicar la llei, sinó anar a l'arrel de tot plegat i capgirar aquesta mentalitat malaltosa que es creu capaç de menjar-se el món.

Eduard Brufau

Pensant-ho millor

Jesús Renau
Jesuïta

Plou sobre el desert de Xile

Ho han explicat molts dels que han visitat els deserts del nord de Xile. Són immensos i impressionants. Ni un arbre, ni una font, quilòmetres i quilòmetres d'arena, roques, terra erma i clima extrem. Per morir-s'hi. Un lloc inhòspit, inhabitable, immens com la soledat i l'abandó de moltes persones quan s'apropa el Nadal.

Hi ha persones que quan s'apropen aquests dies fàcilment expressen que els agradaria que ja haguessin passat, per evitar-ne les situacions enganyoses que al final els deixen en una major soledat. Voldrien ser ja al 10 de gener del 2011.

Ara bé, hi ha un punt en què tots els visitants dels deserts de Xile també coincideixen. Si els toca estar-hi en un dia de pluja —que sol ser cada set o vuit anys— tot es transforma, tot canvia, s'omple de flors i és un vertader paradís, inimaginable, fantàstic i bellíssim. Com el nostre esperit el dia que Déu li parla.

Les flors, de tots colors, no han sortit del no-res. De cap manera, les flors estaven amagades anys i anys en petites llavors, plenes de vida, esperant el moment. Una vida concentrada, recollida, preparada per superar la calor aclaparadora o el fred gèlid de l'estepa. Com les llavors del nostre esperit en els anys de desert interior. Hi són amagades, resistents, com si no hi fossin, esperant que caigui del Cel la pluja. *Rorate caeli...*

Oh! Aquella beneïda pluja, imprevisible, amarada d'aromes, que cau vibrant i tot ho converteix en jardí! Com la que ens espera el dia que Déu visiti el nostre esperit.

Potser serà aviat, aquest Nadal, ja tan proper. Cal estar pendent dels signes del temps. També els signes interiors. Podria ser que la pesantor d'aquests dies ja fos com un avís que Ell és a la porta i és a punt de trucar.

«Vós, Senyor, sou el meu Déu, jo us cerco.

Tot jo tinc set de Vós, per Vós es desvia el meu cor com terra eixuta, sense una gota d'aigua» (Salm 62,2).